

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாழ்வார்களுள் முதல்வரான
பொங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

2220

பெருமாள் கோயில்

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

தவ்யார்த்ததீபிகையென்னும்

உரையுடன் கூடியது.

M.R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மதராஸ் மாடல் அச்சுக்கடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

விபவ(வஸ்)

1928.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி	}	3	0	0
—தெளிவுரை	}			
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	4	0
ஷே திக் ராப்பர் பயிண்ட்	...	1	0	0
நாச்சிபார் திருமொழியின் விரிவுரை	...	2	0	0
பெருமான் திருமொழியின் விரிவுரை	...	1	12	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	...	1	10	0
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான்,	}	1	6	
கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	}			
முதலாயிரம் முழுமையும் 3 வால்பூம்களாக	}	10	8	
நல்ல பைண்ட்	}			
இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	...	0	12	0
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	...	0	10	0
பெரிய திருமடல்—விரிவுரை	...	1	0	
திருவெழுகுற்றிருக்கை—விரிவுரை	...	0	5	
திருவாசிரியம்—விரிவுரை	...	0	5	
பெரிய திருவந்தாதி	...	1	8	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	...	1	0	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா வைபவம்	...	0	3	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸ்தோத்தரவ்யாக்யான சோதனம்	...	0	3	0
நமஸ்காரதத்துவம்	...	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	...	0	4	0
ஸுதர்சன சநகம் தமிழுரை	...	1	0	0
ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தின்—விஸ்தாரமான	}	1	4	0
மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் (தெலுங்கு) விபி	}			
ஸ்ரீஸ்தவத்தின்	...	0	6	0
அதிமாறுஷ ஸ்தவத்தின்	...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	...	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	...	0	3	0
ரஹஸ்ய மூலம்	...	0	6	0
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்தவிபி) ஸம்ஸ்க்ருத	}	0	6	0
பாஷையில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள்	}			
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0

[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

“தில்யப்ரபந்த தில்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G. T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பேருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரீஸ்வரம்பெருமானார் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியின்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது.)

ஜீவ ஜீவதயாபாதம் தீர்த்துவிடுவார்.

யதீந்திரபாவணம் வந்தே ரம்பஜாமாதரம் முநிம்.

[ஸ்ரீசைலேச தயாபாதம் தீர்த்துவிடுவார் குணர்ணவம்.
யதீந்திரபாவணம் வந்தே ரம்பஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதசமாரம்பா + வந்தே ரம்பஜாமாதரம்.

யோநித்யமயுதபதாம்பா + ராமாநுஜசுரணைச் சரணம் பரபத்யே.

[லக்ஷ்மீநாதசமாரம்பா + வந்தே ரம்பஜாமாதரம்.

யோநித்யமயுதபதாம்பா + ராமாநுஜசுரணைச் சரணம் பரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது.)

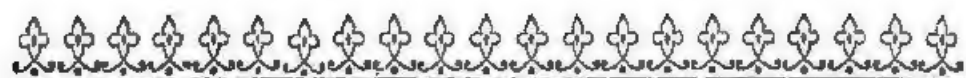
மாநா பிதா யுவதய + பரணமாமி முந்திரா.

[மாநா பிதா யுவதய + பரணமாமி முந்திரா.]

(ஸ்ரீபராசர பட்டர் அருளிச் செய்தது.)

மாநா பிதா யுவதய + பரணமாமி முந்திரா.

[மாநா பிதா யுவதய + பரணமாமி முந்திரா.]

ஸ்ரீ:

முதலாழ்வார்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் முன்னே இந்த வுலகிலிருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்நூரைத்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்னுமில்மூவரும் முதலாழ்வார்களென்று பிர வரித்கி பெற்றிருப்பர். “மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல் செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றி மையோரென்று முதலாழ்வார்களென்னும் பெயரிவர்க்கு, நின்ற துலகத்தே நிகழ்ந்து.” என்ற உபதேசரத்தினமாலேப் பாகரம் நோக்கத்தக்கது.

விபவத்தில் இம்மூவரும் பகவத்கடாக்ஷம் பெற்ற பின்னர் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியாமல் ஒன்று கூடியே வாழ்ந்தது பற்றி அர்ச்சாவதாரத் திருக்கோயில்களிலெங்கும் இம்மூவரும் ஒன்றுசேர்த்தே கோயில் கொண்டிருப்பார்கள்; அப்படியே இவர் களின் வைபவமும் ஒன்றுசேர்த்தே அநுஸந்திக்கப்படும். இம் மூவர்க்கும் திருநாள்பாட்டு அருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகளும் “ஐப்பசியிலோணமவிட்டம் சதயமிவை, ஒப்பிலவா நாள்களுலகத்தீர்—எப்புனியும், பேசுகழ்ப் பொய்கையார் பூதத் தார் பேயாழ்வார், தேசுடனே தோன்று சிறப்பால்.” என்று ஒரே பாகரமாகத் தொகுத்து அருளிச்செய்தமையும் நோக்கத்தக்கது.

பொய்கையாழ்வார்.

“தெண்ணீர்வயல் தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்று ஓளவையார் பாடியபடி கல்வி கேள்வி அறிவொழுக்கங்களாலாற்றவர் பலரையுமுடையதான தொண்டை நன்னாட்டிலே புண்ய சேஷத்ரங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் மிக்க சீர்மைபெற்று விளங்கும் ஸத்யவ்ரதசேஷத்ரத்திலே, “முத்திதரும் நகரோழில் முக்கியமாங்கச்சி” என்றும் “காசி முதலாகிய நன்னகரி யெல்லாம் கார்மேனியருளாளர் மச்சிக்கு ஒவ்வா” என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதும் வேகவதியென்னும் புண்ணிய நதியின் தென்பால் விளங்குவதுமான காஞ்சிமாநகரிலே பூயதோக்தகாரி ஸந்நிதி யென்று ப்ரஸித்தமான திருவேங்கா வென்னும் திவ்யதலத் தின்வடபுறத்தில் மஹான்களது திருவுள்ளம்போல் ஆழந்து தெளிந்து விளங்கும் பொற்றாமரைப் பொய்கையிலே பூத்த தொரு நற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசிமாதத்துத் திருவோணத் திலே ஒருவர் திருவவதரித்தார். இவருடைய பிரபாவத்தைப் பார்த்து அனைவரும் இவரைத் தேவீர்சிறந்த திருமாவின் திவ்யாபு தங்களுள் பாஞ்சஜந்யமென்னும் திருச்சங்கின் அம்சமாக அறுதியிட்டுருந்தனர். பொய்கையில் அவதரித்தது காரணமாகப் பொய்கையாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றாரிவர்.

பூதத்தாழ்வார்.

நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய பல வளங்களும்மலிந்து இப் பூமண்டலத்திற்குத் திலகம் போன்றுள்ள அத்தொண்டை மண்டலத்திலே சீழ்கடற்கரையிலுள்ள திருக்கடல்மல்லி பென்கிற மஹா பவிபுரத்திலே குருக்கத்திப்பந்தரிலே ஒரு குருக்கத்திமலரிலே ஐப்பசி மாதத்து அவிட்ட நகைத்ரத்திலே ஒருவர் திருவவதரித்தார். இவருடைய வைபவத்தை நோக்கி அனைவரும் இவரைக் கௌமோதகி பென்னும் கதாயுதத்தின் அம்சமாக அறுதியிட்டிருந்தனர். இவர்க்குப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமானபடி என்னென்னில்;—வடமொழியில் “ஹி-ஸ-தூயாஃ” [பூ—ஸத்தா யாம்.] என்கிற தாதுவடியாகப் பிறந்தது பூதம் என்னுஞ் சொல்.

ஸத்தை பெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களைப் பதவித்தே ஸத்தைப்பெற்றாரென்னும் காரணம் பற்றிப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்றென்றுணர்க. திருவாய் மொழியில் (5-2-1) “கடல்வண்ணன் பூதம்” என்றவிடத்து வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் விளக்கக் காண்க.

பேயாழ்வார்.

“ஆரோடொட்டுத் தொண்டை” என்றவாறு நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் இருபத்திரண்டு திருப்பதிகளையுடையதான துண்டரமண்டலமென்கிற அத்தொண்டைவளநாட்டிலே திருவல்லிக் கேணியென்னும் திவ்ய தேசத்துக்குத் தென்திசையிலுள்ள திருமயிலை நகரியில் ஒரு கிணற்றிலேயுண்டான செவ்வல்லிப் பூவிலே ஐப்பசி மாதத்துச் சதபநக்ஷத்ரத்திலே ஒருவர் திருவவதாரஞ் செய்தருளினர். இவருடைய வைபவத்தைக்கண்டு பலரும் இவரை நந்தகமென்னும் வாட்படையின் அம்சமாக அறுதியிட்டனர். இவர் ஒப்புயர்வற்ற பகவத்பக்தியையுடையராய், கண்டவர்கள் டங்கலும் ‘இவர் பேய் பிடித்தவர்’ என்னும்படி நெஞ்சுழிந்து கண்குழன்று அழுதும் சிரித்தும் தொழுதுமெழுந்தாடியும் மகிழ்ந்து பாடியும் அலறியுமே அநவரதம் போதுபோர்க்கிக்கொண்டிருந்த மையால் பேயாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றனர். பரமபக்தி தலையெடுத்து எம்பெருமானை அதுபவிக்கும்திறம் மற்ற ஆழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு மிகப் பெரிதாயிருந்ததனாலும், இவர்தாம் எம்பிரானுக்கு ஆட்பட்டது மாத்திரமேயன்றித் திருமழிசையாழ்வாரைத் திருத்திப் பணிகொண்ட மஹாநாதலாலும் மஹாதாழ்வயர் என்ற மற்றொரு திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு.

இவர்களின் வைபவம்.

ஸ்ரீராம பரதலக்ஷ்மணர்போல அடுத்தடுத்த நாள்களில் அவதரித்தவர்களும் அயோநிஜர்களுமாகிய இம்மூவர்க்கும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திருவாணையினால் ஸேனைமுதலியார் இந்நிலத்திற்கெழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து திருமந்தி

ரப் பொருள்களையும் உபதேசித்தருளினர். அதனால் இவர்கள் “முக்குணத் திரண்டவைபகற்றி, ஒன்றினிலொன்றிநின்று” என்ற றற்போல ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சிறிதும்ற்று சுத்த ஸாத்விகர்களாய் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதையே பெரும் பேராகக்கொண்டு ஞானபக்திவிரக்திகளுக்குப் பிறப்பிட மென்னலாம்படி விளங்கி “உண்ணுஞ்சோறு பருகூர்த்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்” என்ற றற்போல பகவத் குணது பவத்தையே தாரகமும் போஷகமும் போக்யமுமாகக்கொண்டு அந்ந பாநாதிகளை யொழித்து, உண்டியே உடையே உகந்தோடுகின்ற இம்மண்டலத்தாரோடு கூடகில்லாமல் ஒருநாளிருந்தவிடத்தில் மற்றொருநாளிராதபடி ஒடித்திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒரு வரையொருவர் அறியாமல் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தனர்.

இப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த இம்மூவரையும் ஓரிடத் திலே சேர்த்து ஆட்கொண்டு இவர்கள் முகமாக உலகத்தை வாழ் விக்கவேணுமென்கிற குதூஹலம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தி லுண்டாயிற்று.

ஸத்யகாமனுப் ஸத்பஸங்கல்பனான எம்பெருமானுடைய மனோரதம் பழுதுபடுமோ? அவனுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறு தற்கு வழியுண்டாயிற்று. அதாவது—ஒருநாள் ஸூர்பன் அஸ்த மித்தபின்பு பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரைபடைந்து அங்கு ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் திருமாளிகையிற் சென்று அதன் இடை- கழியிற் பள்ளிகொண்டிருந்தார். பிறகு பூத்தாழ்வாரும் அங்கே வந்து சேர, “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி” என்கிற சாஸ்திர முறைப்படி ஒருவரை யொரு வர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தவுடன், “இவ்விடம் ஒருவர் படுக்- கலாம், இருவர் உட்கார்ந்திருக்கலாம்” என்று பொய்கையார் விண் ணப்பஞ்செய்ய, அவ்விதமே இருவரும் அங்கு உட்கார்ந்திருந் தனர். அதன் பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்துசேர, ஒருவரையொருவர் தண்டன்ஸமர்ப்பித்து உபசரித்துக் கொண்ட பின் “இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்” என்று பொய்கை பூத்தாரிருவரும் சொல்ல, அவ்

விதமே மூவரும் அவ்விடத்திலே நின்றுகொண்டு பரஸ்பரம் பகவத் குணங்களைச் சொல்லுதலும் கேட்டலுஞ்செய்து களித்திருந்தனர்.

அப்பொழுது உலகளந்த மூர்த்தி அவர்கள் திறத்திலே திருவருள் செய்யும் பொருட்டுப் பெருத்த இருளையும் கனத்த மழையுமுண்டாக்கி, பெரிய வடிவத்தோடு அவர்களிடையே சென்று நின்று பொறுக்க முடியாத மிக்க நெருக்கத்தைச் செய்தருளினான். அதன்மேல் இவர்கள் 'இதுவரையிலும் இல்லாத நெருக்கம் இப்போது உண்டானதற்குக் காரணமென்கொல்!; பிறரெவரேனும் இங்கு வந்து புகுந்தவருண்டோ?' என்று சங்கிக்கையில், பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய தகழியில் கடல் நீரைபே நெய்யாகக் கொண்டு ஸூர்பனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிய தகழியில் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தையைத் திரியாகவுக் கொண்டு ஞானதீபத்தை ஏற்ற, இவ்விரண்டி னொளியாலும் இருளற்றதனால், பேபாழ்வார் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவித்தமை கூறியவளவிலே மூவரும் பகவத்ஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்து அறுப வித்து ஆரந்தப் பெருவெள்ளமெய்தி அதனுக்குப் போக்குவீடாகப் பிரபந்தங்களருளிச்செய்து உலகத்தாரை உய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினர்.

அப்பொழுது, பொய்கையாழ்வார் "வையத் தகரியா" என்று தொடங்கியும், பூதத்தாழ்வார் "அன்பே தகரியா" என்று தொடங்கியும், பேயாழ்வார் "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கியும் மூவரும் மூன்று திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இப்பிரபந்தங்கட்கு அடைவே, முதல் திருவந்தாதி யென்றும் இரண்டாம் திருவந்தாதி யென்றும் மூன்றாம் திருவந்தாதி யென்றும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

பின்பு இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் தேஹஸீசனென்னும் திருக்கோவலுராயனரைத் திருவடி தொழுது விடைபெற்று நெடுங்காலம் திருப்பதிகள்தோறும் சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து, போகபலத்தால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் இம்மண்ணுலகில் வாழ்ந்திருந்து வையகத்தை வாழ்வித்தருளினர்.

முதலாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதல் திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் முதல் வரான பொய்கையாழ்வாரருளிச் செய்ததும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் முதற் பிரபந்தமுமாகும்.

அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது அந்தாதி. அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர். அந்த ஆதி எனப்பிரிக்க. அந்தாதி யாவது—மூன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவரும் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. அந்தாதியென்பது தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி யென்றும் நூற்றந்தாதியென்றும் வகைகளுண்டு. பத்து வெண்பாவினாலேனும் பத்து கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது பதிற்றந்தாதி. நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற்பாடுவது நூற்றந்தாதி. இப்பிரபந்தம் நூறு வெண்பாவினாலமைந்தது. சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள், பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் என்றவகையில் இது சொற்றொடர் நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இந்நூலின் பாசரங்கள் பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நிற்பது தோன்ற அறிவிற் சிறந்த ஆன்றோர் உபந்யஸிக்கக் கூடுமாதலால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினுமிருவகை தொடர்நிலை” என்னும் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் “இரண்டென்றது வகை என்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க.” என்றது காண்க. நெடு ஒரு கதையாகக் கூறுதலின் நியே ஸ்தோத்ர

ரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின் பார்ப்பும். § “விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திர வுரையில் நச்சினர்க்கினியர் “விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளும் தொடர்ந்து வரத் தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது—முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார்முதலாயினோர்சேய்தஅந்தாதிச்செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவும் சொல்லுப.” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

திரு என்னும் பலபொருள் பொருளெனச் சொல்.—வடமொழியிலே துரி என்பதுபோலத் தமிழிலே மேன்மையையுடைய எப்பொருள் களுக்கும் விசேஷண பதமாகி அவற்றிற்கு முன்னே மஹிமைப் பொருளைக் காட்டிவரும். இங்கே இது அந்தாதிக்கு [நூலுக்கு] அடைமொழி. மேன்மையாகிய அந்தாதி என்றாவது, மேன்மையை யுடைய அந்தாதி என்றாவது விரியும். மற்றைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்களுக்கு முன்னே இது திருவவதரித்ததுபற்றி முதல் திருவந்தாதி யென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்.

...

...

...

...

*

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதல் திருவந்தாதி-தனியன் உரை.

[முதலியாண்டானருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப னேசை வெண்பா.)

கைதைசேர் பூம்பொழில்சூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு—வையத்
தடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ் ழாற்றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து.

பதவுரை.

கைதை சேர்	{ தாழைகள் மிகுதி யாகச் சேர்ந் திருக்கப்பெற்ற	வாழ	வாழும்படியாகவும்
பூம்பொழில் சூழ்	{ அழகிய சோலைகளாலே சூழப்பட்ட	படி. விளங்க	{ இப்பூமியானது (இருள்நீங்கி ஞானவொளி பெற்று) விளங் கும்படியாகவும்
கச்சி நகர்	{ காஞ்சிபுரத்தில் [திருவெண்காவி னருகே]	அரு தமிழ்	{ அரிய தமிழினாலாகிய
வந்து உதித்த பொய்கைப் பிரான்	{ திருவவதரித்த பொய்கையாழ்வார் ரென்கிற	தூற்றந்தாதி	{ அந்தாதிக் தொடையா வமைந்த தூறு பாசரங்களை புடைய பிரபந்தத்தை
கவிஞர் போர் ஏறு	{ கவிச்சேஷ்ட ரானவர்	பரிந்து	அன்புகொண்டு
வையத்து	{ இப்பூமண்டலத்தி லுள்ள	செய்தான்	{ திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.
அடியவர்கள்	{ பக்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்		

“இன்கனிபாடும் பரமகவிகள்” என்றும் “செஞ்சொற்
கவிகள்” என்றும் நம்மாழ்வாராலும், “செந்தமிழ் பாடுவார்”
என்று திருமங்கை மன்னனாலும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுச் செந்
தமிழ்க் கவிகளுள் சிறந்து விளங்குபவரும், திருக்கச்சிமாரகரில்
திருவவதரித்தவருமான பொய்கையாழ்வார் தமது தீவ்ப்பரபந்த

12 முதல் திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

மாகிற சிறந்த திருவிளக்கையேற்றி அதனால் இந்நிலவுலகம் முழு வதையும் இருள்நீக்கி விளங்கச்செய்து, “தொண்டர்க்கு அழுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்றாற்போல பகவத்பக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் இப்பிரபந்த முகத்தால் வாழ்வித்தருளினர் என்றதாயிற்று.

கவிஞர்போரேறு = வடநூலார் ச்ரேஷ்டர்களைச் சொல்லும் போது, சிங்கம் புலி எருது முதலிய செருக்குடைய மிருகங்களுக்கு வாசகமான சொற்களைச் சேர்த்து, ‘புருஷஸிம்ஹ:’ ‘புருஷவ்யாக்ர:’ ‘புருஷபங்கவ:—புருஷர்ஷப:’ என்று பிரயோகிப்பதுபோலவே தமிழரும் பிரயோகிப்பதுண்டாகையாலே “கவிஞர் போரேறு” என்றது கவிகளுட்கிறந்தவரென்றபடி. ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அதிகரித்தலையே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உஜ்ஜீவநமாக அத்யவலித்திருப்பது பற்றி ‘அடியவர்கள் வாழ’ எனப்பட்டது.

“அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி” என்ற பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்கின்றமையால் “அருந்தமிழந்தாதி” என்று பாடமிருந்திருக்கவேண்டும். ஆனாலும், தனியன் வியாக்கியானஞ் செய்தருளின பின்னாலேகஞ்சீபர் “அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி” யென்றே ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிக மெடுத்து வியாக்கியானமருளியிருப்பதாலும் இப்பாடமே நாடெங்கும் வழங்கிவரக் காண்கையாலும் இதுவே கொள்ளப்பட்டது.

படிவிளங்க என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; படி—பூமியிலே, விளங்க—இப்பிரபந்தம் நெடுங்காலம் விளங்கும் படியாக என்றும்; படி என்று உபமானத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, தமிழ்ப் பிரபந்தங்கட்கெல்லாம் உபமானமாக விளங்கும் படியாக என்றும்; படி என்று திருமேனிக்கும் பெயராகையாலே, “திருக்கண்டேன் பொன் மேனிகண்டேன்” என்று பேயாழ்வார் அதுஸந்திக்குமாறு எம்பெருமானுடைய திருமேனி விளங்கும்படி “வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம் பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையுங்கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன் றேரித்த திருவிளக்கு” என்று இராமாநுசநூற்றந்தா

தியில் அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே திருவினக்கேற்றியது போன்ற பாமாலை யை அருளிச் செய்தாரென்றும் கூறுவர்.

பரிந்து - எம்பெருமான்மேற் கா தல்கொண்டு என்கை.

கேதகீ என்னும் வடசொல் 'கைதை' எனவும், காஞ்சீநகரம் என்னும் வடசொல் தொடர் 'கச்சி நகர்' எனவும் திரிந்தன.

கச்சிநகர்வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்.

இத்திருவந்தாதிக்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை பருளிச்செய்த வியாக்கியான ஆவதாரிகைத் தொடக்கத்தில்—

“இன்கலிபாமே பரமகவிகளென்றும் செந்தமிழ் பாடுவாரென் றும் இவர்கள் அவதரித்தது ஓரோ தேசங்களிலேயாகிலும் காலப் பழமையாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப் போகாது.”

என்றருளிச் செய்திருக்கும் வாக்கியத்தை நோக்குங்கால், பொய்கை யாழ்வாரைக் கச்சிநகரில் ஆவதரித்தவராகவும் முதத்தாழ்வாரைத் திருக்கடல் மல்லையில் ஆவதரித்தவராகவும் பேயாழ்வாரைத் திருமயிலையில் ஆவதரித்தவராகவும் நாம் சொல்லிக்கொண்டிருப் பது அஸங்கதமென்னவேண்டியதாகிறது. மேற்கூறித்த வியாக் கியான வாக்கியம் அச்சப்பிரதிகளிற் காண்கிறபடியே உண்மையா யின், முதலாழ்வார்கள் ஆவதரித்தது யுகார்தரத்திலாகையாலே இன்னவிடத்தில் ஆவதரித்தனர் என்பது நிச்சயிக்கமுடியாத விஷய மென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவுள்ளமாக விளங்கா நின்றது. இப்படியாகில் முதலாழ்வார்களின் ஆவதார ஸ்தலங் களை விவரித்துக் கூறுகின்ற திவ்யஸூரிசரிதம், திருவந்தாதித் தனியன்கள், குருபரம்பராப்ரபாவம், பிரபந்தசாரம், உபதேசரத் தினமாலை முதலிய பிரபந்தங்களின் ப்ராமாண்யத்தில் ஸந்தேஹம் ஜரிக்க இடமுண்டாகின்றது. இவ்விஷயத்தை நாம் நன்கு ஆராய் தல் வேண்டும்.

மேலெடுத்துக் காட்டிய வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியின் அரும் பதவுரையில்— “இலையிரண்டு ஸங்கதியும் ஸ்வரஸமன்று; பிழை யும் தெரியாது; வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது” என்றிருக்

14 முதல் திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

கக்கண்டு பிராசீநதாளகோசங்களைப் பரிசீலனம் செய்ய நாம் தொடங்கினபோது மேற்குறித்த வியாக்கியான வாக்கியத்தின் பிழையற்றபாடம் இங்ஙனே கிடைத்தது:— “இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்—சேந்தமிழ்பாவோர்—என்னுமிவர்கள் அவதரித்தது ஓரோதேசங்களிலேயாகிலும் ஞானப்பெருமையாலே இன்னவிடத் தவரென்று நிச்சயிக்கப் போகாதிதே.” என்று.

இவ்வாக்கியம் - “ஆழ்வார்களிற் காட்டில் பகவத் விஷயத்தி லுண்டான அவகாஹனத்தாலே முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் நித்யஸூரிகளோபாதிபாக நினைத்திருப்பார்கள்” என்கிற அடுத்த கீழ்வாக்கியத்திற்கு விவரணமாயிருக்கின்றது இதன் கருத்தா வது:—இவ்வாழ்வார்கள் வந்து திருவவதரித்தது இந்நிலத்திலே ஓரோ விடங்களிலே யாகிலும் இவர்களது ஞான மஹிமையை நோக்குங்கால், “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ தும் நிலையிடமே” என்றாற்போலச் சங்கிக்கவேண்டுமென்படியான நிலைமையாயிருக்கின்றதென்றவாறு. “அத்ரி ஜமதக்ரி பங்க்திரத வஸுநந்த ஸூதிவானவனுடைய யுகவர்ணாக்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவத் ஆவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேற் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ வென்று சங்கிப்பார்கள்” (ஆசார்யஹ்ருதயம்.) என்று நம்மாழ்வார் திறத்திலருளிச் செய்தவாற்றை இங்கே நினைப்பது.

முதலாழ்வார்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குப் போலவே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களின் திவ்யப் ப்ரபந்தங்கட்கும் வியாக்கியான முரைத்தருளின பெரிபவாச்சான்பிள்ளை, அவதாரிகைகளிலே அந்தந்த ஆழ்வார்களின் திருவவதார ஸ்தலங்களை அருளிச் செய் திருப்பாராயின், இவ்விடத்திலே ‘முதலாழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலம் காலப்பழமையாலே தெரியாது’ என்றெழுதிவைக்கப் பரஸக்தி யாகிலுமுண்டு; மற்ற ஆழ்வார்களின் அவதாரஸ்தலங்களைப்பற்றி ஒன்றுமருளிச் செய்யாதவர் முதலாழ்வார்களின் அவதாரஸ்தலங் களைப்பற்றி மாத்திரம் பேசத் தொடங்குவதும் காலப்பழமை யாலே இன்னவிடமென்று தெரியாதென்பதும் அப்ரஸக்தமாகையாலே அச்சப்பிழை அங்கீகரிக்கத்தக்கதே. யாமெடுத்துக் காட்

டிய ஏட்டுப்பிரதிகளிற்பாடமே சாலவும் பொருந்தும். முதலாழ்வார்களின் திருவவதாரம் உண்மையில் யுகாந்தரத்திலே யாகிலும் இவர்களது சரிதமும், மற்றும் திருமழிசைப்பிரான் முதலான ஆழ்வார்களின் சரிதமும் வெளிப்பட்ட விதமாகவே இவர்களது திருவவதாரஸ்தலமும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வழியாக வெளிப்பட்டன வென்று கண்டு கொள்க.

காலப்பழமைபாலே இவர்களவதரித்த விடம் இன்னதென்று தெரியாதென்றுரைப்பதே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ள மாயிடின உபதேசரத்தினமாலையிலே “எண்ணருஞ்சீர்ப் பொய்கை முன்னோர் இவ்வுலகில் தோன்றிடலூர், வண்மைமிகு கச்சி மல்லை மாமயிலை” என்று * பொய்யிலாத மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தேயிருக்கமாட்டார் ; இதனாலும் அச்சப்பிழை அறுதியிடத்தக்கதாம். *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக *
வெய்ய கதிரோன் விளக்காக *—செய்ய
கடராழி டானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மலை *
இடராழி நீங்குகவே யென்று.

(க)

பதவுரை.

வையம் தகளி	{ பூமி அகலாகவும்	சொல் மலை	{ இப்பாமலையாதிற பூ மாலையை
வார் கடலே நெய் ஆக	{ அந்தப் பூமியைச் சுற்றியிருக்கிற கடலே நெய்யாகவும்	சூட்டினேன்	சாத்தினேன் ;
வெய்ய கதிரோன் விளக்கு ஆக	{ உண்ணகிரணனுன ஸூர்யன் விளக்காகவும்,	(ஏதுக்காகவென்னில் ;)	
செய்ய கடர் ஆழியான் அடிக்கே	{ செஞ்சுடர்ச் சக்கரக் கையான எம்பெருமானது திருவடிகளில்	இடர் ஆழி நீங்குக என்று	{ (புகவத் கைங்கரியத்திற்கு இடையூறுக வுள்ள) துன்பக்கடல் நீங்குகைக்காக.

* * *—[வையம் தகளியா.] தகளியாவது—நெப்க்கும் திரிக்
கும் ஆதாரமாயிருக்கிற அகல் (தாளி என்று உலகவழக்கு.) பூமி
யானது கடிந வஸ்துவாயிருப்பதால் அதைத் தகளியாகவும், கட
லானது த்ரவ வஸ்துவாயிருப்பதால் அதை நெய்யாகவும், ஸூர்
யன் ப்ரகாசஸ்வரூபனாயிருப்பதால் அவனை விளக்காகவும் ரூபித்து
அருளிச்செய்கிறார். இங்கு இங்ஙன ரூபணம் செய்வதன்
கருத்துயாதெனில்; சூர்யமே தத்துவமென்றும், உலகம் ஒரு ஈச்
வரணபுடையதல்ல என்றும் பலபடியாகப் பகரும் மதாந்தரங்களை
மறுத்து விசித்திரமான பிரபஞ்சத்தை நிரூபிக்கவல்ல ஞானசக்தி

முதலிய குணங்களையுடைய திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸர்வேச்வரன் உளனென்றும் அவனுக்கு அடிமை செய்கையே புருஷார்த்தமென்றும் இப்பாகுரத்தால் விளக்கப்பட்டதாகும்.

ஸூர்பன் சிறிதும் தவறாமல் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாக நீழியாய் நடந்து வருவதானது—விசித்ராசக்தி வாய்ந்த ஸர்வேச்வரனொருவனுளன் என்பதை நமக்கு நன்றாக விளக்குகின்றதன்றோ. வார்கடலின் நிலைமையும் வையத்தின் நிலைமையும் இவ்வுண்மையையே வற்புறுத்துகின்றன. கடலானது தன்னிடத்தில் பலபல ஆற்றுப் பெருக்குகள் வந்து விழுதலால் நிறைந்து வழிதலாவது, அவை வந்து விடாதகாலத்தில் வடிந்து குறைபடுதலாவது ஒன்றுமின்றியே எப்போதும் ஸமநிலைமையாகவே யிருந்துகொண்டு எல்லையை மீறுகிருப்பதும், ஐம்பதுகோடி யோஜனை தூரத்தளவும் பார்த்து கடினமாயிராகின்ற இப்பூமியானது பெரிய வெள்ளத்தில் ஒரு கழற்காய் மிதப்பதுபோல மஹார்ணவ ஜலத்தில் மிதந்து கொண்டிருப்பதும் இவை தம்மைப் படைத்தவொரு முழு முதற்கடவுளின் அற்புதமான சக்திவிசேஷத்தைப் புலப்படுத்துகின்றனவன்றோ. அப்படிப்பட்ட அபாரசக்தி புத்தனான ஒரு ஜகத்காரணபூதன் வலித்திக்கும்போது அப்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்பவெண்டுதல் முக்கியம்; கைங்கரியம் மாநவிக மென்றும் வாசிகமென்றும் காயிகமென்றும் மூன்று வகைப்படும்; அவற்றுள் வாசிக கைங்கரியமான பாசரம் பாடுதலை அடியேன் செய்கின்றேன்; இக்கைங்கரியத்தை இதுவரையில் நான் செய்யக் கூடாதபடி இடையூறுகளிருந்த ஸம்ஸாரத் துன்பத்திரள்கள் இன்றோடு ஒழிந்திடுக—என்றாராயிற்று.

முன்னடிகளின் கருத்தை ஊன்றி நோக்குமிடத்தில் இவ்வாழ்வார் அநுமாநத்தினால் ஈச்வரனை ஸாதிப்பதாக ஏற்படுகின்றது; சராசரரூபமான இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதையும் படைத்து நடத்திக்கொண்டு போவதற்குப் பாங்கான வல்லமை வாய்ந்த ஸர்வேச்வரனொருவனுண்டு என்பதை வையம் கடல் ஸூர்பன் என்ற மூன்று பொருள்களின் நிலைமையைச் சொல்லுகிற முகத்தினால் ஸமர்த்தித்தபடியால் அநுமாநத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதிக்கிற

தார்க்கிகர்களின் படியை அடியொற்றினாகிரார் ; இதுகமீமோ ?
சாரீரகமீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணத்தில் அநுமா
நத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிக்கலாகாதென்று மறுத்து வேதப்ரமாண
மொன்றினாலேயே ஈச்வரனுடைய உண்மையை உணரவேண்டு
மென்று ஸ்தாபித்திருப்பதற்கு மாறாக இஃது இருக்கின்றதே !
என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும் ; வேதத்துக்கு விருத்தமாக அநுமா
நங்கொண்டு ஸாதிப்பதை அங்கு மறுத்துரைத்த மாதிரத்தினால்
வேதத்துக்கு விருத்தமல்லாத அநுமானங் கொள்வதில் பிசு
குள்ளதாக நினைக்கலாகாது. இது பூரீபாஷ்யாதி ஸம்மதமுமாம்.
விரிப்பிற் பெருகும்.

இடராழி நீங்குவேயென்று = இதுவரையில் எம்பெருமா
னைத் துதியாதிருந்ததனுண்டான வருத்தம் நீங்குவதற்காக என்
றும், துதிக்க வொட்டாமல் பிரதிபந்தகமாயிருந்த பாவங்கள்
தொலைவதற்காக என்றும், இப்பிரபந்தத்தைக் கற்று ஸம்ஸாரிக
ளும் துயர்தீர்ந்து வாழ்வதற்காக என்றும் மூன்றுபடியாக உரைக்
கலாம். (க)

என்று கடல்கடைந்த தேவ்வுலகம் நீரேற்றது*

ஒன்று மதனை யுணரேன்நான் *—அன்ற

தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி * இதுநீ

படைத்திடந் துண்மேழ்ந்த பார்.

(உ)

கடல் கடைந்தது	{ (தேவர்களுக்காகக்) கடலைக் கடைந்தது	அன்று	{ பூரீராமாவதார காலத்தில்
என்று	எந்த நான் ?		
நீர் லுற்றது	{ (மாவலி) தாரை வார்த்து தத்தஞ் செய்யப்பெற்றது	அடைத்து	{ மலைகளிக்குகொண்டு திருவணைகட்டித் தூர்த்து
எ உலகம்	எந்த வுலகம் ?		
அதனை	அவற்றை	உடைத்து	{ (இராவணனை முடித்துத் திரும்புங்கால் அந்தத் திருவணையை) உடைத்து
நான் ஒன்றும் உணரேன்	{ நான் அடியோடு அறிகின்றிலேன்;		
அது	அந்தக் கடலானது		

கண்படுத்த	{ எப்போதும் பள்ளிகொள்ளு மிடமாகக் கொண்டிருக்கப் பெற்ற	இடந்து	{ (வாழ்வாதார காலத்தில் அண்ட பித்தியில் நின்று) ஒட்டுவிடுவித் தெடுக்கப்பட்டும்
ஆழி	ஸமுதாமாம்;	உண்டு	{ (பிரளய வெள்ளம் கொத்தபோது) திருவயிற்றிலே வைத்துப் பாது காக்கப்பட்டும்
இது	{ (நீரோற்றுப்பெற்ற) இவ்வுலகமானது	உமிழ்ந்த	{ பின்பு வெளிப்படுத்தப் பட்டதுமான பூமியாகும்.
படைத்து	ஸ்குஷ்டிக்கப்பட்டும்	பார்	

* * *—[என்றுகடல்கடைந்தது.] ஸர்வேச்வரனை அது மாரத்தால் ஸாதிப்பது தோன்றக் கீழ்ப்பாட்டு அருளிச் செய்யப் பட்டது; அவனை அதுமாதங்கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டிய வருத்த மில்லை; அவன் செய்தருளியிருக்கும் எல்லையற்ற அதிமாறுஷங்க ளான செயல்களே அவனுடைய உண்மையை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியவை என்று வெளியிடக்கருதி, கடல் கடைந்தது உலகளந்தது முதலிய சில சேஷ்டிதங்களை அருளிச்செய்யும் முகத்தால் அவனுடைய உண்மையை முதலிக்கின்றார்.

ஆளவந்தார் எம்பெருமானுடைய உண்மையை உணர்வதற்கு உரிய ஸாதகங்களை அருளிச் செய்யுமிடத்து “ந்வாம் சீல ரூப சரிதை:” (ஸ்தோத்ராத்ரம்) இத்தயாதிகள் அருளிச் செய்ததும், அப்படியே ஆழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில்—“சித்ரைச்ச கைச்சிதுசிதை: பவதச் சரித்ரை:” என்றருளிச் செய்ததும் ஸம ரிக்கத்தக்கன.

கடல்கடைந்து தேவர்களுக்குச் சாவாமருந்து எடுத்துத்தந்து அவர்களை ரகித்ததும், மாவலி பக்கல் மாணுருவாய்ச்சென்று மூவடி நீரோற்றுப்பெற்று உலகளந்து இந்திரனது துண்டத்தைத் தீர்த்தொழித்ததும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய உண்மையை விளக்க வல்லன காண்மின் என்கிறார்.

என்றுகடல்கடைந்தது? என்கிற கேள்வியும் எவ்வுலகம் நீரோற்றது? என்கிற கேள்வியும் கேள்வி கேட்பதில் நோக்குடை

யனவல்ல; கடல் கடைந்தபோது தோன்றிய திரையும் நுரையும் மாறாமல் இப்போதுதான் கடல் கடைந்ததுபோலத் தோன்றுகின்றதே!; உலகளக்கும்போது வைத்த அடிச்சுவடு மாறாமல் “வாமனன் மண்ணிது” என்னும்படி இதோ தோன்றுகின்றதே! என்று ப்ரத்யக்ஷஸமமாகக் காட்டுபவர்போலச் சொல்லுகிறபடி. கடல் கடைந்ததும் உலகளந்ததும் என்றைக்கோ நிகழ்ந்ததாயினும் மயர்வற மதிரலமருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வாரது அகக்கண்ணுக்கு அச்சரிதைகளெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றி விளங்குதலால் இங்ஙனே அருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்க.

நெடுநாளைக்கு முன்னே நடந்த செயல்கள் ஆழ்வார்க்கு இன்று ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றினாலும், ‘ஐயோ! கடல்கடைந்த வக்காலத்து நாம் நேரில்கண்டு மங்களாசாஸனம் செய்தப் பெறவில்லையே!’, உலகளந்த அக்காலத்திலே காடும் மேடும் தாவின திருவடிகளின் கீழே நம்முடைய தலையை மடுக்கப் பெற்றிலோமே!’ என்கிற வருத்தம் தோன்றி அவ்விழவு விளக்க ஒன்றுமதனையுணரேன்நான் என்கிறார்; அச்செயல்கள் நடந்தகாலத்திலே அவற்றை நான் அதுபவியா தொழிந்தேனே! என்றவாறு. நம்மாழ்வார் * மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவினிலுரலிடைபாப்புண்ட சரிதையை அதுஸந்தித்ததும் 1. “எத்தீறம்!” என்று மோஹித்துக் கிடந்ததுபோல் இவரும் முதலடியில் அதுஸந்தித்த செயல்களிலே மோஹித்து “ஒன்றுமதனையுணரேன் நான்” என்கிறார் என்று முரைப்பர்.

முதலடியிலே கடல் கடைந்ததும் உலகளந்ததும் அதுஸந்திக்கவே அக்கடலிலும் அவ்வுலகத்திலும் எம்பெருமானுக்குள்ள ஸம்பந்தங்கள் திருவுள்ளத்திலே ஞாபகத்திற்குவர, அவற்றைப் பின்னடிகளிற் பேசி அதுபவிக்கிறார். கடலில் எம்பெருமான் செய்த காரியங்களை மூன்றாமடியிலும் உலகுக்காக அவன் செய்த காரியங்களை நான்காமடியிலும் அருளிச் செய்கிறார்.

இராவண ஸம்ஹாரம் செய்து பிராட்டியை மீட்டுக் கொணர்வதற்காக இலங்கைக் கெழுந்தருளும்போது 2. “மறிகடல் நெறிபட மலையால் அரிசுலம் பணிகொண்டு அலைகடலடைத்தான்”

1. திருவாய்மொழி 1-3-1. 2. பெரிய திருமொழி 5-7-7.

என்றபடி ஸேதுபந்தனம் பண்ணினதும், பிராட்டியைக் கைக் கொண்டு மீண்டெழுந்தருளும்போது அதனை உடைத்ததும், 1. “வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன்மேலே கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற” என்றபடி + தன்தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பிப் பள்ளி கொண்டிருத்தலுமாகிய கடலிலே செய்த காரியங்கள் அநுஸந்திக் கப்பட்டன.

ஆதியில் படைத்ததும், வராஹாவதாரத்தில் ஹிரண்யாக்ஷ னைக் கொன்று இடந்ததும், பிரளயம் வந்தபோது திருவயிற்றி லுள்ளே வைத்திட்டதும், பிறகு வெளிப்படுத்தியதுமாகிய இவை உலகுக்காகச் செய்த செயல்களாக அநுஸந்திக்கப்பட்டன.

இப்படிப்பட்ட அதிமாறுஷ சேஷ்டிதங்களைச் செய்தருளின பூமீந்நாராயணனே பரம்பொருளுள்ளும், அவனுடைய உண் மையை இச்செயல்களே ஸாதித்துத் தாவல்லன என்றும் இப்பாக ரத்தால் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... (உ)

பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருதேத் *
நீரளவும் செல்ல நிமிர்ந்ததே *—சூருவின்
பேயளவு கண்ட பெருமான் ! அழிகிலேன் *
நீயளவு கண்ட நெறி.

(ங)

ஓர் அடி	ஒரு திருவடியை	செல்ல	செல்லும்படி
பார் அளவும் வைத்து	பூமிப்பரப்பு உள்ள வரையிலும் போரும்படி வைக்க	நிமிர்ந்தது	ஒங்கிற்று ;
ஓர் அடியும்	மற்றொரு திருவடியும்	சூர் உருவின் பேய்	தெய்வமகளான யசோதையின் வடிவுகொண்டு வந்த பூதனையை
பார் உடுத்த	இந்த அண்ட கடாஹத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற	அளவுகண்ட பெருமான்	முடித்த ஸ்வாமியே !
நீர் அளவும்	ஆவரண ஜலம் வரையில்	நீ அளவு கண்ட நெறி	நீ உலகனந்த விதத்தை
		அறிகிலேன்	அனலிட்டுக் காணவல்ல அறிவுடையே னல்லேன்.

* * *—[பாரளவும்.] எம்பெருமானுடைய தீய சேஷத்தங்கள் பலவற்றினுள்ளும் உலகளந்த சரிதையிலே நம் ஆழ்வார்கள் அதிகமாக நடுபடுவார்கள்; விசேஷித்து முதலாழ்வார்கள் மிகவும்திகமாக நடுபடுவார்கள். கீழ்ப்பாட்டில் “எவ்வுலகம் நீரேற்றது” என்று அந்தச் செயலைச் சிறிது ப்ரஸ்தாவித்த மாத்நிரத்திலே அதிலே திருவுள்ளம் மிகவும் அவகாஹிக்கப்பெற்று அந்த வரலாற்றைப்பேசி அதுபவிக்கத் தொடங்கி நிலைகொள்ள மாட்டாமல் நின்று தளும்புகின்றார்.

குருகுலிற்பேயளவுகண்டபெருமான் என்பது ஸம்போதநம் (விளி); தமது வல்லமையால் எம்பெருமானை அளவிட்டுக் காண வேணுமென்று நினைப்பவர்கள் பூதனை பட்டபாடு படுவர்கள் என்பது தோன்ற இந்த ஸம்போதநமிடுகின்றார். உன்னை முடிப் பதாகவந்த பூதனையை முடித்த பிரானை¹ கீ மாவலிபக்கல் முவடி மண் நீரேற்றுப் பெற்று ஒரு திருவடியைப் பூமிப்பரப்படங்கலும் மலரவைத்து, மற்றொரு திருவடியை மேலில் அண்டத்தைச் சூழ்ந்த ஆவரணஜலத்தளவும் செல்லவைத்து உலகளந்த விதத்தை யானறிகின்றிலே நென்கின்றார்.

அளப்பதாவது—அளக்கிறவன் தான் நின்றவிடந்தவிர மற்றோரிடத்தில் மாறிக்காலிடுதல் என்று உலகத்திலே நாம் காண்கிறோம். ஒரிடத்திலேயே நிற்குகொண்டிருப்பதை அளப்பதாக யாரும் சொல்லமாட்டார்கள்; ஆகவே, எம்பெருமான் உலகளந்தான் என்று பலரும் சொல்லுகிறார்களே இது எப்படி பொருந்தும்? ஒரு திருவடிக்குக் கீழுலகமும் மற்றொரு திருவடிக்கு மேலுலகமும் சரிசமமாக இடமாகப் போர்துவிட்டபடியால் மாறி மாறி அடியிடுவதற்கு அவகாசமேயில்லையாதலால் அளந்தா நென்பது எங்ஙனே சேரும்? என்று ஒரு சமத்காரமாகப் பேசுவார்போல “நீஅளவுகண்ட நெறி அறிகிலேன்” என்கிறார். இதனையே நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில்—“கழல்தல மொன்றே நில முழுதாயிற்று ஒருகழல் போய், நிழல்தர எல்லா விசம்பும் நிறைந்தது;.....அழறலர்தாமரைக் கண்ணன் என்னை விங்களக் கின்றதே?” (58.) என்ற பாசரத்தினால் விரித்துரைத்தாரென்க. அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே—“அளக்கைக்கு ஒரு அவகா

சம் காண்கிறிலோம்; நின்ற நிலையிலே நின்றாரை அளந்தாரென்ன
வொண்ணுதிதே; அடிமாரியிடிவிதே அளந்ததாவது; இவனிங்கு
அளந்தானாக ஒன்றும் காண்கிறிலோம்!” என்றுள்ள பெரியவாச்
சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

“நீ அளவுகண்ட நெறி அறிகிலேன்” என்பதற்கு மற்றும்
சிலவகையாகவும் பொருள் கூறுவர். அளவுகாண்கையாவது
அளக்கை.

[குருகுவிற்பேயளவுகண்ட] “குருமணங்கும் தெய்வப் பெண்
பெயர்” என்பது நிகண்டு. பூதனை யென்னும் பேய்மகள் தெய்வப்
பெண்ணுருவாக வந்தாளோ வென்னில்; கண்ணபிரானுக்குத் தாயா
கிய யசோதைபோல வடிவெடுத்து வந்தாளாகையாலும், அவ்
யசோதை 1. “தேய்வநங்கை” என்று குலசேகரப் பெருமானால்
கூறப்பட்டிருக்கையாலும் குருகுவின்பேய் என்னக் குறையில்லை
யென்க. அன்றி, பதினெண் தேவகணத்தில் பேயும் ஒன்றாகக் கூறப்
பட்டிருத்தல் பற்றியும் “குருகுவின்பேய்” என்றாராகவுமாம்.
பேயளவு காண்கையாவது—அவளுடைய ஆயுளின் அளவைக்
கண்டுவிடுதல்; கொல்லுதலைக் கூறியவாறு. கண்ணபிரானைக்
கொல்லுமாறு கம்ஸனாலேவப்பட்ட பூதனை யென்னும் பேய்ச்சி
தன் முலையிலே விஷத்தைத் தடவிக்கொண்டு யசோதைபோல வடி
வெடுத்துத் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, தொட்டிலில் தூங்கிக்கொண்
டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவைபெடுத்து நஞ்சுதீற்றிய முலையை
உண்ணக்கொடுக்க, பேபென்றறிந்த பெருமான் முலைப்பாலோடு
அவளுயிரையும் உறிஞ்சி உண்டிட்டனென்ற வரலாறு ப்ரஸித்
தம். (௩)

நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை * ஐந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவும் சாத்தி *—அறிவாளும்
ஆலமர நீழ லறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த *
ஆலமமர் கண்டத் தரன்.

(௪)

அன்று	{ முன்பொரு காலத்தில்,	ஐந்து பொறி வாசல்	{ செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்கிற ஐந்து இந்திரியங்கள் செல்லும் வழியில்
ஆலமரம் நீழல்	{ ஆலமரத்தின் நீழலிலே		
(இருந்துகொண்டு)			
நால்வர்க்கு	{ அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், தகூர், மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு சிவ்யர்களுக்கு	பேர் கதவம் சார்த்தி	{ வலிய கதவுகளை யிட்டு அடைத்து [இந்திரியங்கள் பட்டிமேய வொண்ணாதபடி அவற்றை வென்று]
அறம் உரைத்த	{ தருமோபதேசம் செய்தவனும்	நெறி வாசல் தானே ஆய் வின்றானே	{ உபாயமும் உபேயமும் தானேயா யிருக்கிற எம்பெருமானே
ஆலம் அமர் கண்டத்து	{ விஷத்தைக் கழுத்தளவிலே அடக்கிக்கொண் டுள்ளவனுமான	அறிவான் ஆம்	{ அறிந்து விட்டதாகச் செருக்குற் றிருக்கிறானே! (இஃது என்ன அறிவுகேடு!.)
அரன்	சிவன்		

* * *—[நெறிவாசல்.] எம்பெருமானுடைய இன்னருளால் ஞான விகாஸம் பெற்ற நானே அவனுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றை நன்கு அறியமாட்டாமல், கடலிலே நீஞ்சிக் கரையேறமாட்டாதே கிடந்து அலைவாரைப்போலே அலையா நிற்க, தன் முயற்சியால் சிறிது ஞானம்பெற்ற சிவன் அவற்றை எங்கனே அறியவல்லான்? எனக்குத் தெரிந்தவற்றில் ஏகதேசமும் அறியமாட்டாத அவன் தன்னை ஸர்வஜ்ஞனாக நினைத்துக்கொண்டு பகவத் விஷயத்தைத் தான் உபதேசிக்கவல்லவன் போலச் சில சிவ்யர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே உட்கார்ந்துகொண்டு ஆசார்யபதம் வஹித்து எம்பெருமானது தன்மைகளை உபதேசிப்பதாக இழிந்துவிட்டானே! இஃது என்ன அறிவுகேடு! என்று ருத்ரனைப் பரிஹரித்துப் பேசுகிறார். “அரன் அறிவானும்” என்ற சொல்லின் காம்பீர்யத்தை நோக்குமின். நானே அறியமாட்டாதிருக்க அவனோ அறியப்போகிறான்; தான்

தெரிந்துகொள்ளவும் ப்ரஸத்தியில்லா திருக்கப் பிறர்க்குப் போதகா சிரியனாக வீற்றிருந்தானே ! என்று கர்வறிக்கிறபடி.

“அரன், நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானே அறிவானும்” என்று அர்வயிக்க. நெறி என்று வழிக்குப்பேராகையாலே பலனைப் பெறுவிக்கும் வழியாகிய உபாயத்தைச் சொன்னபடி. வாசல் என்று புகுமிடத்துக்குப் பேராகையாலே இறுதியில் அடையத் தக்க பலனைச் சொல்லுகிறது; ஆகவே, உபாயமும் உபேயமும் தானேயாயிருக்கிற எம்பெருமானே என்றதாயிற்று. அன்றி, நெறி-ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற, வாசல்—உபாயம், தானேயாய் நிற்பவனை என்று முரைக்கலாம்.

சிவன் ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தகூதர் மார்க் கண்டேபர் என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத் துக் கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம் செய்தனென்று நூல்கள்கூறும்; திருமழிசைபாழ்வாரும் நான் முகன் திருவந்தாதியிலே—“ஆவரிழற்கீழ் அறநெறியை நால் வார்க்கு, மேலையுதத்துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞால, மளந்தானே ஆழிக்கிடந்தானே ஆல்மேல், வளாந்தானேத் தான் வணங்குமாறு” (17) என்ற பாசரத்தினால் இக்கதையை அறு ஸந்தித்தமை காண்க.

ஔப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாத பாலாகி மென்பவன் ப்ரஹ்மஜ்ஞாந முடையனான அஜாதசத்ரு வென்பவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கியதுபோலும் சிவனது உபதேசமும் என்ற இழிவுதோன்ற “அறிவானும்” என்று பழித்துக் கூறுகின்றார்.

[“ஐந்து பொறிவாசல் போர்க்கதவம் சார்த்தி.”] ஒரு வாசலை அடைக்கத் தொடங்கினால் மற்றொரு வாசற் கதவு திறந்து கொள் ளும்படியாயுள்ள பஞ்சேந்திரியங்களாகிற யந்த்ரம்போன்ற ஐந்து வாசல்களையும் அடைத்தாலன்றி பகவத்தத்துவத்தை உபதேசிக்க வொண்ணாதென்பதும், அந்த வாசற் கதவுகளை அடைப்பது மிகவும் அருமை என்பதும் இவ்வாக்கியத்தில் தோன்றும். ஐந்து பொறி வாசற்கதவுகளை அடைக்கமாட்டாத ருத்ரன் எங்கனே

ஔ இக்கதை ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் நான்காம் அத்யாயத்திலும், கௌஷீதகி உபநிஷத்தில் மூன்றாம் அத்யாயத்திலும் காணத்தகும்.

அறிவான்? என்றவாறு. போர்க்கதவம் என்றது—அடைக்கத் தொடங்குகிறவர்களின் முகத்திலே அறைகிற கதவு என்றபடியாய், எப்படிப்பட்டவர்களையும் விஷயப்ரவணராக்கவல்ல இந்திரியங்களின் வன்மையைக் கூறியவாறு.

எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலைக் கடைபும்போது அதனின்றும் தோன்றிய விஷத்தை ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கட்டளையாலே சிவன் தான் வாங்கி உண்ண அதனை யறிந்த பார்வதி அஞ்சி அவ்விஷம் கழுத்துக்குக்கீழே இறங்காதபடி அவனது கழுத்தை இறுகப்பிடித்துக்கொள்ள விஷம்கழுத்தளவிலே நின்றாவிட்டது; அதனால் சிவன் கறுத்த கழுத்தை புடையனாய் காலகண்டனென்று பேர் பெற்றனன் என்ற வரலாறு தோன்ற “ஆலமமர்கண்டத்தான்” என்றார். ஆலம்—விஷம்; ஹாலாஹலமென்ற வடசொற் சிதைவு என்பர். சிவன் தனது தமோருணத்துக்குத் தக்க செயலைச் செய்யவல்லவனெயன்றி ஸாத்விகர் செய்யும் செயல் அவனால் செய்யமுடியாதென்பதும் இவ்விசேஷணத்தின் கருத்தாம்.

ஹரஃ என்ற வடசொல் அரணெனத் திரிந்தது; ஸம்ஹார கர்த்தா என்கை. (ச)

அரன் நாரணன்நாமம் ஆன்விடை புள்ளுர்தி *
உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில் *—வரைநீர்
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி *
உருவமேரி கார்மேனி போன்று. (ரு)

மம்	{ ஒருவனுடைய பெயர்	நாரணன்	{ (ஸ்ரீவக்யரபக நென்றும் ஸர்வ ராக்ஷென்றும் காட்டுகிற) நாராயண நென்தது;
அன்	{ எல்லாவற்றையும் அழிப்பதையே தொழிலாக வுடையவ நென்று காட்டுகிற ஹர நென்தது;	ஊர்தி	{ ஒருவனுடைய வாழ்நாள்
(மற்றொரு மூர்த்தியின் திருநாமமோ வென்னில்)		ஆன்விடை	{ (மூடத்தனத்துக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படுகிற) எருதாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் வாஹனமோ
வென்னில்)

புள் { (வேதமூர்த்தியான)
கருடப்
பறவையாகும்;

உரை { ஒருவனைப்பற்றிச்
சொல்லுகிற
பிரமாணம்

தல் { மனிசரால்
ஆக்கப்பட்ட
ஆகமம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியைப் பற்றிச்
சொல்லுகிற பிரமாணமோ
வென்னில்)

மறை { (ஸ்வயம்
வ்யக்தமான)
வேதமாகும்;

உறையும் { ஒருவனுடைய
கோயில் வாஸஸ்தானம்

வரை { (கடினத்தன்மை
புள்ள) கைலாஸ
மலையாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் இருப்
பிடமோ வென்னில்)

{ (அவனுடைய
நீர்மைக்குத்
தகுதியான)
திருப்பாற்
கடலாம்;

கருமம் { ஒருவனுடைய
தொழில்

அழிப்பு { (கல்நெஞ்சனென்று
சொல்லும்
படியான)
ஸம்ஹாரத்
தொழிலாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் காரியமோ
வென்னில்)

அளிப்பு

{ (இன்னருளுக்
குரிய) ரக்ஷணத்
தொழிலாம்;

கையது

{ ஒருவனுடைய
கையிலுள்ள
ஆயுதம்

வேல்

{ (கொலைத்
தொழிலுக்கு
ஏற்ற) சூலாயுதம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் ஆயுதமோ
வென்னில்)

நேமி

{ அருளார்
திருச்சக்கரம்;

உருவம்

{ ஒருவனுடைய
வடிவம்

எரி

{ (கண்டுகொண்டு
காண
வொண்ணாதபடி)
காலாக்நி
போன்றதாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் திரு
மேனியோ வென்னில்)

கார்

{ (கண்டபோதே
தாபங்கனெல்லாம்
திரும்படியான)
காளமேக
வருவாம்;

ஒன்று

சிவனாகிய ஒருவன்

மேனி

{ (பூதீமந்
நாராயணனுக்கு)
சரீர பூதன்;

[பூதீமந் நாராயணமூர்த்தியோ அந்த
சிவனுமுட்பட எல்லாவற்றையும்
சரீரமாக வடையவனென்பது
வித்தம்.]

* * *—[அன்னாரணன்நாமம்.] சீழ்ப்பாட்டில் சிவனுடைய ஒரு செய்தியை எடுத்துப்பேசின ஆழ்வார் “அரன் அறிவானும்” [சிவனுக்கு என்ன தெரியும்?] என்று இழித்துப் பேசவே அதனைக்கேட்ட சிலர் “நாட்டங்களும் ஈசுவரனென்று கொண்டாடப் படுகிற அச்சிவபெருமானை இப்படி நீர் எசிப் பேசலாமோ? அவன் காற்கீழ பலரும் தலையை மடுத்து எத்தியிறைஞ்சக் காண்கிறோமே, அவன் பாதேய்வமன்றோ?” என்று சொல்ல, அது கேட்ட ஆழ்வார்—ஸ்ரீமந்நாராயணனே பாதேவதை யென்பதும் ருத்ரன் அங்ஙனல்லன் என்பதும் இருவருடையவும் நாமம் ரூபம் வாஹனம் தொழில் முதலியவற்றால் நன்குவிளங்கக் காணலாமென்று அவற்றை யெடுத்துரைத்துக் காட்டுகிறாதிதில்.

இருவருடைய பெயரையும் நோக்குமிடத்து. சிவன் பெயர் அரனென்றும் விஷ்ணுவின் பெயர் நாராயணனென்றும் ப்ரவரித்த மாகவுள்ளன; அரனென்றால் ஹரிப்பவன்—எல்லாவற்றையும் ஒழிப்பவன் என்று பொருள்படும்; நாராயணனென்றால், நாரங்க ளாகிய நித்யவஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் உறைந்திருந்து அவற்றை நோக்குமவன் என்று பொருள்படும்; ஆகவே, ஸர்வரக்ஷகன் பாதேவதையாயிருக்கத் தருமோ அன்றி ஸர்வரக்ஷகன் பாதேவதையாயிருக்கத் தருமோ என்பதை நீங்களே ஆராயலாம் என்ற ராயிற்று.

இப்படியே இருவருடைய வாஹனங்களையும் நோக்குங்கால், ‘அடா மாடே!’ என்று மூர்க்கரை நிந்திப்பதற்கு த்ருஷ்டாந்த மாகக் கொள்ளப்படுகிற எருதை வாஹனமாகவுடையவன் அரன்; 1. ஸுஹ்ரேஸி கருத்மாந்” என்ற வேதவாக்கியத்தாலும் 2. “வேதாத்மா விஹகேச்வர:” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸுலக்தியா லும், 3. “சிரஞ்சேதனன் விழிதேகம் சிறைபின் சினைபதம் கந், தரம் தோன்கனரு வடிவம் பெயரெசர்சாமமுமாம்.....அரங்கர்த மூர்திச் சுவணனுக்கே.” என்ற ஐயங்கார் பாசுரத்தாலும் வேத ஸ்வரூபியாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெரிய திருவடி யென்னும் கருடாழ்வானை வாஹனமாகவுடையவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

1. கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் 4வது காண்டம், முதல் ப்ரச்நம்-43.

2. சதுச் ச்லோகி (காந்தா ஸ்தோத்ரம்)-1.

3. திருவாங்கத்துமாலை-88.

இனி இருவரைபும்பற்றிச் சொல்லுகிற பிரமாணங்களை ஆராய்ந்தால், வேதவிருத்தமான பொருள்களைச் சொல்லுமதாயும் ராஜஸ்தாமஸ புருஷர்களால் செப்பப்பட்டதாயுமுள்ள சைவாகமம் அரண்ப்பற்றிச் சொல்லுவது; ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் அநாதியாய் எவ்வகையான தோஷமுமற்று உண்மைப் பொருளையே உரைக்கின்ற வேதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்கும் பிரமாணம். இனி இருவருடைய இருப்பிடங்களையும் நோக்குவதால், தனது நெஞ்சின் கடினத் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு கடினமான கைலாசமலை அரணுக்கு உறைவிடம்; தனது திருவுள்ள நீர்மைக்குத் தக்கபடி நீர்மையே வடிவான திருப்பாற்கடல் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உறைவிடம். இதற்குத் தக்கபடி அழித் தல் தொழில் அரணது; காத்தல தொழில் நாராயணனது. அதற்குத் தக்கபடி கொலைத் தொழிலுக்கு ஏற்ற முத்தலைச் சூலம் அரணது, * அருனார் திருச்சக்கர மென்றே புகழ்பெற்று உலகங்களை யெல்லாம் பாதுகாக்குமாறுள்ள சக்கரப்படை நாராயணனது.

இவை யெல்லாம் ஒரு புறமிருக்கட்டும்; “நுபமேவாஸ்ய ஏதம்வஹிநாம் வ்யாசஷ்டே” [உருவமே வ்யக்தியின் பெருமையைத் தெரிவிக்கும்] என்ற வேத வாக்கியத்தின்படி இருவருடைய வும் உருவத்தை நோக்குவோமாயின், கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாதபடி காலாக்ரிபோலேயிருக்கும் அரணுருவம்; கண்டார் கண்ணுளிரும்படியான காளமேகம்போலே யிருக்கும் செல்வநாரணன் திருவுருவம். “ஒன்று செக்தி ஒன்று மாகடலுருவம்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்திலே.

இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டுக் கிடக்கிற இரண்டு பொருள்களில் “அங்காந்யா தேவதா” இத்தயாதி உபநிஷத் வாக்கியங்களின்படி அரண் நாராயணனுக்கு அங்கமாயும் நாராயணன் அங்கியாய் மிருப்பார்கள். சரீரி தலைமையானதோ? சரீரம் தலைமையானதோ? ஆராய்ந்து சொல்லுங்கள் என்றவாறு.

“மேனி ஒன்று” என்று அரணுடைய சரீரத் தன்மை சொன்னதுபோல நாராயணனுடைய சரீரித் தன்மை மூலத்தில் சொல்லப்படவில்லையாயினும், ஒன்று சரீர மென்றால் மற்றொன்று சரீரி யென்பது தன்னடையே விளங்குமிதே. அந்தர்யாமிப்ராஹ்மண

மென்றும் வேதப்பகுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸர்வ சரீரி
யென்பது பன்னியுரைக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

“உருவமேரி கார்மேனியோன்று” என்பதை இரண்டு வாக்
கியமாகக் கொள்ளுதலின்றியே ஏகவாக்கியமாகவே கொண்டு,
இருவருடையவும் உருவத்தைப் பார்த்தால், ஒன்று எரிமேனி,
மற்றொன்று கார்மேனி என்பதாக உரைத்தலும் ஒக்கும் ... (தி)

ஒன்று மறந்தறியே னோதநீர்வண்ணனைநான் *

இன்று மறப்பேனே வேழைகள் *—அன்று

கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் *

திருவரங்க மேயான் திசை.

(ஈ)

அன்று	அறிவு கடையாடுகைக்கு யோக்யதை யில்வாத காலத்திலே	ஒன்றும் மறந்து அறியேன்	கூண்காலமும் மறந்தறிய மாட்டேன்;
கரு அரங்கத்துள் கிடந்து	கர்ப்பப்பையாகிற ஸ்தானத்திலே இருந்துகொண்டு,	ஏழைகள்	(விஷயாந்தரங்களை விரும்பித் திரிகிற) அறிவு கேடர்களே!
திருஅரங்கம் மேயான்	ஸ்ரீரங்கத்திலே வந்துபள்ளி கொண்டிராகின்ற பெரிய பெருமாளுடைய		(அவனை மறக்கக்கூடிய கர்ப்பஸ்தானத்தி விருக்கச் செய்தேபும் மறவாதிருந்த) நான்.
திசை	ஸ்வபாவங்களை யெல்லாம்	நான்	
கண்டேன்	ஸரக்ஷாத் கரித்தவனாய்		
கை தொழுதேன்	அஞ்ஜலியும் செய்தவனாகிய நான்	இன்று	(மறக்கமுடியாதபடி ஞானலிகாஸம் பெற்ற) இக்காலத்திலே
ஒதம் நீர் வண்ணனை	வெள்ளம்பார்த ஸமுத்ராஜலம் போலே குளிர்த்த வடிவழகுள்ள அப்பெருமரினை	மறப்பேனே	எப்படி மறப்பேன் [மறக்கவே மாட்டேன்.]

* * * [ஒன்றுமறந்தறியேன்.] கீழ் கான்காம் பாட்டில் “அன் அறிவானும்” என்று சிவபிரானை மாத்திரம் இழித்துக் கூறி விட்டிரே; அவனுக்கு பகவத் விஷயமே தெரியா தென்றும், தெரிந் தவன்போலப் பாவித்து சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கவும் தொடங்கி விட்டானே யென்று ஏசியும் பேசினீரே; அவனைக் காட்டிலும் நீர் பகவத் விஷயஜ்ஞானத்தில் சிறந்தவரோ? நீர் தாம் எம்பெருமானை யறிந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்க வல்லீரோ? பிரபந்த முகத் தால் உணர்த்தத் தொடங்கிவிட்டிரே, இஃது எங்ஙனே? என்று ஆழ்வாரை நோக்கி ஒரு கேள்வி பிறக்க, ஆழ்வார் அதற்கு உத் தரம் அருளிச் செய்கிறதுபோலே யிருக்கிறது இப்பாட்டு. அந்த அரணுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவோ வாசியுண்டி; அவன் ஸத்வ குணம் தலையெடுத்தபோது எம்பெருமானது திருவருளாலன்றி ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே அப்பெருமானது ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சிறிது அறிந்து பரமஸாத்விகன்போல இருப்பன்; அடுத்த கூணத்திலேயே ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் தலையெடுக்கப் பெற்று ‘என்னைக் காட்டிலும் வேறொரு ஈசுவரன் உண்டோ? நானே ஸர்வேசுவரன்’ என்று செருக்குக் கொள்வன்; அவனைப் போலவோ நான்?; நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதே பிடித்து அப்பெருமானால் நிரீஹதுகமாகக் கடாசுதிக்கப் பெற்று, தன் னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை யெல்லாம் அவன்தானே காட்டக் கண்டு, “ஜாடமாநம் ஹி புருஷம்யம் பச்யேத் மனுஸூதநஃ-ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஃ ஸவை மோகூஷார்த்த சிந்தகஃ” = [கர்ப்பத்திலேயே எம்பெருமான் எவனைக் கடாசுதித்தருள்வனோ அவனே ஸாத்விகன்; அவனை முமுக்ஷுவாவான்] என்கிறபடியே சுத்த ஸாத்விகனாய் அப்பெருமானுடைய திருக்கல்பாண குணம் முதலிய வற்றை ஸ்வயம் அதுபவிப்பதும் பிறர்க்கு எடுத்து உபதேசிப்பது மாக இவற்றையே காலசேஷமாகக் கொண்டிருந்தவன்; பெரும் பாலோர் பகவானை மறந்திருக்கும்படியான கர்ப்பவாஸ காலத்தி லுங்கூட அவனை மறவாது வாழ்த்திக் கொண்டிருந்த நான் இனி ஒருகாலாகிலும் மறக்க வழியுண்டோ? அரணுக்குப்போலே எனக் கும் முக்குணங்களும் மாறி மாறி வருமோ? ஸத்வ குணகார்யமே நிலை நின்றுருக்கப் பெற்ற வெனக்கு அவனை உணர்தலும் உணர்ந்த

வற்றைப் பிறர்க்கு உபதேசித்தலும் உசிதமே யன்றோ என்றாரா பிற்று.

ஓதநீர்வண்ணனை என்ற சொல்லாற்றலால்—அவனுடைய வடிவழகு நெஞ்சிலே ஊன்றப் பெற்றவர்கட்கு அவனை மறப்பது ஒருநாளும் ஸம்பாவிதமல்ல என்பது பெறப்படும். கர்ப்பவாஸ காலத்தில் வந்து ஸேவை ஸாதித்தது மாத்திரமே யல்லாமல் எப் போதும் கடாகூறித்து விஷயீகரிப்பதற்காகவே திருவரங்கம் முத லான திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாயிரா நினரு நென்பது தோன்றத் திருவரங்கமேயான் என்கிறார் மேயான்—மீமவியிருப் பவன், திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி யிருப்பவன்.

இப்பாட்டின் முடிவிலுள்ள திசை என்னும் பதத்திற்கு 'திக்கு' என்று பொருளாயினும் 'தன்மை' என்னும் பொருளிலே அஃது இங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இப்பிரயோகம் வட தூற் களிலே விசேஷமாக வுண்டி.

இதில் முன்ற மடியில் ஒரு சங்கை பிறக்கும்; அதாவது—பொய்கையிலே ஒரு செங்கமலப் பூவிலே திருவவதரித்ததனால் அயோரிஜராகிய இவ்வாழ்வார்க்கு கர்ப்பவாஸ மென்பது கிடை யாதே; அப்படி யிருக்க, “கருவரங்கத்துள் கிடந்து” என்று இவர்தாம் எவ்வளவு அருளிச் செய்கிறார் என்று; இதற்கு உத்தர மாவது—“கருவரங்கத்துள் கிடந்து” என்ற விதனால், * தீண்டா வமும்பும் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறி தசையுமாய் வேண்டா நாற்றம்மிக்கிருக்கிற கர்ப்பத்தும்பையில் நின்றும் ஆழ்வார் பிறந்தா ரென்று கொள்ளவேண்டிய அவசியம் யாதுமில்லை; எவ்விடத்தில் நின்ற அவதரித்தாரோ அவ்விடமே கர்ப்பஸ்தானமாகும்; இவ் வாழ்வாருடைய வாழித் திருநாமத்தில் “வனசமலர்க் கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழிமே” என்றிருப்பதும் இவ்வர்த்தத்தை வற் புறுத்தும். ‘நான் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் வந்து தோன்று வதற்கு முன்னமே எம்பெருமானுடைய கடாகூறும் பெற்றவன்’ என்று சொல்லுவதே இங்கு விவக்ஷிதம். “அன்று நான் பிறந் திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்றாற்போலுமாம்.

“கருவரங்கத்துள்” என்ற விடத்து அரங்கம் என்னுஞ் சொல் அங்கம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அச்சொல்—நட

னம் செய்யுமிடம், போர் செய்யுமிடம் என்று சிறப்பிடப் பொருளதாபினும் இங்கே 'இடம்' என்னும் பொதுப் பொருளிலே நிற் கிறது. (சு)

திசையும் திசையுறு தேய்வழம் * தேய்வத்
திசையும் கருமங்க ளெல்லாம் *—அசைவில்கீர்க்
கண்ணன் நெடுமால், கடல்கடைந்த * காரோத
வண்ணன் படைத்த மயக்கு.

(எ)

திசையும்	{ திக்குக்களோடு கடைய உலகங்களும்	நெடு மால்	{ மிகப் பெருமையை புடையவனும்
திசை உறு தேய்வழம்	{ அந்தந்த திசைகளிலே வாழும் தேவதைகளும்	கடல் கடைந்த	{ (தன் பெருமையைப் பாராது சீரண கதர்களுக்காக உடம்புநோவக்) கடல் கடைந்தவனும்
தேய்வத்து இசையும் கருமங்கள்	{ அந்தந்த தேவதை களுக்கு ஏற்ற (ஸ்ருஷ்டி முதலிய) வியாபாரங்களும்	கார் ஒதம் வண்ணன்	{ மேகம் போலவும் கடல் போலவும் குளிர்ந்த வடிவை புடையவனான எம்பெருமான்
எல்லாம்	{ ஆகிய இவை யெல்லாம்,		{ (தன்னிடம் வந்து பணியமாட்டாத வர்களை அகற்று கைக்காக) உண் டரக்கிவைத்த
அசைவு இல் கீர்	{ கேடில்லாத [நித்யமான] குணங்களை புடைய	படைத்த	
கண்ணன்	{ ஸ்ரீகிருஷ்ணனா யவதரித்த	மயக்கு	{ அறிவை மயக்கும் பொருள்களாம்,

*** [திசையும்.] ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதையாகில், பல
ரும் பரதேவதை யென்று மயங்கும்படியான பல பல தேவதைகள்
ஏற்படுவானேன்? அந்தத் தேய்வங்கள் தாம் விசித்திரமான செயல்
களைச் செய்ய வல்லமை பெற்றிருப்பானேன்? என்றொரு கேள்வி
உண்டாக, எம்பெருமான் தானே, தன்னை உகவாதவர்கள் தன்னை
வந்து கிட்டாமல் தேவதாந்தரங்களைப் பணிந்து கூடாது பலன்
களைப் பெற்று அகன்று போவதற்காகச் செய்து வைத்த மயக்குக்
கள் காண்மின் இவை— என்று மறுமொழி கூறுகின்றார். - சர்க்

கரை, கற்கண்டு, திராசை முதலிய சிறந்த வஸ்துக்களை வாங்கி உண்டு களிக்க இயற்றி யில்லாத ஜனங்களுக்காக உப்பு புளி முதலிய சிறு பொருள்களைக் கடை பரப்பி வைத்த மாத்திரத்தினால் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் கடைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்று எல்லாம்சிறந்த பொருள்களாய் விடுமோ? செல்வம் மிகுந்தவர்களுக்காக விலையுயர்ந்த உண்மையான ரத்னங்கள் ஏற்பட்டிருப்பது போல ஏழைகளுக்காக அற்ப விலையுள்ள க்ருத்ரிமங்களான ரத்னங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; இவை தம்மில் வாசியின்றிக்கே பொழியுமோ? சிறந்த வஸ்துக்களை அதுபவிக்க யோக்யதை யில்லாதவர்களை மயக்குவதற்கு ஸாமாந்ய வஸ்துக்கள் எப்படி ஏற்பட்டனவோ, அப்படியே பரமவிலகூணான திருமலை அதுபவித்து வாழமாட்டாத கூடூத்ர ஜனங்களை மயக்குதற்காகத் திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத் திசையுங் கருமங்களு மெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டன வென்று கொள்ள வேணுமென்கிறார்.

“திசையும்” என்றது பல பல வுலகங்களைச் சொன்னபடி; எம்பெருமா நொருவனைப் தொழுது இறைஞ்சுதற்கு உரிய உலகமொன்றே யிருக்கலாமாயினும், ‘இது சிவஸாலோக்யம் பெறும் உலகம்’ ‘இது இந்த்ரஸாலோக்யம் பெறும் உலகம்’ என்றிப்படி பல பல ஸ்தானங்களைக் கற்பித்தது காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு என்றபடி.

திசையுறுதெய்வமும் = இன்ன ஸ்தானத்திற்கு இன்னான் கடவன், இன்ன ஸ்தானத்திற்கு இன்னான் கடவன் என்று ஒவ்வொரு ஸ்தானத்தினும் நிர்வாஹகமாக ஒவ்வொரு தேவதையை ஏற்படுத்தினதும் காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு.

தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள் = நான்முகன் படைப்புத் தொழிலை நிர்வஹிக்கக் கடவன்; சிவபிரான் ஸம்ஹாரத் தொழிலை நிர்வஹிக்கக் கடவன்; இந்திரன் தேவதைகளை மெய்காட்டுக்கொள்ளத் தொழிலை நோக்கக் கடவன்; யமன் உயிர் நீத்துந் தொழிலை நடத்தக் கடவன் என்றிப்படி அவ்வத் தெய்வங்கட்கு இசைந்த வாழுகத் தொழில்களை வகுத்திருப்பதும் காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு. திரிபுர மூன்றெறித்தல், காமதஹம், வருத்ரா

ஸூர வதம் முதலிய ஆரிய பெரிய செயல்களை இங்குக் கொள்ளவு
மாம்.

கடல் கடைந்து அமுதங் கொண்ட காலத்திலே தேவாஸூர
விவாதம் ப்ரஸங்கிக்க, எம்பெருமான் மோதியி யுருவம் பூண்டு
உகவாதாரை மயக்கினது போலவே இவையும் மயக்காக உண்டு
பண்ணி வைக்கப்பட்டவை என்கிற உட்பொருளுந் தோன்றக்
“கடல் கடைந்த காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு” என்றரு
ளிச் செய்தாரென்க. கடைந்த கடலிலே அமுதம் விஷம் யானை
ருதிரை சந்திரன் கல்பவ்ருஷம் அப்ஸரஸ் முதலிய பலவிசித்திரப்
பொருள்களைப் படைத்தருளின பெருமான் இவை பித்தனையும்
செய்ய வலவலையென்பதும் முதலிக்கப்பட்டதாம்.

மயக்கு என்றது—மயங்கச் செய்யும் பொருள் என்றபடி.
'விளக்கு' என்றால் விளங்கச் செய்யும் பொருள் என்று பொருள்
படுதல்போல (எ)

மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து * வானத்
தியங்கு மெழிகதிரோன்றன்ன *—மூயங்கமருள்
தேராழியால் மறைத்த தென்றீ, திருமாலே *
போராழிக் கையால் பொருது. (உ)

திரு மாலே	லக்ஷ்மீநாதனே!, சீ,	போர் ஆழி கையால்	போர் செய்வதற்கு உபகரணமான திருவாழியை எத்தின கையாலே
மூயங்கு அமருள்	{ (எண்ணிறந்த மன னர்கள்) கெருங்கிக் கிடந்த பாரதப் போர்க்களத்திலே	பொருது	{ (பீஷ்மர் முதலான வர்களைத் தூத்தி) புத்தம் செய்து,
மயங்க	{ (எதிரிகள் அஞ்சி) அறிவு கவங்கும்படியாக	வானத்து இயங்கும் எறி கதிரோன் தளனை	{ ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டே யிருக்கிற ஸூரியனை
வலம்புரி	{ பூரீபாஞ்சஜிந்ப மென்னும் திருச்சங்கை	தேர் ஆழியால்	சக்கராயுதத்தினால்
வாய் வைத்து	{ தனது திருப் பவளத்திலே வைத்து விதி,	மறைத்தது என்	{ மறைத்தது எதுக்காக?

* * *—[மயங்கவலம்புரி.] எம்பெருமான் தன்னை யுகவா தாரை அகற்றுகைக்காகச் சில மயக்குப்பொருள்களை ஏற்படுத்தின னென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானுக்கு இது தகுதியோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்ற, ஆச்ரிதர்களை எவ்விதத்திலும் பரிந்து பாதுகாப்பதும் தன்னை மதியாத ஆஸு ரப்ரக்ருதிகளை விலக்கி விடுதலும் அப்பெருமானுடைய காரியம்; துஷ்டதிக்ரஹமும் சிஷ்ட பரிபாலனமும் செய்வதே ஸர்வரக்ஷ கத்வமாதலால் அங்ஙனே செய்தருள்கின்ற எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ குணத்திற்கு யாதொரு கேடுமில்லை, மேன்மேலும் விளக்கமேயுள்ளது என்று ஸமாதான முரைப்பவர்போல இப் பாட்டு அருளிச் செய்கிறார்.

பாரதப் போர்க்களத்திலே துர்யோதனாதிகள் அஞ்சி நடுங் கும் படியாக பாஞ்சஜந்ய மென்னும் தனது சங்கைத் திருப்பவ ளத்திலே வைத்துவிட ஆதன் பேரொலியாலே ஆச்ரிதர்களை வாழ்வித்தும் எதிரிகளை இடிவிழுந்தவர்போல அச்சமுறுத்தியும், சக்கராயுதத்தினாலே ஸூர்யனை மறைத்துப் பகலை இரவாக்கியும், அவ்வாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பிஷ்மரைத் தொடர்ந்தோடி யும் செய்த காரியங்கள் ஆச்ரித பக்ஷடாதத்தைத் தெரிவிப்பவை யாதலால் அவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்றார்.

மயங்கவலம்புரிவாய்வைத்தது பகவத்கீதையின் முதலத்யா யத்திற் சொல்லிற்று. எழிகதிரோன் தன்னைத் தேராழியால் மறைத்த வரலாறு:—பாரதப்போரில் பதினமூன்றாநாளிலே அர்ஜுனனது மைந்தனான அபிமந்யுவைத் துரியோதனனது உடன் பிறந்தாளின் கணவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன் மகனைக் கொன்ற ஜயத்ராதனை மற்றைநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடில் தீயில்குதித்து உயிர் துறப்பதாக அர்ஜுனன் சப தஞ்செட்ப, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினாநாள் பகல் முழு வதும் ஜயத்ராதனை வெளிப்படுத்தாமல் சேனையின் நடுவே நிலவறை யில் மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனுடைய சபதம் பழுதாய் விடுமே என்று சிந்தித்துக் கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்ப தற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தனது திருவாழியினால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருள் பரவியதனால் அர்

ஜூன் தன் உறுதியின்படி அக்விப்ரவேசம் செய்யப்புக, அதனைக் களிப்போடு காண்பதற்குத் துரியோதனாதிகளுடனே ஸஸந்தவன் வந்து எதிரிநிற்க, அப்போது கண்ணபிரான் திருவாழியை வாங்கி விடவே பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜூன் ஜபத்ரதனைத் தலை துணித்தனன் என்பதாம். 1. “நாழிகை கூறிட்டுக் காத்து நின்ற அரசர்கள்தம் முகப்பே, நாழிகை போகப் படை பொருத வன் தேவகிதன் சிறுவன்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இவ்வரலாற்றில் ஒரு சங்கை பிறப்பதுண்டு;—திருமாவின் சக்கராயுதத்தின் ஒளியானது ஸூர்யனுடைய ஒளியிற் காட்டி லும் பலகோடி நூறாயிரம் மடங்கு மேம்பட்டதென்று சொல்லி யிருக்க, கோடி ஸூர்யப்ரகாசனான அத்திருவாழியினாலே இருளை உண்டாக்கினதாக வுரைப்பது எங்ஙனே? என்று. இதற்குப் பலர் பலவகையான ஸமாதானங்கள் கூறுவர்; ஒரு ஸமயவிசே ஷத்தில் திருவாழியின் பிரகாசம் சிறிதுபோது மழுங்கிப் போகக் கடவதென்று ஒரு சாபம் ஏற்பட்டிருந்ததென்றும் அதனால்தான் இங்ஙனே செய்யலாயிற்றென்றும் முக்கிய ஸமாதானமாகக் கூறு வதுண்டு.

“போராழிக்கையால் பொருது” என்ற நான்காமடியில்—பார தப்போரில் கண்ணபிரான் பீஷ்மரைக் கொல்வதாகத் திருவாழி யைக் கையிலேகொண்டு தேரில் நின்றும் கீழிறங்கித் தூரத்திக் கொண்டு சென்ற கதை அநுஸந்திக்கத்தக்கது. [மஹாபாரதம்— பீஷ்மபர்வம்—ஐம்பத்தொன்பதாமத்தியாயத்தில் விரிவு காண்க.]

மயங்கவலம்புரி வாய்வைத்ததும் எறிகதிரோன்தன்னை ஆழி யால் மறைத்ததும் போராழிக்கையால் பொருததும் ஏதுக்காக? என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்கிறார் இப்பாட் டால். ‘போரில் நான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை’ என்று பிரதிஜ்ஞை செய்துவைத்து அதற்குமாறாகக் காரியஞ் செய்தது எல்லாரோ மும் ஒரு நிகராகவுள்ள உனது உறவுக்குத்தகுமோ? ஸத்யஸங்கல் பனான உன் இருப்புக்குத் தகுமோ? உன பெருமைக்குத் தகுமோ? இவை யொன்றையும் பாராமல் நீ செய்த செயல்கள் எதற்காக? என்ற இக்கேள்விபானது—ஆச்ரிதர்களான பாண்டவர்களிடத்

திலே நீ கொண்டிருந்த பசுபாதமேயன்றே இத்தனையும் செய்வித்
தது என்று வெளியிடுகிற முகத்தால் அவனுடைய ஸௌ ஹார்த்த
குணத்தை வெளியிடுவதில் நோக்குடைத்தென்க.

முயங்குஅமர் என்றது பல பேர்கள் திரண்டு நெருங்கியிருக்
கும் போர்க்களமென்றபடி. போர்புரிய வந்தவர்களும் போர்காண
வந்தவர்களுமாகத் திரண்ட திரளுக்கு எல்லையில்லையிறே.

‘தோழியால் மறைத்தது’ என்கிறாரே, தேர்ச்சக்கரத்தை
யெடுத்தோ ஸூரியனை மறைத்தது? என்று சிலர் சங்கிப்பர்;
அன்று; தன் திவ்யாயுதமான சக்கரத்தைக் கொண்டே மறைத்
தது; சக்கரம் தேருக்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையுடையதாத
லால் வடனாலார் ‘ரதாங்கம்’ என வழங்குதல் போலத் தோழி
யெனப்பட்டதென்க. போராழிக்கையால் — கையிற்கொண்ட
போராழியினால் என்று கொள்ளலாம். (அ)

பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாப்கு - * அன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேல்கிடந்த தன்றே * — விரிதோட்ட
சேவடிபை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்ணுளங்க *
மாவடிவில் நீயளந்த மண்.

(க)

விரி தோட்ட	{ ஒளி விரிகின்ற திருக்குண்டலங் களை அணிந்துள் ளவனே !	நீ அளந்த	{ நீ அளந்து திருவடிக் கீழ் இட்டுக் கொண்ட
சே அடியை நீட்டி	{ செந்தாமரை போன்ற திருவடி களை வளரச் செய்து	மண்	பூமியானது,
திசை நடுங்க	{ பூதிலத்திலுள்ளவர் கள் நடுங்கும்படி யாகவும்	பொருகோடு ஓர் ஏனம் ஆய்	{ நிலத்தைக் குத்தி யெடுத்துக் கொண்டு திரிகிற கோரப்பற்களை உடைய விலக ணமான வராஹ மூர்த்தியாய்
விண் துளங்க	{ மேலுலகங்களிலுள் ளவர்கள் நடுங்கும்படி யாகவும்	புக்கு	{ (பிரளயஜலத்திலே) முழுகி
மா வடிவின்	{ (திரிவிக்கிரமஞ்ச வளர்ந்த) பெரிய வடிவத்தோடு		

இடந்தாய்க்கு அன்று	{	அண்டித்தியில்	உன்	உன்னுடைய
		கின்றும் இந்தப்	ஒரு கோட்	{ ஒரு கோரப்பல்லின்
		பூமியைக் குத்தி	டிள் மேல்	{ ஏகதேசத்திலே
		யெடுத்தாக்		
		கொண்டுவந்த	கிடந்தது	{ அடங்கிக்கிடந்த
		அக்காலத்தில்	அன்றே	{ தல்லவோ?

* * *—[பொருகோட்டோர்.] எம்பெருமான் தான்செய்த பிரதிஜ்ஞையைப் பங்கப்படுத்திக் கொண்டாகிலும் ஆசரிதருடைய காரியமே கண்ணுயிருப்ப நென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவே யல்ல; தன் வடிவத்தை மாறுபடுத்திக்கொண்டும் இழிபிறப்பை ஏற்றுக்கொண்டும் காரியம் செய்பவன்காண்மின் என்றருளிச் செய்வதாக வராஹாவதாரத்தைப் ப்ரஸங்கிக்கிறாநீதில்.

பொருகோட்டோரேனமாய்ப்புக்கிடந்த வரலாறு :—ஹிரண்ய கசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோலினால் திருமால் மஹாவராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக் கொன்று பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற்குத்தி அங்கு நின்று மெய்த்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளயஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு துனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனென்ற வரலாறும் உண்டு. 1. “பாராருலகம் முது முந்நீர் பரந்தகாலம் வளை மருப்பில், ஏராருருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மான் ” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலை நோக்குக.

இவ்வரலாற்றினாலும் பின்னடிகளிற் குறித்த திரிவிக்கிரமாவதார சரிதையினாலும்—எம்பெருமான் ரக்ஷயவர்க்கங்களை இன்ன

படிதான் ரக்ஷிப்பனென்கிற ஒரு நியதியில்லை யென்பது வெளி யிடப்பட்டதாம்.—“ஆபத்துவந்தால் தலையாலே சுமந்து நோக்கு தல், தலையிலே காலையைத்து நோக்குதல் செய்யுமவனன்றோ நீ ; ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கு மளவில் உனக்கொரு நியதியுண்டோ வென்று உகந்தனுபவிக்கிறார்” என்றும்; “உதாரண யிருப்பா னொருவன் நாலுபேருக்குச் சோறிட நினைத்து நாற்பது பேருக்கு இட்டி மிகும்படி சோறுண்டாக்குமா போலே ரக்ஷயத்தினளவன் றிறே ரக்ஷகன் பாரிப்பு” என்றுமுள்ள வியாக்கியான வாக்கி யங்கள் அதுஸந்திக்கத் தக்கன.

மிகப்பெரிய வடிவுகொண்டு உலகளந்தபோது எங்கும்பரந்த திருவடிக்குச் சரிசமமாகப் போந்திருந்த பூமியானது வராஹாவ தாரகாலத்தில் உனது திருளயிற்றிலே ஒரு நீலமணிபோலே சிறுகிக் கிடந்ததே! இஃது என்ன ஆச்சரியம் என வியக்கின்றார். இப்பிர பந்தத்தில் மேலே “பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார், உராயுல களந்த நான்—வராகத், தெயிற்றளவு போதாலாறென்கொலோ? எந்தை அடிக்கு அளவு போந்தபடி.” என்றருளிச் செய்துள்ள என்பத்துநாலாம் பாசாரமும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

‘விரிதோட்ட’ என்பதை விளியாகக்கொண்டு ஒளிவிரிகின்ற தோடுகளையணிந்தவனே!—மகர நெடுங்குழைக்காதனே! என்று பொருள் கொள்ளும் பகஷத்தில் ‘விரிதோட்ட’ என்றிருக்க வேண்டு வது விரித்தல் விகாரம் பெற்று ‘விரிதோட்ட’ என்றாயிற்றென்று கொள்ளவேண்டும்; இஃது அருமையெனின்; வேறுவகையாகவே பொருள் கொள்ளலாம்—மலர்ந்த இதழ்களையுடைய தாமரை போலேயிருக்கிற என்று. இப்போது இது சேவடிக்கு விசேஷ ணம்.

(க)

மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும் *

விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர் *—எண்ணில்

அலகளவு கண்ட சீராழியாய்க்கு - * அன்றிவ்

வுலகளவு முண்டோ வன்வாய்.

(க0)

மண்ணும்	பூமிபும்			அனவிடுதற்கு
மலையும்	குலபர்வதங்களும்			உறுப்பான
மறி கடலும்	{ அலையெறிகிற	அலகு அளவு		எண்ணிக்கைகளை
	ஸமுத்ரங்களும்	கண்ட சீர்		யெல்லாம் எல்லை
மாருதமும்	காற்றும்	ஆழியாய்க்கு		கண்டிருக்கிற
		உன் வாய்		[—எண்ணி நந்த]
விண்ணும்	{ ஆகாசமும் ஆகிய			கல்யாண குணங்
	இவற்றை			களுக்குக் கடல்
	யெல்லாம்			போன்றவனான
				வுன்னுடைய
				வாயானது
விழுங்கியது	{ (உனது	அன்று		இவற்றை யெல்லாம்
	திருவயிற்றின்			விழுங்கின
	ஒரு மூலையிலே			வக்காலத்தில்
	அடங்கும்படி)			
	அமுதுசெய்ததை			
மெய் என்பர்	{ ஸத்யமாகச்	இ உலகு		இந்த ஐகத்தளவு
	சொல்லுவர்கள்	அளவும்		விசாலமாகவும்
	(வைதிகர்கள்);	உண்டோ		இருந்
எண்ணில்	{ இதனை			திருக்குமோ ?
	ஆராபுமனவில்,			

* * *—[மண்ணும் மலையும்.] ஏனைய நிலங்கெண்டபோது மிகப்பெரிதான பூமி ஒருகோட்டின் மேலே அடங்கிக்கிடந்த விசித்திரத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் பேசியதுபலித்த ஆழ்வார்க்கு மற் றொரு அற்புதச் செயலும் நினைவுக்கு வந்தது; பிரளயகாலத்தில் சிறியபாலகனாய் ஏழுலகையும் அமுதுசெய்தாயென்று ப்ராமாணி கர்களான வைதிக புருஷர்கள் சொல்லுகின்றனர்; இது ஸத்யமான விஷயமேயன்றி ஈஷத்தும் அஸத்யமல்ல; சிறியவாயினாலே பெரிய வுலகங்களை அமுதுசெய்யக் கூடாமையாலே உலகுண்ட அக் காலத்தில் உனது வாயும் உலகங்களின் பெருமைக்குத் தகுதி யாகப் பெருத்திருந்ததோ என்று வினவுகின்றார். இங்ஙனே கேள்வி கேட்கிற முகத்தால் எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர் வற்ற சக்தி விசேஷத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாராழ்வார் என் றுணர்க. சிறிய வாயினாலே பெரிய வுலகங்களை யெல்லாம் எளிதில் விழுங்கவல்ல அபாரசக்திபுக்தனன்றோ? என்றவாறு.

[அலகளவுகண்டசீர்.] நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி சங்கம் மஹாசங்கம் பத்மம் என்றாற்போன்ற எண்கள்

அலகு எனப்படும்; அவற்றை அளவுகாண்கையாவது—அந்த எண்களின் எல்லைக்குத் தான் மேற்பட்டுப்போதல்; அளவுகடந்து போவதைச் சொன்னபடி. “அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணௌக மஹார்ணவ!” என்பர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும். சீராழியாய்க்கு = ஆழியென்று ஸமுதாத்நுக்குப் பெயர்; ஆழியான்—ஸமுதாமாயிருப்பவன்; முன்னிலைப்பெயர் நான்காம் வேற்றுமையுருபு பெற்று “ஆழியாய்க்கு” என்றாயிற்று. அன்றி, ஆழியையுடையவன் ஆழியான் என்றாகி, எல்லை கடந்த திருக்குணங்களையும் சக்கராயுதத்தையும் உடைய உனக்கு என்று பொருளாகவுமாம்; இதுவே வியாக்கியானத்திற்கும் பொருந்தியதென்க. (கௌ)

வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது * கையுலகம்
தாமவனை யல்லது தான்தொழா *—பேய்முலைநஞ்
சூனாக வுண்டா னுருவோடு பேரல்லால் *
காணுகண் கேளா செவி. (கக)

வாய்	எனது வாயானது	பேய் முலை	பேயான பூதனையின் முலைகளில் தடவியிருந்த விஷத்தை
அவனை	ஸர்வேச்வரனைத்	நஞ்சு	
அல்லது	தவிர	உண்ண ஆக	உணவாக
வாழ்த்தாது	(மற்றொன்றைப்) புகழாது;	உண்டான்	அமுது செய்த கண்ணிரா னுடைய
கை தாம	கைகளானவை	உருவொடு	திருமேனியையும்
உலகம்	உலகங்களைத் தாவி	போ அல்லால்	திருநாமத்தையு மல்லது (மற்றொன்றையும்)
தாமவனை	யளந்துகொண்ட		
அல்லது	திரிவிக்கிரமனை		
தொழா	யல்லது		
	வேருருவனைத்	கண் கணை	கண்கள்
	தொழமாட்டா;	செவி கேளா	காணமாட்டா; காதுகள் கேட்கமாட்டா;

* * * [வாயவனை யல்லது.] எம்பெருமான் ஆச்ரிதரை ரகசிப்
புதினும் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதிலும் தீகூதிதனாயிருக்கின்ற

னென்கிற திருக்குணங்களிலே யீடுபட்டுத் தம்முடைய இந்திரியங்கள் அவன்திறத்தே அவகாஹிக்கும்படிபைப் பேசுகிறாதினில்.

உலகம் தாயவன் என்றதனால் ஆச்ரிதரை ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனென்பதும், பேய் முலை நஞ்சு ஊணாகவுண்டா நென்றதனால் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதில் தீக்ஷிதனென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டனவென்க.

மூன்றாமடியில், உருவோடு—உருவையும் என்றபடி. உருவையல்லால் கண்காண, பேரையல்லால் செவிகேளா என்று அடையே அந்வயிப்பது—முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்.

முகுந்தமாலையில் “ஜிஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முரரிபும்” என்றசீலோகம் இப்பாட்டுக்குச் சேர அதுஸந்திக்கவுரியது. (கக)

சேவிவாய் கண்முகக் குடலேன் றைம்புலனும் * செந்தீ

புலிகால் நீர்விண் பூதமைந்தும் *—அலியாத

ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மென்பரே *

ஏனமாய் நின்றூற் கியல்வு.

(கஉ)

ஏனம் ஆய் கின்றூற்கு	{ வராஹாவதாரம் செய்தருளித் தானே காரியங்களை நடத்துகிற பெரு மாரிணப் பெறுவ தற்கு	அலியாத ஞானமும்	{ இந்தக் காண்களே பாங்கனாலே ஸாதிக்கப்படுவ தாய் இடை விடாது எம்பெரு மாரிணச் சிந்திப்ப தான பக்தியும்
(இயல்வு	{ ஏற்ற ஸாதனமாவது—)	வேள்வியும்	{ (அந்த பக்தி உண் டாகி வளர்வதற் குக் காரணமான) அக்ரிஹோதாரம் முதலிய சடங்கும்
சேவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும்	{ செவிதொடக்கமாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானேந்திரியங் கள் ஐந்தும்	நல் அறமும்	{ (காடோறும் பக்தியை வளர்க் கக் கடவதான) விவேகம் முதலிய சற்குணங்களும்
செம் தீ புவி கால் நீர் விண் பூதம் ஐந்தும்	{ தேஜஸ் முதலான பஞ்ச பூதங்களின லியனற தேஹமும்	இயல்வு என்பரே	{ ஸாதனங்கள் என்று சொல்லுகிறார் களே! (இது தரு தியோ? என்ற வாறு.)

* * *—[சேலி வாய் கண்.] ‘நமக்கு உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானேயாவன்’ என்கிற சாஸ்திரார்த்தம் பலர்க்கும் தெரியுமாயினும், பக்தி முதலானவற்றையும் எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு உபாயமாகச் சிலர் ப்ரமித்திருப்பார்கள். அந்தோ! இப்படியும் சில மஹான்களுங்கூட மயங்கியிருக்கிறார்களே! என்று ஆழ்வாரிங்குகிறாரிப்பாட்டில்.

ஆபத்து நேரிடும்போது, தானே வந்து பாதுகாப்பவனன்றோ எம்பெருமான் என்னவேண்டி ஏனமாய் நின்றுற்து என்கிறார். * மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானயிலாப் பன்றியாய்த் திருவவதரித்து அரியன செய்ததெல்லாம் தன்னுடைய நிர்ஜேஹதுக கிருபையாலே யன்றி வேறொரு உபாயத்தை எதிர்பார்த்தன்றே என்று குறிப்பித்தவாறு.

எம்பெருமான் எப்போதும் நமக்கு நன்மை செய்வதற்கே ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பன்; அவனது முயற்சியை நாம் விலக்கித்தள்ளுகிறவரையில் ‘ஐயோ! நம்முடைய க்ருஷி பலிக்க வில்லையே!’ என்று திருவுள்ளம் கொந்துகிடப்பன்; எப்போது நாம் விலக்காமல் “அவன் செய்வன செய்து கொள்க” என்கிற ஆதாமுமில்லாமல் வாளா இருந்திடுவோமோ, அப்படிப்பட்ட ஸமயத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு “என் ஊரைச்சொன்னாய், என்பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்” என்றாற்போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்து மெழுகாலே யெடுத்து ‘கால் பொன்னாயிற்று, கழுஞ்சு பொன்னாயிற்று’ என்று நாள்வட்டத்திலே திரட்டுவதுபோல, யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆதுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களைத் தானே கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டு போந்து நன்மைகளைப் பயக்குமவன்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தானே தன்னையடையுமாறு தந்தால் அவனை நாம் பெறலாமேயன்றி, நாம் ஒருபாயஞ்செய்து அவனைப் பெற்று விடுவோமென்பது ஒருகாலும் நம்மால் இயலாது. அவனுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கிற நாம் ஸர்வ சேஷியான அவனது திருவருளை

உபாயாதுஷ்டாநங்களாலே வலியக்கொணர்வோ மென்பது நம் ஸ்வரூபத்திக்குத் தகாது; ஆதலால் ஆழ்வார்கள் வேறொரு உபேயத்தை அறியாதவாறுபோல வேறொரு உபாயத்தையும் அறியாதேயிருப்பார்கள்; ஐ. “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சாணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்பார்கள். இக்கொள்கைக்கு மாறாகக் “கரும ஞானங்களினால் நிர்மலமான மகஸ்ஸையுடையவனால் செய்யப்படுவதும் தைலதாரைபோல இடைவிடாத த்யானபரம்பரா ரூபமுமான பக்தியே உபாயம்” என்று வைதிகர்களும் சொல்லுகிறார்களே! இஃது என்ன அறிபாமையோ! என்னும் முகத்தால் எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை வற்புறுத்துகின்றார்.

நாம் செய்யும் நற்காரியங்கள் எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு உபாயமல்ல என்று சொல்லிவிட்டால், நாம் ஒன்றையும் செய்யாமலே இருந்துவிடலாமன்றோ என்றும், சாஸ்த்ரங்கள் நற்கருமங்களை ஸாதகமாகச் சொல்லியிருக்கின்றனவே என்றும் சிலர் கேட்பதுண்டு. அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம்;—கடலிலே வலைகிமின் முதலியன பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒருநாள் விலையுயர்ந்த ரத்னமொன்று மீன்களிடையே கடலிலே கிடைக்கப் பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாகையாலே ஈ. “மாமதியம் திளைக்கும் கொடிமானிகை சூழ்தெருவிற் செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று முன்னில் வளைக்கை துளைப்பாவையர்மாறு” மாபோலே அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டு போய் ஒரு வ்யாபாரியிடத்திலே ஸ்வல்ப விலைகூறி விற்புவிட்டான்; அந்த வ்யாபாரி ரத்னத்தின் மதிப்பை நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வர்த்தகமே தொழிலாக ஜீவிப்பவனாகையாலும் அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே அதற்குண்டான விலைகூறி ஆயிரம் வராஹனுக்கு விற்கான்; பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்னத்தைத்தான் விற்பனைசெய்ய நினைபாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாகப் பூண்டுகொண்டான். ஆக இந்நடவடிக்கையில் ஒரு ரத்னத்துக்கே முன்று தன்மைகள் உண்டாயின; (1) ஸ்வல்ப விலைக்கு மாறுதல்; (2) உள்ள விலைக்கு மாறுதல்; (3) விலைக்கு ஆட்படா

மல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல்—என மூன்றுவகைகள் ஒரு வஸ்துவுக்கே அமைந்தாற்போல, “அவியாத ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும்” என்று இப்பாட்டிற் சொன்ன பக்தி முதலியவற்றுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கடும்; ரத்னத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாத செம்படவன்போலே பக்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத நீசர் அந்த பக்தியைக்கொண்டு ஐச்வரியம் கைவல்யம் முதலிய அற்பபலன்களைக் கொள்வர்; ரத்னத்தைக் குறைந்த விலைக்குக்கொடாதே தகுந்த விலைக்குக்கொடுத்த வ்யாபாரியைப்போன்ற அதிகாரிகள் பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமானித்து அற்பபலன்களைக் கொள்ளாமல் சிறந்ததான மோக்ஷபலனைக் கொள்வர்கள்; ரத்னத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற விலக்ஷணாதிகாரிகள் பக்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கொலாமல் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள். மஹாராஜ பதவியை விரும்பாதே வ்யாபாரியின் நிலைமையை விரும்பி பக்தியை ஸாதநமாகக் கொள்ளுமவர்கள் அப்படியே கொள்க.

தோட்டம் சமைத்து மாம்பழம் பயிர் செய்வார்களில் அப் பழங்களை அரைகுறை விலைக்கும் அதிக விலைக்கும் விற்பாடு முண்டு; விற்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகப் புஜிப்பாடுமுண்டு. ஒரு மாம்பழந்தானே ஒருத்தனுக்கு உபாயமாயும் ஒருத்தனுக்கு உபேயமாயும் ஆகாவின்றது. விற்று உபாயமாகக் கொள்ளுமவன் அதமனாகவும் தரித்ரனாகவும், விற்காதே உபேயமாகக் கொள்ளுமவன் உத்தமனாகவும் உயர் செல்வனாகவும் பெயர் பெறுவான். அதுபோலே பக்திக்கு உபாயத்தன்மையும் உபேயத்தன்மையும் உண்டாயிருக்கச்செய்தே உபேயத்தன்மையைக் கொண்டு [அதாவது—அதனையே பலனாகக்கொண்டு] உத்தமாதிகாரிகளின் திரளில் புகாதே உபாயத்வாகாரத்தைக்கொண்டு கீழ்வகுப்பில் புக நினைப்பாரை ஆர்கொல் விலக்குவார்?

“வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்று மிதுவல்லால், மாநிபார் பெட்கிற்பார் மற்று” என்ற இரண்டாம் திருவந்தாதிப் பாசரமும் நோக்கத் தக்கது. மேட்டு நிலங்களை நாம் பள்ளமாக

வெட்டி வைப்பது மழை பொழிவதற்கு ஸாதந மன்றாகிலும், எப்போதேனும் மழை பெய்தால் அந்த நீரைத் தாங்கிக்கொள்வதற்கு உறுப்பாவது போல, நாம் செய்யும் நற்கிரிசைகள் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமல்லவாகிலும் எப்போதேனும் பகவானுடைய அருள் வெள்ளம் நம்மேல் பெருகப்படுக்கால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள நமது நற்கிரிசைகள் உறுப்பா யிருக்குமத்தனை.

இப்பாட்டின் முதலடியில் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும், இரண்டா மடியில் பஞ்ச பூதங்களையும் சொல்லி யிருப்பதன் கருத்தாவது — இந்திரியங்களோடு கூடினதாய்ப் பஞ்ச பூதங்களால் இயன்றதான சரீரத்தைச் சொன்னபடி. சரீரத்தை மோக்ஷ ஸாதனமாக ஆரும் சொல்லவில்லையே பெனில்; அவியாத ஞானம் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட பக்திருபாயந் ஜ்ஞானமானது காரண களேபர ஸாத்யமாகையாலே காரணகளேபரங்களுக்கும் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநத்வம் சொல்லக்கூடு மென்றுணர்க.

அக்நிஹோத்ரம் முதலிய வேள்விகளும் கிவேகம் தயை ஸாத்யம் முதலிய நற்குணங்களாகிற நல்லறமும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதனமாகக் கொள்ளப்படுகின்றனவோ வென்னில்; அவையும் பக்தி உண்டாகி வளர்வதற்குக் காரணங்களாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகையாலே அவற்றுக்கும் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநத்வமே சொல்லக்கூடும்.

ஆகவே, இப்பாட்டில் அவியாத ஞான மென்று சொல்லப் பட்ட பக்தி யொன்றே மோக்ஷோபாயமாக வழங்கக் கூடியது. எம்பெருமானுக்கே நிரபேக்ஷ உபாபத்வம் கொள்ளுகிற ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தாலே அந்த பக்தி உபாயத்வமும் கழிக்கப்படுகின்றது. என்பரே! என்ற ஏகாரம் இதனைக் காட்டும்.

இனி, என்பரே என்றவிடத்து ஏகாரத்தை அசையாகக் கொண்டு 'பகவத் ப்ராப்திக்கு பக்தியை உபாய மென்பர்' என்று சொல்லிவிடுவதாக உரைப்பாரு முண்டு. இயல்வு—உபாயம். (கஉ)

இயல்வாக வீன்துழா யானடிக்கே செல்ல *

முயல்வா ரியலமரர் முன்னம் *—இயல்வாக

நீதியா லோதிநியமங்க ளாற்பரவ *

ஆதியாய் நின்ற ரவர்.

(கங)

நன்	{	அழகிய திருத்	இயல்வு ஆக	பொருத்தமாக	
துழாயான்		துழாட் மாலையை	{	முறைமை தவறாமல்	
அடிக்கே		அணிந்துள்ள எம்		நீதியால் ஒதி	வேதத்தை அத்ய
செல்ல		பெருமானது		{	யனம் செய்து
இயல்வு ஆக	திருவடிகளில்	{			(அந்தவேதத்தின்
	கிட்டெற்குத்		பொருளை		
	தகுதியாக		உணர்ந்து அதிற்		
முன்னம்			அநாதிகாலமாக	நியமங்கனால்	பாவ
முயல்வார்		முயற்சிசெய்பவர்கள்	{	சொன்ன) நியமக்	
		(யாரொன்றால்)		களோடே	
				தன்னைத் துதி	
				செய்யுமாறு	
இயல் அமார்	{	யோக்யதைபுன்ன	{	அந்த எம்பெருமான்	
		நித்யஸூரிகளே		ஆதி ஆய்	
		யாவர்;	நின்றார்	{	
			{		முற்பட்டு வரித்தராக
(நம்போன்றவர்களும் அவனை இழக்க					இருக்கின்றார்.
வேண்டாதபடி)					

*** [இயல்வாக.] எம்பெருமான் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கரியம் செய்வதற்குத் தக்க யோக்யதை புடையவர்கள் நித்ய ஸூரிகளேயன்றோ. ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லாம் அப்பெருமானைப் பணிந்து உய்தற்கு உரிய விரகு உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடுமே; அதற்கு உத்தரமாக அவதரித்த பாசரம் இது. நித்யஸூரிகள் தாம் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்ந்திருப்பவர்; இருக்கட்டும்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஸமாச்சரண யோக்யதையே கிடையாதென்று கொள்ள இடமில்லை. ஸம்ஸாரிகளும் வேதங்களை யோதி அவற்றின் பொருள்களைத் தெரிந்து கொண்டு படிப்படியாகத் திருந்தி எம்பெருமானை வந்து கிட்பும் படியாக அப்பெருமான் தானே மூல ஸுகூதமாக அமைந்திரா நின்றானென்கிறார். இப்படி யருளிச்செய்வதன் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமானை யடைவதாகிற காரியம் சேதநருடைய தலை யிலே கிடப்பதன்று; 1. “எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய, ஶிதி சூழ்ந்ததா லெனக்கே லெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்கிறபடியே நெடுநாளே பிடித்து ஸம்ஸாரியைப் பெறுவதற்கு அப்பெருமான் தானே பலவகையான

க்ருஷிகளைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான் என்றவாறு: “ஆதியாய்
நின்றாரவர்” என்றதன் கருத்து இதுவே. ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிக
னும் இதனையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே
“நிபாநம் ததூரவி லுபயிவிநிபாநநிபுணம் = நிதாநம்
தத்ராபி ஸ்வய மகில நிர்மாண நிபுணம்” என்றருளிச் செய்தா
ரென்றுணர்க. ... (காஉ)

அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா நேத்தி *

இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று *--சுவர்மிசைச்

சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர் * உலகளந்த

மூர்த்தி யருவே முதல்.

(கச)

அவர் அவர்	{ ராஜஸ்கும் தாமஸருமாகிய சில அதிகாரிகள்	சுவர்மிசை சார்த்தியும்	{ சுவரிலே சித்திர ரூபமாக எழுதியும்
தாம் தாம் அறிந்தஆறு எத்தி	{ (தங்களுடைய ராஜஸ்தமோ குணங்களுக்குத் தக்கபடி) தாங்கள் எப்படி அறிந் திருக்கிறார்களோ அப்படி வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து	வைத்தும்	{ பிரதிமையாக ஆங்காங்கு ஸ்தாபித்தும்
இவர் இவர் எம்பெருமான் என்று	{ தாங்களறிந்த சில தேவதாந் தரங்களையே கடவுளாகச் சொல்லிக் கொண்டு	தொழுவர் (எவர் என்ன செய்தாலும்)	தொழுகின்றார்க
		உலகு அளந்த மூர்த்தி	{ (எல்லாத் தெய்வங்களும் தன் காலின்கீழே அடங்கும்படி) உலகளந்த யளந்த ஸ்வாமியி னுடைய
		உருவே முதல்	{ திருமேனி யொன்றே முக்கியமானது.

* * *--[அவரவர்தாந்தாம்.] கீழ்ப்பாட்டில் “ஆதியாய்
நின்றாரவர்” என்றதை விவரித்துப்பேசுகிறது இப்பாட்டு. உல
கத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஒவ்வொரு தெய்வங்களைப் பரதேவதை
பாகக்கொண்டு தாம்தாம் கற்ற சொற்களைக்கொண்டு அத்தெய்வங்
களைத்துதித்து விக்ரஹாராதநம் விசேஷமென்றறிந்து சுவர்

களிலே சித்திரரூபமாக அத்தெய்வங்களை யெழுதியும் லோஹமய பிம்பங்களாக ஆல்யங்களில் பிரதிஷ்டைசெய்தும் தொழா நின் றார்களாகிலும், அம்மன் பிடாரி முதற்கொண்டு சிவன் முடிவாக வுள்ள தெய்வங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே பிர தான தேவதையாம் என்றாராயிற்று. கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களுல் லாம் எம்பெருமானை ஆசிரயித்தே ஸத்தை பெறவேண்டும்படி அவனை முழுமுதற் கடவுள் என்கை.

அவரவர் என்ற சுட்டு-அவர்களின் குணக்குறைவைக்காட் டும். ஸத்வகுண பூர்த்தியில்லாத ஜனங்களெல்லாம் என்றபடி. தாந்தாமறிந்தவாறாவது—சாஸ்த்ரங்களையும் சிஷ்டாசாரங்களையுங் கொண்டு அறிபகில்லாமல் தங்களுடைய ராஜஸ தாமஸபுத்தி களுக்கு எட்டியவாறு.

இப்பாட்டில் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ‘உலகளந்தமூர்த்தி’ என்ற திருநாமத்தால் குறிப்பிட்டது கருத்தோடுகடியதாம்; புருஷோத் தமனான எம்பெருமானைவிட்டு ஸ்ஷூத்ர தெய்வங்களைப்பணிகின்ற ஸம்ஸாரிகளோடு அத்தெய்வங்களோடு வாசியின்றியே எல்லாரும் தன்னுடைய திருவடியின் கீழே துகையண்ணுமாறு உலகங்களை வியாபித்தவனென்று சொல்லுமாற்றால் இவனை முழுமுதற் கடவு ளென்று முதலித்தாராய்த்து. மூர்த்தி—ஸ்வாமி. ... (கச)

முதலாவார் மூவரே அம்முவ ருள்ளும் *

முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன் *—முதலாய

நல்லா னருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப் *

பல்லா ரருளும் பழுது.

(கரு)

(உலகத்தில் பலபல தெய்வங்கள் வழங்கப்பட்டாலும்)

மூவரே { (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி
ஸம்ஹாரங்
களுக்கு உரியவ
ரான) பிரமன்
விஷ்ணு ருத்ரன்
என்கிற
மூவருமே

முதல் ஆவார் { முக்கியமான
தேவர்களாவர் ;

அம்மூவர் { அந்த தீர்மூர்த்தி
உள்ளும் { களுக்குள்ளே

மூரி நீர் { கடல் வண்ணனாகிய
வண்ணன் { திருமாலே

முதல் { தலைவனா
ஆவான் { யிருப்பவன் ;

முதல் ஆய	{ உலகுக்கெல்லாம் காரண பூதனும்	நாமமரீர்	{ கடல்குழந்த இப்பூமியில்
நல்லான்	{ நற்குணங்கனமைந் தவனுமான அப் பெருமானுடைய	பல்லார்	{ (அத்திருமால் தவிர மற்றும்) பலருடைய
அருள் அல்லால்	{ இருபையானது நன்மையை விளைக்குமே யொழிய	அருளும்	தனையும்
		பழுது	பயனற்றதாம்.

* * *—[முதலாவார்] கீழ்ப்பாட்டில் “உலகளந்தமூர்த்தி யுருவேமுதல்” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் ‘கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களென்று உம்மால் கூறப்படுகின்ற தெய்வங் களும் தம்மைத் தொழுகின்றவர்களுக்குப் பலன்களையளிக்கக் காண்கிறோமே; அவர்களது அருளைப் பலரும் பெற்று வாழ்கின் றனரன்றோ’ என்கூற, அவர்களுக்கு விடையளிக்கிறாரிப்பாட் டில், தெய்வம் தெய்வமென்று நாட்டிலே பலர் வழங்கப்படினும், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்கிற மூன்று தொழில்களுக் கும் கர்த்தாக்களாக ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற மூவருமே முதன்மைபெற்ற தேவர்களாவார்; அந்த த்ரிமூர்த்திக ளுக்குள்ளே கடல் வண்ணஞ்சிய சூரிமநாராயணனே தலைமை பெற்றிருப்பவன். ஸகல ஜகத்காரண பூதனாய் எல்லாவிடத்திலும் வாத்தஸல்பம் நிறைந்தவனான அந்தத் திருமாலின் திருவருள் நன்மையைத்தருமேயொழிய வேறு எந்த தெய்வத்தினருளும் சாச்வதமான நன்மையை நல்கமாட்டாது; அவ்வருளைப்பெற நினைப்பது வீணையாகும் என்றாயிற்று, கூடாத தெய்வங்களின் அருள் கூடாத பலன்களுக்கே காரணமாவதனாலும் பரமபுருஷ னுடைய பேரருள் ஒப்புயர்வற்ற அழிவில்லாத பேரின்பத்தைப் பெறுவிக்கக் காரணமாவதனாலும் ‘முதலாய நல்லானருளே நன்று, பல்லாரருளும் பழுது’ என்னத்தட்டில்லைபென்க.

“முதலாவார் மூவர்” என்றே பெரும்பான்மையாகப் பாடம் வழங்கிவருமாயினும், அதில் தளைதட்டுதலாலும் பெரியோர்களின் பாடமன்றாகையாலும் ‘மூவரே’ என்ற பாடமே கொள்ளப்பட் டது. சிலர், ‘மூவர்’ என்றே பாடங்கொண்டு “அம்மூவருள்ளும்”

என்றவிடத்து “அம்முவரினுள்ளும்” என்று கொண்டால் வெண்டனைக்குச் சேர்ந்துவிடுகிறதென்பர்; ஆன்றோரருளிச் செயல்களில் நம்முடைய ஸ்வாதந்திரியத்தை உபயோகித்தல் உரியதன்மென்றுணர்க.

மூரிரீர் = மூரியென்று பெருமையும் வலிமையுமாம். நாமரீர் = ‘நாமம்’ என்ற வட சொல் பேர் என்று பொருள்படும்; பேர் என்றால் பெரியது என்றபடியாம்; ஆகவே இங்கு இச்சொல் லக்ஷித லக்ஷணையால் பெரிய ரீர் என்று பொருள்படும். வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் புத்திசேனைக்குறிக்கவேண்டுமிடத்து, “திங்கள் சேர் பெயரினான்” என்றதுபோல. (திங்கள்—சந்திரன்; சந்திரனுக்குத் தமிழிலே மதியென்று பெயர்; மதியென்ற வடசொல் புத்தியென்று பொருள்படுமாதலால் புத்திசேனையுணர்த்திற்றாம்.) இனி வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர். ... (கடு)

பழுதே பலபகலும் போயினவேன்று * அஞ்சி
அழுதேன் அரவணைமேற் கண்டே—தொழுதேன் *
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் * செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

(கக)

கடல் ஓதம்	கடலையானது	அடி	திருவடிகளை
கால்	{ தனதிருவடி வாரத்திலே	அரவு அணை	{ சேஷசயனத்தின் மேல்
அலைப்ப	{ (துடைதட்டி உறங்கச்செய்வது போல) வீச	கண்டு	{ கண்ணாக்கண்டு (இன்று) தொழுதேன்
கண்வளரும்	{ யோகித்திரை செய்கின்ற		{ ஸேவிக்கப்பெற்ற அடியேன்
செம் கண்	{ செந்தாமரை போன்ற திருக் கண்களை புடைய வரும்	பல பகலும்	{ “கீழ்க்கழிந்த கால மெல்லாம்
அடல் ஓதம்	{ அறுபலிக்க இழிந்தவர்களை அறுபலிக்க வெரட்டாமல் அடர்க்கின்ற ஸௌந்தரிய மாகிற அலைகளோடு கடிய வடிவை புடையவருமான பெருமானுடைய	பழுதே போயின என்று	{ (இவ்விதமாகக் கழியாமல்) வீணைக் கழிந்தனவே!” என்று
வண்ணர்		அஞ்சி அழுதேன்	{ மிகவும் சோகமுற்றுக் கிடக்கின்றேன்.

* * *—[பழுதேபலபகலும்] கீழ்ப்பாட்டில் “முதலாய நல் லானருளல்லால்...பல்லாரருளும் பழுது” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வார் அவ்வெம்பெருமானுடைய அருள் தம்மிடத்தில் நெடுங் காலம் பயன்படாதிருந்ததை நினைத்து, ‘அந்தோ! நெடுங்காலம் பாழாய்ப் போய்விட்டதே!’ என்று அதுதாபப்படுகிறாநிலில்.

இப்பாட்டில், இறந்தகாலத்தைப்பற்றி வருத்தமும் நிகழ் காலத்தைப்பற்றி மகிழ்ச்சியும் எதிர்காலத்தைப்பற்றி அச்சமும் ஆக மூன்றுகாலங்களைப்பற்றின மூன்று விஷயங்கள் கூறப் பட்டுள்ளன. (எங்ஙனே யெனின்?) “கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்டலோத வண்ணரடியை அரவணை மேல் கண்டு (இன்று) தொழுதேன்” என்றமையால் நிகழ்காலத்தில் பக வத்ஸைவை லாப்க்கப்பெற்ற ஆனந்தம் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று; “பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அழுதேன்” என்றமை யால், கீழ்க்கழிந்த அநாதிகாலமெல்லாம் இவ்விதமாக ஆனந்த மயமாய்க் கழியவில்லையே யென்கிற வருத்தம் காட்டப்பட்டது; “அஞ்சியழுதேன்” என்றமையால்— இனிமேல் வரப்போகிற காலமும் கீழ்க்கழிந்த காலம்போலே வீணாகக்கழிந்து விடுமோ வென்கிற அச்சம் காட்டப்பட்டது.

“கண்டு தொழுதேன்” என்னப்பெற்ற பின்பு எதிர்கால நிலைமைக்கு அஞ்ச வேண்டுவானேன்? என்னில்; தாம் இருப்பது இருள்தருமாஞாலத்திலாகையாலே 1. “விண்ணுளார் பெரு மாற்கு அடிமை செய்வாரையும் செறுமைம்புலனிலை, மண்ணு ளென்னைப் பெற்றால் என் செய்பா?” என்கிறபடியே இந்த லீலா விபூதியின் ஸ்வபாவத்தை நினைத்து அஞ்சாதிருக்க முடியாதிதே. பரமபக்தனாயிருந்த ப்ரஹ்மாதாழ்வானையுமன்றோ ஒருகால் எதிரி யாக்கிற்று இம்மண்ணுலகம். 2. “ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” என்றாரே திருமங்கையாழ்வாரும்.

கீழ் ஆறும்பாட்டில் “ஒன்று மறந்தறிவேன் ஓதரீர்வண்ணனை நான்” என்றும் “அன்று கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழு தேன் கண்டேன்” என்றும் கர்ப்பவாஸகாலம் முதற்கொண்டே

1. திருவாய்மொழி 7—1—6.

2. பெரிய திருமொழி 11—8—1.

தாம் பகவத் விஷயப் பாவணராயிருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்ட இவ்வாழ்வார் இங்கே * பழுதே பலபகலும் பேராயினவென்று அழுவதாகச் சொல்லிக்கொள்வதென் என்னில்; இப்பிறவிக்கு முன்னே * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து போந்த காலங்களில் நான்கள் பலவும் பழுதாயினவே பென்று வருந்துகிறபடி. இப் பிறவியிலும் ஆதியேபிடித்து இங்ஙனே பாசரம்பேசி அநுபவிக்க ப்ராப்தியிருந்தும் கீழே பலநாள் கள் பாழாயினவேபென்று வருந்து வதாகக் கொள்ளவுமாம்.

பேயாழ்வார் “1. சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மா லென் கண்மாலென்றநாள் எந்நாளும் நாளாகும்” என்கிறார்; (அதாவது) நிகழ்கால நிலைமை நன்றாயிருக்கப்பெற்ற ஆரந்த மிகுதியினால் இறந்தகால எதிர்கால நிலைமைகளிற் கவலையற்று எல்லாக்காலமும் எனக்கு நல்லகாலமே பென்றார்; அஃதொரு சொற்சமத்தகா விசேஷமென்க.

அடலோத வண்ணர் = ஓதம் என்று கடலுக்கும் அலைக்கும் பெயர்; இவ்விடத்தில் அலை என்னும் பொருள் விவக்ஷிதம்; அதாவது திருமேனியிலே பரவுகின்றலாவண்ய தரங்கங்களைச் சொன்ன படி. அநுபவிக்க வருமவர்களை அடர்த்துத்தள்ளுகிற லாவண்ய தரங்கங்களோடு கூடிய திருமேனியையுடைபவர் என்ற தாயிற்று. ... (கௌ)

அடியும் படிகடப்பத் தோள்திசைமேற் செல்ல *
முடியும் விசம்டளந்த தேன்பர் *—வடியுகிரால்
நர்ந்தா னிரணியன தாகம் * இருஞ்சிறைப்புள்
ஊர்ந்தா னுலகளந்த நான்னு. (கௌ)

இரணியனது	{ விரணயாணர னுடைய	இரு சிறை	{ பெரிய சிறை புடைய கருடனை ஏறிநடத்து பவனுமாகிய எம்பெருமான்
ஆகம்	மார்வை	புள்ளுந்தான்	
வடி உகிரால்	{ கடர்மையான ககங்களாலே	உலகு அளந்த நான்னு	{ உலகளந்த காலத்திலே
நர்ந்தான்	கிழித்தெறிந்தவனும்	அடியும்	திருவடி

படி கடப்ப	{ பூமியை அளந்துகொள்ள	அளந்தது	{ அளவு படுத்திக் கொண்டது
தோன்	திருத்தோன்கள்		
திசைமேல் செல்ல	{ திக்குகளிலே வியரபிக்க	என்பர்	{ என்று சொல்லுவார்கள்.
முடியும்	கிரீடம்	(ஐயோ! நான் நேரில் ஸேவிக்கர்!	
விசம்பு	மேலுலகத்தை	பெறவில்லையே. !!)	

* * *—[அடியும்படிகடப்ப.] கீழ்ப்பாட்டில் “பழுதே பல பகலும் போயின” என்றருளிச் செய்ததையே விவரிக்கிறது இப் பாட்டு. இப்போது ஒரு மனிதனாகப் பிறந்திருக்கிற நான் திடீரென்று பிறந்துவிடவில்லை; ஜீவாத்மாவுக்குப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டியென்பது இல்லைபாகையால் “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே அநாதிகாலமாகவே பலபல பிறவிகள்பெற்று ஸம்ஸாரியாய் வந்துகொண்டிருக்கிறேன்; எம்பெருமான் உலகளந்தருளின காலத்திலும் நான் ஏதோ ஒரு ஜந்துவாகப் பிறந்திருந்தவனே யொழிய அன்று நான் இல்லாமலிருக்கவில்லை; அப்போது நான் விலேகியாயிருந்து அந்த திவ்யசரிதையிலே ஈடுபட்டிருந்தேனாகில் அப்போதே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டு முக்தனாய்ப் போயிருப்பேன்; அன்று நான் அறிவிலியாய்க்கிடந்து வாணனை வீணாகப் போக்கிவிட்டேன்; ஆகவே பழுதே பலபகலும் போயினவென்று கதறியழவேண்டியதாயிற்று—என்பதே இப் பாட்டின் உட்கருத்தாகும். “முடியும் விசம்பளந்தது என்பர்” என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யம் நோக்கத்தக்கது. என்பர் என்கையாலே—உலகளந்தவாற்றை நான் இன்று பிறர்சொல்லக் கேட்கவேண்டிய தாயிற்றேயொழிய நேரிலிருந்து ஸேவிக்கப் பெறவில்லைபே யென்கிற அதுதாபம் நன்கு விளங்குமிதே.

கீழ் இரண்டாம்பாட்டில் “என்று கடல் கடைந்தது எவ்வுலகம் நீரேற்றது” என்று புராதன சரிதங்களெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷம் போலப் பேசப்பட்டிருந்தாலும், கிரமமாக அவை நடந்தகாலத்திலே அவற்றைத் தாம் ஸேவிக்கப்பெறவில்லையே என்கிற வருத்தம் ஸம்பாவிதமேயன்றே.

அடியும்படி கடப்ப = 1. “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன்
கமலமன்ன குரைகழலே” என்றாற்போல அடியவர்களுக்கு கிரோ
பூஷணமாக அமையவேண்டிய திருவடிகளைக்கொண்டு கல்லும்
கரடுமான உலகத்தையெயளப்பதே! என்கிற வருத்தமும், [தோள்
திசைமேல் சேல்ல] பிராட்டியை அணைக்கவேண்டிய திருத்தோள்
களைக்கொண்டு திசைகளின்மேல் வியாபரிப்பதே! என்கிற வருத்த
மும், [முடியும் விசும்பளந்தது] எங்கள் கண்முன்னே விளங்கி
2. “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ?” என்று
நாங்கள் பாசரம் பேசவேண்டுமடியான திருமுடியை அஹங்காரி
களும் பகவத்விஷயச்சுவடறியாதவர்களுமான தேவதைகளுள்ள
விடங்களிலே நிமிர்ப்பதே! என்கிற வருத்தமும் உள்ளுறையும்

பின்னடிகளின் கருத்தையும் ஆழ்ந்து நோக்கினால், இரணிய
னைப்பினந்து ப்ரஹ்மாதனுக்கு அருள்செய்தகாலத்திலும், ஸ்ரீ
கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளப் பெரியதிருவடியின்மீதேறி
அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தோடி வந்தகாலத்திலும் சேரில்
ஸேவித்து வாழா தொழிந்தேனே! என அநுதாபப்படுவதும்
தோன்றும். ... (கௌ)

நான் முலைத்தலை நஞ்சுண்டு * உறிவேண்ணெய்

தோன்றவுண் டான்வென்றி குழுகளிறறை — ஊன்றிப் *

பொருதுடைவு கண்டானும் புள்வாய் கீண்டானும் *

மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மால்.

(க.அ)

(பேய்ச்சியான பூதனையினுடைய)		வெண்ணெய்	{ வெண்ணெயை (க் களவு செய்து)
நான்	{ சரிந்து தொங்குகின்ற முலையிலுள்ள	தோன்ற	{ இச்செயல் எங்கும் ப்ரவரித்தமாம்படி
முலைத் தலை		உண்டான்	{ அமுது செய்தவனாகி
நஞ்சு	விஷத்தை	வென்றி	ஐயத்தையுடைய
உண்டு	{ (அவன் பிணமாய் விழும்படி) அமுதுசெய்து	குழ்	{ எதிர்ப்பவர்களைத் தப்பாமல் தன் கையில் அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல
உறி			
	உறிகளிலே வைத்த		

களிற்றை	{ (கம்ஸனுடைய) யானையை	மருது இடை போய்	{ இரட்டை மருது மாங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்றவனாய்
ஊன்றி பொருது	{ எதிரின்று டுத்தம் செய்து		
உடைவு கண்டானும்	{ அழித்தொழித்த வனும்	மண் அளந்த	{ உலகங்களை அளந்து கொண்டவனான
புள் வாய் கீண்டானும்	{ டகாசுரனுடைய வாயைக் கிழித்துப் போகட்டவனும் (யாவனெனில் ?)	மால்	{ எம்பெருமானே யாவன்.

* * *—[நானறமுலைத்தலை.] இப்பாசுரமும் கீழ்ப்பாசுரம் போலே இழந்தநானைச் சொல்லி அதுதாபப்படுவதாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துப் பேய்ச்சிபை முலையுண்கிற விபா ஜத்தாலே முடித்தும், நவரீதம் முதலியவற்றைக்களவாடி அமுது செய்தும் குவலயாபீடமென்கிற கம்ஸனது மதயானையை முடித் தும் பகாஸுரனை வாட்பிளந்தும் இரட்டை மருதமாங்களை முறித் துத்தள்ளியும் இப்படி பலவகையான சிறுச்சேவகங்களைச் செய் தருளின காலத்திலும் ஸேவிக்கப்பெறாதே இழந்தேனே! என் கிறார்போலும். இழந்ததற்கு அதுதாபப்படுவதாகப் பாசுரத்தில் வாய்ச்சொல் இல்லையாயினும் கீழ்ப்பாசுரங்களின் ஸந்தர்ப்பத்தை நோக்குங்கால் இழந்தநானைக்கு அதுதாபம்தோன்றவே இப்பாசுர மருளிச்செய்வதாகக் கொள்ளலாம். “இடக்கை வலக்கை அறியா தாரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்தவிடத்திலும் இழந்தேனிறே என்று சோகிக்கிறார்” என்றார் முன்னோர்களும். இனி, கிருஷ்ணவதார சரித்திரங்கள் சிலவற்றைச்சொல்லி ஆரந்த மாகப் போதுபேக்குகிறார் எனினும் குற்றமில்லை.

களிற்றையூன்றிப்பொருது வரலாறு :— வில்விழாவென்கிற விபாஜம் வைத்துக் கம்ஸனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ னது அரண்மனைவாயில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் எனி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை பாகனால் தூண்டப்பட்டுச் சீறிவர, அந்த பாதவனீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் செற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பது

போல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆபுதமாகக்கொண்டு
அடித்து அந்த யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயின
ரென்பதாம்.

புள்வாய்கீண்ட வரலாறு:—கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு
கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட ஓரஸூரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு
சென்று யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட, அவனது
நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே அவன் பொறுக்க
மாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்த நினைக்
கையில் கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினு
லும் பற்றிக் கிழித்திட்டனென்பதாம்.

மருதிடைபோன வரலாறு:—கண்ணன் குழந்தைபாயிருக்குங்
காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விரோடாடல்களைச் செய்யக்
கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றி
னால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்
துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின்
நடுவே சென்றபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்
பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில்
முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகபரன்
மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபம்தீர்ந்து
சென்றனர். இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில்
பல அப்ஸரசு ஸ்திரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை
செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள
மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து
நீங்க, இந்த குபேரபுத்திரர்கள் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தி
னால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு
'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க,
உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி
'நெடுங்காலஞ் சென்றபின்னு திருமால் உங்களருகே நெருங்குங்
காலத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்'
என்று சாபவிடைகூறிப் போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்க
ளான இவற்றில் கம்ஸனாலேவப்பட்ட இரண்டு அஸூரர்
களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனரென்று சில புராணங்கள் கூறும்;

1. “ஒருங்கொத்த விணைமருக முன்னிய வந்தவரை” என்றும்
2. “பொய்ம்மாயமருதானவசுரரை” என்றும் பெரியாழ்வாரு மருளிச்செய்தார்.

“மருதிடைபோய் மண்ணளந்த” = உலகளப்பதற்கு முன்னே மருதிடைபோனான் என்று பொருளன்று; மருதிடைபோனது ஒருகாலத்திலும் மண்ணளந்தது ஒருகாலத்திலுமாகிலும் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநவைசத்பத்தாலே அதுஸந்தாந தோரணியில் முன்னது பின்னதென்கிற வாகியின்றியே எல்லாம் ஒன்றுசேர விளங்குகிறபடி.

“புள்ளின் வாய் கீண்டானும்” என்ற பாடமே பெரும்பாலும் வழங்கிவருகின்றது; இப்பாடத்தில் வெண்டனை பிறழ்வதால் “புள்வாய் கீண்டானும்” என்ற மேலையார்பாடத்தைப் பேணுதல் தகும். ... (கஅ)

மாலுங் கருங்கடலே ! என்னோற்றாய் ? * வையகமுண்டாலி னிலைத்துயின்ற வாழியான் *—கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் * என்றும் திருமேனி நீதீண்டப் பெற்று. (கக)

வையகம்	{ இவ்வுலகத்தை யெல்லாம்	மால்	எம்பெருமான்
		கண்படையுள்	உறங்குகையில்
		என்றும்	எப்போதும்
உண்டு	{ (பிரளயம் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றி னுள்ளே வைத்து	திருமேனி	{ அவனுடைய திருமேனியை
ஆலின் இலை	ஆலந்தளிரிலே	தீண்ட பெற்று	ஸ்பர்சிக்கப்பெற்று
அயின்ற	{ சயனித்துக் கொண்டவனும்	மாலும்	{ (அந்த ஸ்பர்ச ஸூகத்தினால்) மயங்கிக் கிடக்கிற
ஆழியான்	{ திருவாழியை புடையவனும்	கரு கடலே	கரிய ஸமுத்ரமே !
கோலம் கரு மேனி	{ அழகிய கறுத்த திருமேனியை புடையவனும்	நீ என் னோற்றாய்	{ (இந்தப் பாக்கியம் உனக்குக் கிடைக்குமாறு) நீ என்ன நோன்பு நோற்றாயோ ?
செம் கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனுமான		

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-5-5.
2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-1-3

* * *—[மாலுங்குங்கடலே.] * பழுதே பலபகலும் போயின வென்று அழுத ஆழ்வார், 'நம்மைப்போலே எல்லாரும் ஏமாந்தவர்கள்தானே, அன்றி யாராவது எம்பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாது அதுபவிக்கப்பெற்றவர்களுண்டோ' என்று ஆராய்ந்துபார்த்தார்; 1. "மாகடல் நீருள்ளான்" என்கிறபடியே ஸமுத்ரத்தில் ஸர்வகாலமும் எம்பெருமான் திருக்கண் வளர்த்தருளும் செய்தி நினைவுக்கு வந்தது; ஹா! ஹா!! ஸமுத்ர ராஜனுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாமல் எம்பெருமானது திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்றிருக்கிறு னன்றோவென்றது ஸந்தித்து அக்கடல்தன்னையே நோக்கி 'இப்படி உனக்குப் பகவததுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லும்படி நீ என்ன நோன்பு நோற்றாய் கொல்?' என வினவுகின்றார். நீ நோற்ற நோன்பைச் சொல்லுவாயாகில் நானும் அந்த நோன்பை நோற்று இப்பேறுபெறுவேன்காண்-என்பது உள்ளுறை.

அஃறிணைப் பொருளான கடலை நோக்கிக் கேள்விகேட்பதாகப்பேசின இப்பாசரத்தின் கருத்தாவது-எம்பெருமான் இடைவிடாது திருப்பாற்கடலில் சயனித்துக்கொண்டு * உறங்குவான் போல் யோசுசெய்யும் பெருமானாயிருக்கின்ற நென்பதைக் காட்டுவதேயாமென்க.

கருங்கடலே ! = திருப்பாற்கடல் வெண்ணிறமுள்ளதாயினும் கார்முகில் வண்ணான எம்பெருமானுடைய நிழலீட்டாலே கருங்கடலாயிற்று. பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே ஸ்ரீரங்க விமானத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது "கவி மணிவதிவாவாசு ஸு ஹம், கஜஸூயாஹொஃ காகதஸுகுஹாரொஃ ராமஹதஃ கயதி விராநம் பாவநம் ஹொவநெ நஃ" = அபி பணிபதிபாவாத் சுப்ரம், அந்தச் சயானோஃ மாகதஸுகுமானோ ரங்கபர்த்தர் மயூகை:—ஸகல ஜலதிபாநச்யாமஜீமூதஜைத்ரம் புளகயதி விமாநம் பாவநம் லோசநே நஃ" என்றருளிச் செய்தச்ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். இதன் கருத்தாவது — திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீரங்கவிமானமாக எழுந்தருளியிருக்கையாலே இவ்விமானம்

வெண்ணிறமுள்ள தாயினும், உள்ளே சயனித்திருக்கின்ற ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய மைவண்ணத்திருமேனி நிறத்தின் நிழலீட்டாலே கடலைப்பருகிக் கிளர்ந்த காளமேகத்தைவென்று விளங்குகின்றதுஎன்பதாம்.

“கருங்கடலே!” என்றவினியில்—பகவத் விரஹ வ்யஸநத் தாலே நான்மாத்திரம் உடம்பு வெளுத்திருக்க, நீ நித்யஸந்தோஷச் செருக்குத்தோன்ற மாமைபெற்று விளங்குகிறாயே! என்பதாகக் கருத்துத்தொனிக்ஞம்.

1. “உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்று உப்புக் கடலிலும் எம்பெருமான் உளனாகக்கூறுகையாலே இங்கு ‘மாலுங் கருங்கடலே!’ என்று உப்புக்கடலையே விளித்ததாகக்கொள்ளுத லும் கூடும்.

கண்படை—கண்வளர்ந்தருளுகிற நிலை; யோகத்துயில்நிலை யெனக்கொள்க. ... (கக)

பெற்றார்தனை கழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச் *

செற்றார் படி கடந்த செங்கண்மால் *—நற்றூ

மரைமலர்ச் சேவடியை வானவர்கை கூப்பி *

நிறை மலர்கோண் டேத்துவரால் நின்னு.

(உ௦)

பெற்றார்	{ மாதா பிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளுடைய	செற்றார் படி	{ ஆச்ரித விரோதி யான மாவலி தன்னதென்று நினைத்திருந்த பூமியை
தனை கழல	{ கால் விலங்கு ஆற்றுப்போம் படியாக	கடந்த	{ அளந்து தன்னுடைய தாக்கிக்கொண்ட
பேர்ந்து	{ திருப்பாற்கடலில் நின்றும்) பெயர்ந்து (க்ருஷ் ணனாக வந்து பிறந்தவனும்),	செம் கண் மால்	{ புண்டரீகாக்ஷ னுடைய
ஓர் குறள் உரு ஆய்	{ விலக்ஷண வாமந வேஷத்தை புடையனாய்	நல் தாமரை மலர் சே அடியை	{ அழகிய தாமரை போற் சிவந்த திருவடிகளை
		வானவர்	இந்திராதி தேவர்கள்
		கைகூப்பி	{ அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு

நிறை மலர் கொண்டு நின்று	{ தொடைவாய்த் திருந்துள்ள பூக்களை ஸமர்ப் பித்துக்கொண்டு பணிந்து	ஆல்	{ ஐயோ! (அப்போது அவர்களைப் போலே தாமும் அதிக்கப்பெற வில்லையே யென் கிற அக்கத்தைக் காட்டுகிறது)
ஏத்துவர்	துதிப்பார்கள்;		

* * * [—பெற்றூர்தளைகமூலம்.] கிருஷ்ணாவதார காலத்திலும் த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்திலும் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை ஏத்தியிறைஞ்சப்பெற்ற பாக்கியசாலிகள் பலரிருந் தனரன்றோ; அப்பாக்கியம் அடியேனுக்கு வாய்க்கவில்லையே! என்று நோவுபடுகிறார்.

பெற்றூர்தளைகமூலப்பேர்ந்து = ஸ்ரீகிருஷ்ணனுய்ப் பிறந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. பெற்றூர் என்று கண்ணபிரானுடைய மாதாபிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளைச் சொல்லுகிறது; அவர்களுடைய தளை—விலங்கு; அது நேர்த்தவிதமும் கழன்ற விதமும் யாதெனில;—மதுராகரத்தில் யதுவம்சத்தில் உக்ரஸேநன் என்றொரு தார்மிகன் அரசனாயிருந்தான்; அவனது மகன் கம்ஸனென்பான். இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்து கொண்டு பெரியோர்கட்குத் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்மையும் செய்து கொண்டு தன்பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காதனத்தினின்று தள்ளிவிட்டுத் தானே அரசாண்டிருந்து காலத்து, கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய தேவகியை யுக்த வயதில் வஸுதேவர்க்கு விவாஹம் செபித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர் மாளிகையிற் கொண்டு விடுகைக் காகத் தேவோற்றிக்கொண்டு தான் தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரை நடத்திக்கொண்டு வரும் போது, ஆகாயத்தில், 'அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு மூண்டிருக்கின்றனையோ அந்தத் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது' என்றொரு அசரீரிவாக்குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் திகெக்கிட்டு 'இனி நாம் தப்ப வழியாது?' என்று யோசித்து, 'இவள் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்றுரிச்சயித்துக் கத்தியை

உருவிக் கொண்டு தேவகிபைக் கொலை செய்ப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப்பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதிபாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின் வஸுதேவர் 'அப்பா' உனக்கு இவள்கையால் சாவு இல்லை; இவளுடைய பிள்ளை கையினால்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்தாகுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு' என்று சொல்ல; கம்ஸன் அதை யுக்தமென்று கொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். சிலநாள் கழிந்தபின்பு தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளை பெற்றாள்; வஸுதேவர் அப் பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோட்கொடுத்து விட, அவன் அதைக்காலைப்பிடித்துக் கல்மேலறைந்து கொன்று விட்டான்; "மக்களறுவரைக் கல்விடைமோத" என்றபடி இவ்வாறு ஆறுபிள்ளைகளைக் கொன்றான். எம்பெருமானால் நியமிக்கப் பட்ட யோகரித்திரை யென்னும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோருலத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியான ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்து விட்டு வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதி சேஷாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றில் செர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (எழாவது கருவாக) ஆறு மாஸமும், ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தான். பிறகு திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாயவதரிக்க அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழுந்தது. "தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண் வந்த வெந்தை பெருமானார்" என்றும் "தந்தைகாலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்றும் திருமங்கையாழ்வாரு மருளிச் செய்தார்.

"பெற்றார் தனைகழலப் பேரந்தோர்குறளுருவாய்" என்றிருப்பதுகொண்டு கிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபின் வாமநனாய்ப் பிறந்தவென்று கருதவேண்டா; ஒருகாலத்தில் கிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தவ

னம் மற்றொருகாலத்தில் வாமநாயுட்ப் பிறந்தவனுமான ஸர்வேச்
வான் என்றபடி. அன்றி, “பெற்றார் தனைகழலப் பேர்ந்து” என்
பதும் வாமநாவதாரச் செயலையே கூறுவதெனவும் கொள்வர்;
அப்போது, பெற்றார் என்றது—தன்னை ஆச்சரியிக்கப் பெற்றவர்க
ளென்றபடி; அவர்களுடைய தனையாவது—கருமபந்தம்; அது
நீங்கும் படியாகப் பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து ஓர் குறளுருவான
படிபைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க.

சேற்றார்படி = செற்றாரென்று சத்ருக்களுக்குப் பெயர்;
படி யென்று பூமிக்குப் பெயர்; ஆச்சரிதவிரோதிகளான மஹாபலி
போல்வார் தங்களுடையதென்று அபிமானித்திருந்த பூமியை என்ற
தாயிற்று.

ஈற்றடியில் “ஏத்துவராம் நின்று” “ஏத்துவரால் நின்று”
என்பன பாடபேதங்கள். தங்கள் காரியத்தையே பார்ப்பவரான
தேவர்களும் எம்பெருமானது திருவடிகளை ஏத்தியிறைஞ்சப்
பெற்றார்களே! என்கிற ஆச்சரியமும் தொனிக்கும். ... (உ௦)

நின்று நிலமங்கை நீரேற்று மூவடியால் *

சென்று திசையளந்த செங்கண்மார்து *—என்றும்

படையாழி புள்ளூர்தி பாம்பினையான் பாதம் *

அடையாழி நெஞ்சே! யறி. (உ௧)

சென்று நின்று	{ (மஹாபலியின் யாகபூமியிற்) டோய் நின்று	ஆழி	சக்கரமானது
அம்மை	{ (தனது) அழகிய திருக்கையினால்	படை	ஆடித்மாயிருக்கும்!;
நீலம் நீரேற்று	பூமிதானம்வாங்கி	புள்	கருடன்
மூ அடியால்	மூன்றடிகளாலே	ஊர்தி	{ வரஹனமா யிருப்பன்;
திசை அளந்த	{ எல்லாவிடங்களையும் ஸ்வாநீனப் படுத்திக்கொண்ட	ஆழி நெஞ்சே	கம்பீரமான மனமே!
செம் கண் மார்து	{ செந்தாமரைக் கண்ணொரு எம்பெருமானுக்கு	அறி	{ நான் சொல்வதை ஆராய்ந்து கொள்;
என்றும்	எப்போதும்	பாம்பு அணையான் பாதம் அடை	{ சேஷசயனான அப்பெருமா னுடைய திருவடி களை அடைந்திடு.

* * *—[நின் றுநிலமங்கை.] தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்பகுணத்தை உரைக்கின்றார். முன்னடிகளில் உலகளந்த வரலாற்றை எடுத்துரைத்ததன் கருத்து—இப்படிப்பட்ட அவனது மேன்மையைப் பார்த்து நெஞ்சே! நீ பின்வாங்கவேண்டா என்றவாறு. நம்முடைய விரோதிகளைத் தலைதுணிப்பதற்கு அப்பெருமான் கையுந்திருவாழியுமா யிருப்பவன்; நாம் இடர்பட்டால் நம்முடைய கூக்குரல் கேட்டவுடனே சடக்கென ஓடிவந்து நம்மைக் காப்பதற்குப் பாங்காகப் பெரிய திருவடியை வாஹனமாகவுடையவன் என்கிறார் என்றும் படையாழி புள்ளூர்தி என்பதனால். (உக)

அறியு முலகேல்லாம் யானேயு மல்லேன் *

பொறிகொள் சிறையுவண் ழார்ந்தாய் *—வேழிகமழும்

காம்பேய் மென்தோளி கடைவேண்ணெ யுண்டாயை *

தாம்பேகொண் டார்த்த தழும்பு.

(உஉ)

பொறி கொள் சிறை	{ பல நிறங்களை யுங் கொண்ட சிறகு களை யுடைய	உண்டாயை	{ (எனவிலே) அமுது செய்த வுன்னை
உவணம்	கருடாழ்வானை	தாம்பே கொண்டு	{ (எனவில் கிடைத்த தொரு) தாம்பைக் கொண்டு
ஊர்ந்தாய்	{ ஏறி ஈடத்தும் பெருமானே!	ஆர்த்த	{ கட்டியதனா லுண்டான
காம்பு எய் மென் தோளி	{ மூங்கிலையொத்த மெல்லிய தோள் களை யுடைய யசோதையினாலே	தழும்பு	{ காய்ப்பை (அறிபவன்)
கடை	கடையப்பட்டு	யானேயும் அல்லேன்	{ நானொருவனே யன்று;
வெறி கமழும்	பரிமளம்வீசப்பெற்ற	உலகு எல்லாம்	{ உலகத்திலுள்ள ரெல்லாரும்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	அறியும்	{ அறிவர்கள்.

* * *—[அறியுமுலகேல்லாம்.] எம்பெருமானுடைய ஸௌ லப்ய குணத்தைப் பறியாதார் ஆருமில்லை யென்கிறார். “ஆங்கொரு

நாள் ஆய்ப்பாடி, சீரர்கலைபல்குல் சீரடிச்செந்துவர்காய், வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு, ஏராரிடைநோவ எத்தனையோர்போதுமாய்ச், சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை, வேரார் நுதல்மடவாள் வேடுருர்கலத்திட்டு, நாரா ருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப், போரார்வேற்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம், ஓராதவன்போல் உறங்கியறிவுற்றுத், தாரார் தடந்தோள்களுள்ளனவுங் கைநீட்டி, ஆசாத வெண்ணெய் விழுங்கி அருகிருந்த, மோரார்குடமுருட்டி முன்கிடந்ததானத்தே, ஓராதவன்போல் கிடந்தானைக்கண்டவனும், வாராத் தான்வைத்தது காணாள் வயிறடித்திங்கு, ஆரார் புகுதுவார் ஐயரிவரல்லால், நீராமிது செய்தீரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங் காணவுரலோடே, தீராவெகுளியளாய்ச்சிக்கன ஆரதது அடிப்ப” (சிறிய திருமடல்) என்ற திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செயல் இங்கே பரமபோக்கியமாக அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

வெண்ணெயுண்ட குற்றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டி உன்னைக்கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டிவைத்திருந்ததனால் உன்னுடம்பு தழும்பேறிக்கிடக்குஞ் செய்தியை நானொருவன் மாத்திரமேயோ அறிவேன், உலகமெல்லாமறியாதோ என்கிறார்.

ஸௌலப்பகுணம் பாராட்டத்தகுந்ததாயினும் பரத்வமுள்ள விடத்தில் அஃது இருந்தால்தான் பாராட்டத்தகும்; காவட்டம், லோஷ்டம் முதலிய குழைச்சரக்குகள் ஸுலபமாயிருந்தாலும் அந்த ஸௌலப்பம் மெச்சத்தக்கதன்று; அங்குப் பரத்வமில்லாமையால். இப்படியே ஸௌலப்பத்தோடு கூடியிராத பரத்வமும் புகழுத்தக்கதன்று; மேருமலையில் பரத்வமுள்ளதெனினும் அங்கே ஸௌலப்பமில்லாமையால் அப்பரத்வத்தைப் பாராட்டுவாரில்லை. ஆகையால், ஸௌலப்பத்தோடுகூடின பரத்வமும், பரத்வத்தோடுகூடின ஸௌலப்பமுமே போற்றத்தக்கனவாம்; இவையிரண்டுங்கூடி எம்பெருமானிடத்திலுள்ளன என்று காட்ட வேண்டி, “பொழிகோள் சிறையுலகுமார்ந்தாய்!” என்கிறார். கருடனை வாஹனமாகக்கொண்டிருத்தல் பரத்வலக்ஷணமென்றுணர்க. வடமொழியில் கருடனுக்கு ‘ஸுபர்ணஃ’ என்றுபெயர்: அதுவே தமிழில் உவணம் எனச் சிதைந்துகிடக்கின்றது.

வேறிகமழும் என்பது வெண்ணெய்க்கு விசேஷணமாகவு
மாம்; காம்பேய்மென்தோளி [யசோதை] க்கு விசேஷணமாகவு
மாம். காம்பு என்ற பலபொருளொருசொல் இங்கு மூங்கிலெனப்
பொருள்படும்; பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் மூங்கிலைத்
தோளுக்கு உவமைகூறுவர். உண்டாயை—'உண்டான்' என்
பதன் முன்னிலையின்மேல் இருண்டனூருபு ஏறியிருக்கிறதென்க.
தழும்பு—வடமொழியில் கீணம் எனப்படும். ... (உஉ)

தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவா மங்கை *
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடித் *—தழும்பிருந்த
பூங்கோதை யாள்வேருவப் பொன்பெயரோன் மார்பிடந்த *
வீங்கோத வண்ணர் விரல். (உ௩)

வீங்கு ஓதம் வண்ணர்	{ பொங்கி அலை யெறியுங்கடல் போன்ற வடிவை புடைய எம்பெருமானது	தழும்பு இருந்த	{ காய்ப்பு இருக்கின்றது;
அம்மை	{ அழகிய திருக்கைகளில்	பூங் கோதையாள்	{ அழகிய மயிர் மூடியையுடைய பிராட்டி
சார்ங்கம்	{ சார்ங்க வில்லினுடைய	வேருவ	{ (என்ன தெரிடுமோ என்று) அஞ்சும்படியாக (மிக்க சீற்றத்துடனே)
நாண்	நாணி	பொன் பெயரோன்	{ இரணியா சுரனுடைய
தழும்பு	காய்ப்பானது	மார்பு இடந்த தழும்பு	{ மார்பைக் கிழித்தெறிந்த தனாலுண்டான காய்ப்பு
இருந்த ஆம்	இருக்கின்றதுகாண்;	விரல்	விரல்களிலே
தாள்	திருவடிகளிலே	இருந்த	இருக்கின்றது.
சகடம் சாடி	{ சகடத்தைபுதைத்து (அதனா லுண்டான)		

* * *—[தழும்பிருந்த.] “தாம்பேகொண்டார்த்த தழும்பு—
அறியமுலகெல்லாம்” என்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்ததை

கேட்ட எம்பெருமான் 'நான் வெண்ணெய் திருடினதாகவும் அதற்காகத் தாம்பினால் கட்டுண்டிருந்ததாகவும் அதனால் தழும்பு உண்டாயிருப்பதாகவும் அதனை உலகெல்லாம் அறிவதாகவும் நீர் சொல்லுவது முழுப்பொய்' என்று சொல்ல; அதுகேட்ட ஆழ்வார் 'பிரானே! ஒரு தழும்பாயிருந்தால் உன்னால் மறைக்கமுடியும்; உனது கையிலும் காலிலும் விரலிலுமாக உன்னுடம்பு முழுதும் ஆச்ரிதர்க்காகச் செய்த ஒவ்வொரு காரியத்தினால் தழும்பேறிக்கிடக்கிறதே!' என்று ஸ்ரீ ராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் நரலிம்ஹாவதாரத்திலுமாக நேர்ந்த தழும்புகளை யெடுத்துரைக்கின்றாரிப்பாட்டில்.

இப்பாட்டின் முதலடியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ராதந்தில் "வகாஸதம் ஜ்யாக்ஷணகக-ஓஸொ ஸூ-ஹெஃ வதுவி-பிராஜாநா விவஜ்ஜி வி ஹ-ஓ-ஹெஜ் = சகாஸதம் ஜ்யாக்ஷணகர்க்கைசச் சபை: சதூர்ப்பிராஜாநாவிலம்பிபிர்ப்ப புஜை:" என்றருளிச்செய்தாரென்க. ஸ்ரீ தேசிகன் தசாவதாரஸ்தோத்ரத்தில் இராமபிரானைப்பற்றிப்பேசும் ச்லோகத்தில் "யடு-ஹ விமு-ஹவாநு சுயடு-ஹிராகிம் யஸ்ரீ ஸ தஸ்ரீத ந: = தர்மோ விக்ரஹவாந் அதர்மவிரதம் தந்வீ ஸ தந்வித ந:" என்று இராமனை [தந்வீ] வில்லாளியென்ற சொல்லால் கூறினமையாலும், 1. "புணராரின்ற மரமேழன்றெய்த ஒரு வில்வலவா!" என்று ஆழ்வார்களருளிச்செய்வதாலும் இங்கு நாணித் தழும்புள்ளமை கூறினது ராமாவதாரத்துக்குப் பொருந்துமென்க.

சகடஞ்சாடினது கிருஷ்ணாவதாரத்தில்;—திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர் திருமானிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப்போனாள். கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுர னொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவின் மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை அறிந்த அப்பகவான், பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிப திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்டமாத் திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அகரணுட்பட அழிந்ததென்று வரலாறறிக்க. சகடம்—வடசொல்.

மூன்றாமடியில், பூங்கோதையாள் என்று பெரிய பிராட்டியா ரைச் சொல்லுகிறது. அவள் எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே இறையுமகல கில்லாது உறையுமவளாகையாலே, அப்பெருமான் பெரிய சிற்றத்துடனே உக்ரமான நரசிங்கவுருவைக்கொண்ட போது 'ஐகத்துக்கே பிரளயம் விளைந்திடுமோ!' என்று அஞ்சி நடுங்கினவென்க.

கடை நிலைத்தீவகமாக நின்ற வீங்கோதவண்ணர் என்றது—கை தாள் விரல் என்ற மூன்றினுடும் அந்வயிக்கத்தக்கது; கடல் வண்ணனுடைய கை, கடல்வண்ணனுடைய தாள், கடல்வண்ணனுடைய விரல் என்று.

கை, தாள், விரல் என்பவற்றையே எழுவாயாகக்கொண்டு, கைகளும் கால்களும் விரல்களும் தழும்பைச் சுமந்திருக்கின்றன என்று பொருள்கொள்ளவுமாம். ... (உங)

விரலோடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு * ஆய்ச்சி

உரலோ றேப்பிணித்த நான்னு *—குரலோவா

தேங்கி நினைந்தயலார் காண விருந்திலையே ? *

ஓங்கோத வண்ணு ! வரை.

(உச)

ஓங்கு ஓதம் { தேங்கிக் கிளர்ந்த
வண்ணு { கடல்போன்ற
வடிவை
யுடையவனே !

(நீ வெண்ணெய் திருடி
உண்ணும்போது)

விரலோடு { உன் விரலிலும்
வாய்தோய்ந்த { வாயிலும்
படிந்திருந்த

வெண்ணெய் வெண்ணெயை
ஆய்ச்சி யசோதைபானவள்
கண்டு பார்த்து

(உன்னைத் தண்டிக்கவேண்டி)

உரலோடு உற { உரலோடு சேர்த்துக்
பிணித்த { கட்டிவைத்த
நான்னு { போது

குரல் ஓவாது { நீ கச்சுகிற கத்தல்
நீங்காமல்

எங்கி எங்கிக்கொண்டு

நினைந்த { (அப்போதும்
வெண்ணெய்
திருடுவதையே)
சிந்தித்துக்
கொண்டு

அபலார் காண { அயலாரெல்லாரும்
வேடிக்கை
பார்க்கும்படி

இருந்திலையே இருந்தாயல்லவோ ?

உரை { உண்மைபுகச்
சொல்லு.

* * *—[விரலோடு வாய்தோய்ந்த.] ‘தாம்பால் ஆப்புண்ட தழும்பு எனக்கு உண்டோ?’ என்ற எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் ‘அஃது ஒரு தழும்புதானா? உடம்பெல்லாம் தழும்பு மயமே காண்’ என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். சார்ங்கநாண் தோய்ந்த தழும்பும், சகடம் சாடின தழும்பும், இரணியன் மார்பிடந்த தழும்பும் வீரச் செயல்களை விளக்குவன வாதலால் அம்முன்று தழும்புகளையும் எம்பெருமான் இசைந்துகொண்டு, * தாம்பாலாப் புண்ட தழும்பு மாத்திரம் பரிஹாஸாஸ்பதமாயிருக்குமே யென்றெண்ணி அதனை இல்லை செய்யத் தொடங்கினான்; ‘நான் வெண்ணெய் திருடினது மில்லை, ஆய்ச்சி யென்னைப் பிடித்ததுமில்லை; உரலோடு சேர்த்து என்னைக் கட்டினதுமில்லை; தழும்பு உண்டானது மில்லை’ என்று எல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பேசினான். அதற்குமேல் ஆழ்வார் என்ன செய்யக்கூடும்? பிரானே! முழுப்பூசினியைச் சோற்றில் மறைக்க நினைப்பாரைப்போலே செய்த காரியங்களையெல்லாம் இப்படி மறைத்துப் பொய் சொல்லுவது தகுதியோ? “ஸத்யம் வத” என்று மெய்யே சொல்லுமாறு பிறர்க்கு விதிக்கிற நீ பொய் சொல்லலாகுமோ? வெண்ணெயை விரல்களால் அள்ளியெடுத்து நீ வாயிலே பிட்டுக்கொண்டபோது யசோதை கண்டு உன்னைப் பிடித்துக் கொள்ளவில்லையா? வெறுமனே கயிற்றினால் உன்னைக் கட்டிவைத்தால் அறுத்துக்கொண்டு போய்விடுவாய் என்று பெரியவொரு உரலோடே இணைத்துப் பிணைத்துவைக்கவில்லையா? அதனால் நீ நெடும்போது ஏங்கியேங்கி அழவில்லையா? அந்த நிலைமையை எத்தனையோபேர்கள் வந்து காணவில்லையா? இவை யொன்றும் நடந்ததேயில்லை யென்று உன்னால் மறைக்கமுடியுமா? நீயேசொல் நாயனே! என்கிறார்.

. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாப் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியுத்த னான நீ ஒரு குறையுள்ளவன் போலவும், அந்தக் குறையை நீக்கிக் கொள்ளக் களவு செய்தவன் போலவும், அதற்காகக் கயிற்றினால் கட்டித் தண்டிக்கப்பட்டவன் போலவும், அந்தக் கட்டில் நின்று தப்புவதற்கு சக்தியற்றவன் போலவும் கட்டை யவிழ்க்கும் உபாயத்தை உணராதவன் போலவும், இருந்தாயே! இது என்ன ஆச்சரியம்! என்று நடுபட்டவாறு.

முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும் “விரலோடு” “உரலோடு” என்றே பாடமிருந்தும் “விரலோடு—உரலோடு” என்றே பலரும் ஒதுவது ஒவ்வாது; இரண்டாமடியின் தனிச்சீர் “சூரலோவாது” என்றிருத்தல் காண்க.

“ஓங்கோதவண்ண!” என்ற விளியின் ஆழ்பொருளைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார்காண்மின்—“இவனைக் கட்டிவைத்தது ஒருகடலைத் தேக்கிவைத்தாற்போலே காணும்” என்று. (௨௪)

உரைமேற் கொண் டென்னுள்ள மோலாது * எப்போதும்
வரைமேல் மரகதமே போலத் *—திரைமேல்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் * கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை பேத்தி யெழும். (௨௫)

வரை மேல்	ஒரு மலையின்மேலே		
மரகதமே	{ மரகதப்பச்சை	என் உள்ளம்	எனது மனமானது
போல	{ படிந்தாற்போல		
திரை மேல்	திருப்பாற்கடலிலே	உரை	{ உரைப்பதில்
		மேற்கொண்டு	{ ஊற்றங்கொண்டு
கிடந்தானை	{ சயனித்திருப்ப	ஓவாது	{ இடைவிடாமல்
	{ வனும்	எப்போதும்	{ எப்போதும்
கீண்டானை	{ இரணியனுடலைப்		
	{ பிளந்தவனும்		
கேழல் ஆய்	வராஹமூர்த்தியாகி	ஏத்தி	{ (அப்பெருமானது
			{ சரிதைகளைப்)
பூமி	{ பூமியை உத்தரிப்		{ புகழ்ந்து
இடந்தானை	{ பித்தவனுமான	எழும்	உஜ்ஜீவிக்கும்.
	{ எம்பெருமானை		

* * *—[உரைமேற்கொண்டு.] கீழ்ப்பாட்டில், கண்ண பிரான் ஓயாமல் ஏங்கியமுத சீலகுணத்தை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார், அவன் ஓயாமல் ஏங்கினதுபோலவே தாமும் ஓயாமல் அவனுடைய சீலகுணத்தைப் பேசுவதில் உத்ஸாஹம் கொண்டிருப்பதை இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார்.

“என்னுள்ளம் உரைமேற்கொண்டு ஏத்தியெழும்” என்றதனால்—நெஞ்சு தன்னொழியாகிய சிந்தனையோடு நில்லாமல் வாக்க

கின் தொழிலையும் ஏன்துகொண்டமை கூறப்பட்டது. திருவாய் மொழியில் “முடியானே! மூவுலகுந் தொழுதேத்தும்” [3-8-1.] என்ற பாசுரத்தை இங்கே நினைப்பது. “உரைமேற்கொண்டு” என்பதை ‘மேல் உரைகொண்டு’ என்று மாற்றி—மேலான சொற்களைக் கொண்டு என்று முரைக்கலாம்.

[வரைமேல் மரகதமேபோலத் திரைமேற்கிடந்தானே.] திருப் பாற்கடவிலே எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருப்பது—வெண்ணிறமானதொரு மலையில் மரகதக்கல்லைப் பதித்தாற் போன்றிருப்பதாக அபூதோபமை கூறப்பட்டதென்க.

[கீண்டானே.] ‘இரணியன் மார்வை’ என்பது மூலத்திலில்லைபாயினும் கீண்டா நென்னும்போதே ‘இரணியன் மார்வு’ ஞாபகத்திற்கு வந்து விடும். இரணியனுடலைக் கீண்டதுபோலவே, குதிரை வடிவங்கொண்டுவந்த கேசியென்னுமஸுரானது வாயைக் கீண்டதும் பகாஸுரனுடைய வாயைக் கீண்டது முண்டாதலால் அவையும் நினைவுக்குவரின் அவற்றையும் கொள்ளத் தட்டில்லை. அன்றியே, “கேழலாய்க் கீண்டானே இடந்தானே” என்று சேர்த்து, வராஹருபியாய் அண்டித்தியிலே ஒட்டின பூமியை அதனின்னு ஒட்டு விடுவித்துப் பிறகு கோட்டாற் குத்தியெடுத்தவனை என்று பொருள் கூறுவதும் பொருந்தும். “திரைமேற்கிடந்தானேக் கீண்டானே” என்ற சேர்த்தியால்—எம்பெருமான் ‘நம் அடியார்க்கு எப்போது என்ன தீங்கு வருமோ’ என்ற சிந்தனையுடனே சயனித்திருப்ப, துன்புற்ற அடியாரின் கக்குரல் செவிப்பட்ட வுடனே பதறி அத்துன்பத்தைத் தீர்க்க ஏற்றதொரு திருக்கோலங்கொண்டு இங்குத்தோன்றி ராணித்தருள்கிறுனென்பது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை எனது நெஞ்சு இடைவிடாது துதித்து உஜ்ஜீவிக்கின்றது என்றராயிற்று. ... (உரு)

எழுவார் விடை கொள்வா ரீன்துழா யானே *

வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவார் *

வினைச்சுடரை கந்துவிக்கும் வேங்கடமே * வாணோர்

மனச்சுடரைத் தூண்மேல் மலை.

(உக)

எழுவார்	(தாங்கள் விரும்பின ஐச்வரியம் கிடைத்தவுடனே எம்பெருமானைக்) கைவிட்டுப் போகின்ற ஐச் வர்யார்த்திகளும்		(அவாவர் வேண்டுகின்ற பலன்களுக்குத் தடைபடாது) திவ்வீனாயாகிய நெருப்பை
விடை கொள்வார்	(தாங்கள் விரும்பின கைவல்யமோகும் கைப்பப்பின் எம்பெருமானைத் திரும்பிப் பாராமல்) விடை பெற்றுக்கொண்டு போமவர்களான கைவர்யார்த்தி களும்	வினை சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வானோர்	அனைக்கின்ற திருவேங்கடமலையே கிட்ட னூரிகளுடைய
நன் துழாயாரனை வழுவா வகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்	இனிய திருத்துழையை அணிந்தவனான திருமலை ஒரு காளும்விட்டு நீங்காதபடி சிறித்தித்து எப் போதும் அதுப விப்பவர்களான முழுக்ஷுக்களு மாகிய இம் மூவகை அநி காரிகளுடைய	மனம் சுடரை தூண்டும் மலை	{ ஹ்ருத்யமரகிற விளக்கை தூண்டி ஜ்வலிப்பிக்கின்ற மலையாகும்.

* * *—[எழுவார்விடைகொள்வார்.] கீழ்ப்பல பாசுரங்களில் விபலாவதார சேஷ்டிதங்களைப் பேசி அதுபலித்த ஆழ்வார், என் னைக்கோ கழிந்த அவ்வவதாரங்களின் திருக்குணங்கள் இன் னைக்கும் நன்கு விளங்குமாறு * பின்னொரு வணங்குஞ் சோதியாக ஸேவை ஸாதித்தருள்கின்ற அர்ச்சாவதாரங்களையும் அதுபலிக்க ஆசைகொண்டு, “1. தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலை யும் என்னுமிவையே முலையாவடிவமைந்த” என்கிறபடியே பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருமுலைத்தடங்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள

1. பெரிய திருமடல்.

‡ இரண்டு திருமலைகளுள் திருவேங்கடமலையிலே திருவுள்ளஞ் சென்று அவ்விடத்தைப் பேசி அதுபவிக்கிரூரிப்பாட்டில். எம் பெருமானிலுங்காட்டில் எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தம்பெற்ற பொருள்களே பரமஉத்தேச்யமென்று கொள்ளுகிறவர்களாகையாலே திருவேங்கடமுடையான் வரையில் போகாமல் அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதான திருமலையோடே நின்று அதுபவிக்கிரார்.

திருமலை எப்படிப்பட்டதென்றால் ப்ரயோஜநாத்ரங்களை விரும்புமவர்களோடு அநர்ப்ரயோஜநரோடு வாகியற எல்லாருடைய வினைகளையும் போக்கிப் பலனைப் பெறுவிக்குமது; இதனையே மூன்றடிகளில் அருளிச்செய்கிறார்

எழுவார் என்றால் எழுந்துபோகிறவர்களையும் சொல்லும்; மேன்மேலும் ஆசைப் பெருக்கமுடையவர்களையும் சொல்லும். இரண்டு படியாலும், ஐச்வர்யார்த்திகளைச் சொல்லுகிறது இங்கு; 'எங்களுக்கு ஐச்வர்யத்தைத்தரவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அது கைப்பட்டதும் எம்பெருமானைவிட்டு எழுந்துபோகிறவர்கள் என்றாவது, ஐச்வரியம் வேணுமென்று மேலே மேலே பிரார்த்திக்குமவர்கள் என்றாவது கொள்க. இவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—ஐச்வர்யப்ராப்திக்கு விரோதியான பாவங்களைத் தொலைத்து ஐச்வர்யவிருப்பத்தை நிறைவேற்றுகை.

விடை கொள்வார் என்றால் விட்டு நீங்குகிறவர்கள் என்கை; ஸந்தர்ப்பம் நோக்கி இங்கே கைவல்யார்த்திகளைச் சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—ஆத்மாநுபவத்திற்கு விரோதியான பாவங்களைத் தொலைத்துக் கைவல்யாநுபவத்தை நிறைவேற்றுகை.

சுந்துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுகிறவர்கள்—பரமைகார்த்திகளான பகவத்பக்தர்கள்; அவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—மாறிமாறிப் பலபிறப்பும், பிறக்கும்படியான தீவினைகளைத் தொலைத்து முத்தியளிக்கை. ஆக, வேண்டொவார் வேண்டினபடியே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்விக்கவல்லது திருவேங்கடம் என்றதாயிற்று.

‡ திருமாலிருஞ்சோலை, திருவேங்கடம்.

[வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும்]—பாவங்களை நெருப்பாக நுபித்துக்கூறினமைக்கு இணங்க “நந்துவிக்கும்” எனப்பட்டது; நந்துவித்தல்—(நெருப்பை) அணைத்தல்.

[வானோர்மனச்சுடரைத் தூண்டும்மலை.] ஒரு நெருப்பை அணைக்கும்; ஒரு நெருப்பை அபிவிருத்திசெய்யும் என்று சமத் காரமாக அருளிச்செய்கிறார். வானோர் மனச்சுடரைத் தூண்டுகை யாவது—பரமபதத்திலே பரத்வகுணத்தை ஆறுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற நித்யஸூரிகளை, இங்குவந்து ஸௌஸ்ப்ய ஸௌசில் யாதி குணங்களை ஆறுபவிக்குமாறு உத்ஸாஹ மூட்டிதலாம். திருவேங்கடமலையின் தன்மை இப்படிப்பட்டதென்று அருஸந் தித்தாராயிற்று. (உக)

மலையால் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமரமேழ் செற்று *—கோலையானைப்
போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்தனவும் *
கார்க்கோடு பற்றியான் கை. (உஎ)

மலையால்	{ கோவர்த்தன கிரிமையக்கொண்டு	போர் கோடு	{ சண்டைசெய்ய உதவியாயிருந்த தந்தங்களை
குடை கவித்து	{ குடையாகப் பிடித்தும்,	ஒசித்தனவும்	பிடுங்கினவையும்
மாவாய் பிளந்து	{ குதிரை வடிவங் கொண்டுவந்த கேசியென்னும் அஸ்ரானுடைய வாயைப்பிளந்தும்,	பூ குருந்தம்	{ பூவோடுகூடிய குருந்தமரத்தை
சிலையால்	வில்லைக்கொண்டு	சாய்த்தனவும்	{ வேரோடே பறித்துத் தன்னினவையும் (எவையென்றால்)
மராமரம் ஏழ் செற்று	{ ஸப்த ஸாலவ்ருக்ஷங் களை அழித்தும்,	கார்	{ (கம்பீரமாக முழங்கு வதில்) மேகத்தை யொத்த
(இச்செயல்களோடு நிற்காமல்)		கோடு	சங்கை
கோலை யானை	{ கொலைசெய்வதாக வந்த சூவலையா பீடமென்னும் யானையினுடைய	பற்றியான்	{ எந்தியிருக்கின்ற பெருமானுடைய
		கை	{ திருக்கைகளே யாகும்.

* * *—[மலையால்குடைகவித்து] கீழ்ப்பாட்டில் திருவேங்கட மலையை அதுபவித்துப்பேசின ஆழ்வார் பிறகு திருவேங்கட முடையானையும் ஸேவித்து அவனது திருக்கைகளினழகிலே ஆழங்காற்பட்டார்; அவை மிகவும் ஸுகுமாரமாக இருந்தும் ராமகிருஷ்ணாதியவதாரங்களில் பெரிய வீரச்செயல்களையெல்லாம் சிறிதும் வருத்தமின்றிச் செய்தனவே! என்று ஈடுபட்டு, அத்திருக்கைகள் இன்றைக்கும் அந்த வீரப்பாடு தோன்ற விளங்கும் படியை யாவரும் காணலாமென்கிறார்.

ஆபர்கள் வழக்கப்படி இந்திரனுக்கு இடம் சோற்றை விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடுவித்துத் தானே அமுதுசெய்த போது இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழாநாள் விடாமழை பெய்வித்துத் துன்பம் விளைக்க நினைத்தபோது இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் ஒரு தீங்கு நேரிடாதபடி அந்த மலையையே குடையாகத் தூக்கிப்பிடித்து நின்று காத்தருளின கதை மலையால்குடைகவித்து என்பதனால் அதுஸந்திக்கப்பட்டது.

மாலாய்பிளந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஒருவனான கேசியென்பவன் குதிரையுருவங்கொண்டு ஆயர்களுக்கெல்லாம் மிக்க பயங்கரனுய்க் கிணத்துக்கொண்டு கண்ண பிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபின் வாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

கிலையால் மராமரமேழ்செற்றது ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஸுகீவ மஹாராஜனுக்குத் தன் வலிமையில் நம்பிக்கையுண்டாவதற்காகச் செய்த ஸப்த ஸாலவருஷங்களைத் துளைத்தது.

பூங்குருந்தம்சாய்த்த வரலாறு:—கண்ணபிரான் மலர் கொய்வதற்காக நித்தியம் ஒரு குருந்தமரத்தின்மேலேறுவது வழக்கம்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட ஓசரன் அம்மரத்தில் ஆவேசித்திருந்து கண்ணன் வந்து மலர்கொய்ய ஏறும்போது தான் முறிந்துவிழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதி நின்றபோது, மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற்பிடித்துத் தன் வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனன் என்பதாம்.

ஆக, மலையால் குடைகவித்ததும் மாவாப்பிளந்ததும் மராமர
மேழ் செற்றதும். யானைக்கொம்புபறித்ததும் பூங்குருந்தம் சாய்த்
ததும் இத்திருக்கைகளே காண்மின் என்ற பழைய வீரச்செயல்
களை ஸ்மரித்து அநுஸந்தித்தாராயிற்று. ... (உஎ)

கைய வலம்புரியும் நேமியும் * கார்வண்ணத்து
ஐய! மலர்மகள் நின்னுகத்தாள் *—செய்ய
மறையான் நின்னுந்தியான் மாமதிள்முன்றெய்த *
இறையான் நின்னுகத் திறை (உஅ)

கார் வண்ணத்து ஐய	{ மேகம்போன்ற உடிவையுடைய பெருமானே !	செய்ய மறையான்	{ சிறந்த வேதத்தை நிரூபகமாக வுடைய பிரமன்
வலம்புரியும்	வலம்புரிச்சங்கமும்	நின் உந்தியான்	{ உனது உந்திக்கம லத்திலுள்ளான் ;
நேமியும்	சக்கரமும்	மா மதிள் முன்று எய்த இறையான்	{ பெரிய மதினை யுடைய மூன்று பட்டணங்களை முடித்த சிவபெருமான்
கைய	உன கையிலுள்ளன ;	நின் ஆகத்து இறை	{ உனது திருமேனி யின் ஏகதேசம்.
மலர் மகள்	பெரியபிராட்டியார்		
நின் ஆகத்தாள்	{ உனது திருமார்பை விட்டுப் பிரியா திருப்பவள் ;		

* * *—[கையவலம்புரியும்.] திருவேங்கடமுடையானே நோக்கி
உனது திருமேனியிலே அழகும் ஐசுவரியமும் சீலம்முதலிய
குணங்களும் நிழலிட்டுத் தோற்றுகின்றனவே! என்று ஈடுபடுகிறார்.
சங்கும் சக்கரமும் திருக்கைகளிலே உள்ளன என்றதனாலும்
மலர்மகள் நின்னுகத்தாள் என்றதனாலும் ஈசுவரத்வம் சொல்லப்
பட்டது ; ‘கார்வண்ணத்துஐய’ என்ற விளியினால் அழகு
அறிவிக்கப்பட்டது. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் முதன்மையுண்
டாகுமாறு திருநாயியிலும் திருமேனியின் வலப்பக்கத்திலும்
இடம் கொடுத்திருப்பதைக் கூறுகின்ற பின்னடிகளால் சீலகுணம்
தெரிவிக்கப்பட்டது.

கைய = கைகளிலேயுள்ளன ; ‘கையது’ என்பதன் பன்மை.
வலம்புரி—வலப்பக்கத்தால் சுழிந்திருப்பது. (இதற்கு எதிர்-

இடம்புரி.) இப்பியாயிரஞ் சூழ்ந்தது இடம்புரியென்றும் இடம்புரியாயிரஞ் சூழ்ந்தது வலம்புரியென்றும் நூல்கள் கூறும்; அதாவது—இப்பியைவிட ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது இடம்புரியென்றும், அவ்விடம்புரியினும் ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது வலம்புரியென்றும் சொன்னபடி.

சக்கரத்தின் விளிம்பைச்சொல்லுகிற நேமி என்னும் வடசொல் தமிழில் சக்கரத்துக்கும் பெயராக வழங்கும். ஐய!—அண்மைவினி. மலர்மகள்நின்னாகத்தாள் = “அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பன்” திருவேங்கடமுடையானிறே. பிரமன் நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங்களையும் எப்போதும் ஒதிக்கொண்டிருப்பதனாலும், “வெடா ரெ வராஃ உக்ஷா: வெடா ரெ வராஃ யநா = வேதங்களை எனக்குச் சிறந்தகண்; வேதங்களை எனக்குச் சிறந்த செல்வம்” என்று சொல்லுபவனானாலும் செய்ய மறையானெனப்பட்டான்.

[மாமதிள்முன்றெய்திறையான்.] சிவன் திரிபுரமெரித்தவனெனப்படுவான்;—தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுர்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று வானத்துப் பறந்து செல்லுந்தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களுடையடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதிபாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்ஷியை முனைபாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு புத்தஸந்தத்தனாய்ச்சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் வின்று உண்டான நெருப்பினால் உவ்வகார்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்.

இறையான் = ஈச்வரனாகத் தன்னை அபிமானித்திருக்கிற
ருதான் என்கை. நின் ஆகத்து இறை = 'இறை' என்பதற்குப்
பல பொருள்களுண்டு; அற்பம் என்னும் பொருள் இங்குக்
கொள்ளத்தக்கது; உனது திருமேனியிலே சிவன் அற்பபாகமாக
அமைந்திருக்கிறானென்றவாறு. திருவாய்மொழியில் "ஏறாநு
மிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாநுந்தனியுடம்பன்"
[4-8-1.] என்ற பாட்டின் இருபத்தினாலாயிரப்படி வியாக்கியா
னத்தில்—“தவஸா தொஷிதஸூந விஷுநா பூஷவிஷுநா |
ஸூவாஸூஷுகிணை ஸூஷாஃ நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ = தபஸா
தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா—ஸ்வபார்ச்வே
தக்ஷிணை சம்போஃ நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ.” என்றெடுத்துக் காட்
டப்பட்டுள்ள பிரமாண வசனம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.
[இதன்பொருள்:-பரமசிவன் தவம்புரிந்ததனால் திருவுள்ளமுவந்த
ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தனது வலப்பக்கத்திலே அவனுக்கு இடம்
கற்பித்துத் தந்தருளினனென்பதாம்] (உஅ)

இறையும் நிலனு மிருவிசம்புங் காற்றும் *

அறைபுனலுஞ் செந்தீயு மாவான் *—பிறைமருப்பின்

பைங்கண்மால் யானைப் படுந்துயரங் காத்தளித்த *

செங்கண்மால் கண்டாய் தேளி.

(உக)

இறையும்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனாயும்	பிறை மருப்பின்	{ பிறைபோன்ற தந்தத்தையுடைய தும்
நிலனும்	{ பூமியென்ன பாலிய ஆகாச மென்ன வாயு வென்ன அலை பெறுகிற ஜல மென்ன சிவந்த கிறமுள்ள அகநீ யென்ன ஆகிய பஞ்ச பூதங்களினு லாகிய லீலா விபூ தியை யுடையவ னுயமிருக்கிற எம்பெருமான்,	பைங்கண்	{ பசுமைதங்கிய கண் களை யுடையது மான
இருவிசம்பும் காற்றும்		மால் யானை	பெரியகஜேந்திரனை
அறைபுனலும் செந்தீயும் ஆவான்		படு துயரம்	{ முதலையின் வாயிலே ஆகப் பட்டுப் பட்ட துகுகத்தில் நின்றும்

காத்தி	}	ரகித்தருளின		தெளி	}	(நெஞ்சே! நீ இதனைத்) தெரிந்துகொள்.
அளித்த						
செம் கண்	{	புண்டரீகரக்ஷண				
மால் கண்டாய்						

* * *—[இறையும்நிலனும்.] நித்யவிபூதி யென்னப்படுகிற பரமபதத்திற்கும் லீலாவிபூதியென்னப்படுகிற ஸம்ஸாரமண்டலத் திற்கும் நாதனாய்க்கொண்டு உபயவிபூதி நாதனென்று பேர் பெற்றிருக்கு மெம்பெருமான் தன்பெருமைபை விளைத்து மேனாணித் திருப்பவனல்லன்; அடியவர்கள் துன்புறுங்காலத்து நேரில் ஓடிவந்து காத்தருளும்படியான வாத்தஸல்பகுணமு முடையவன்காண் என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கிற முகத்தால் எம்பெருமானது மேன்மையையும் நீர்மையையும் வெளியிடுகிறார்.

இறை என்று ஸ்வாமிக்குப் பெயர்; 1. “வீற்றிருந்தேமுலகும் தனிக்கோல் செல்லவீவில்சீர், ஆற்றல் மிக்கானுமம்மான்” என்றபடி பரமபதத்தில் ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோன்றுமாறு எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட நாதத்வம் இங்கே விவக்ஷிதம். ஆகவே, இறை யென்றது இங்கே நித்யவிபூதிநாதனைச் சொன்னபடி. நிலனும் என்று தொடங்கிச் செந்தீயுமாவான் என்ற வளவால் லீலாவிபூதி நாயகத்வம் சொல்லப்படுகிறது; பஞ்சபூதங்களினாலாகிய பதார்த்தங்கள் நிறைந்தவிடமே லீலாவிபூதியாதலால் பஞ்சபூதங்களை விட்டு அருளிச்செய்தாரென்க.

“இறையும்” என்ற உம்மைக்குச்சேர (இரண்டாமடியில்) “ஆவான்” என்ற விடத்திலும் உம்மை கூட்டிக்கொள்ளவேணும்; ஆவானும் என்க. ஆகஇவ்வளவால்—உபயவிபூதி நாதனாயிருக்கும் பெருமையையுடையவனு யிருந்தாலும் என்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரதிக்காடியான நீர்மையைப் பின்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். முதலைவாய்க் கோட்பட்ட கஜேந்திராழ்வானதுயரை அரைகுலை பத் தலைகுலை ஓடிவந்து காத்தருளினது பிரசித்தம்.

[பிறைமருப்பின் டைங்கண்மால்யானை.] யானைக்கு வெளுத்த தந்தமிருப்பதும் பசுமைதங்கிய கண்களிருப்பதும் அதிசயமான விஷயமன்ற; இதைச்சொல்லி வருணிப்பதற்குப் பிரயோஜன

மென்னெனில் ;—ஒரு குழந்தை கிணற்றில் விழுந்துபோக, அதனையெடுத்துக் கரையிலே போட்டவர்கள் 'அந்தோ! இதொரு காலழகும் இதொரு கையழகும் இதொரு தலையழகும் இதொரு முகவழகும் என்னே!' என்று சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போவர்களன்றோ; அப்படியே எம்பெருமானும் யானையின் காலே முதலையினின்றும் விடுவித்தபின் அதனுடைய தந்தத்தினழகிலும் கண்ணினழகிலும் ஆழ்ந்து கரைந்தமை தோற்ற அந்தபகவத் ஸமாதியாலே ஆழ்வார் யானையை வருணிக்கின்றாரென்க.

பசுமை + கண், பைங்கண். கண்டாய்—முன்னிலையசைச் சொல். இப்பாட்டில் 'நெஞ்சமே!' என்கிறவிளி வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். (உக)

தேளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ * ஞானத்
தேளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை *—எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்ணோ யானடிக்கே *
போய்நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து. (உ௦)

உள்ளத்தை	மனத்தை	உணர்வார்	அறிபவர்களுடைய
தேளிது ஆக	{ (ஐம்புலன்களில் மேய்வதனாலுண் டான கலககம் நீங் கித்) தெளிவை யுடையதாம்படி	சிந்தை எளிது ஆக	மனமானது, வருத்தமில்லாமல்
செம் நிறீஇ	{ செவ்வனே நிறுத்தி [எம்பெருமா னிடத்தில் மனத்தைமூட்டி]	தாய் நாடு கன்றேபோல்	{ (பெரிய பசுக்கட் டத்தினிடையே) தன் தாயைத் தேடிக்கொண்டு கிட்டுகிற கண்ணற்பேரல்,
ஞானம்	{ பகவத்விஷய பக்தியாலே	தன் ஆழாயான் அடிக்கே	{ குளிர்த்த திருத் துழாய்மாலையை யணிந்த எம்பெருமானது திருவடிகளையே
தேளிது ஆக	{ 'அவன் தலைவன், நாம் அடிமை' என்கிற தெளிவு உண்டாகும்படி	புரிந்து	விரும்பி
நன்கு	நன்றாக	போய் நாடிக் கொள்ளும்	{ தானேசென்று தேடிச்சேரும்.

* * *—[தேளிதாக.] ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் 'உம்முடைய நெஞ்சப்போலே எங்களுடைய நெஞ்ச பகவத்விஷயத்திலே ஊன்றப்

பெறவில்லையே, இதற்கு என்னகாரணம்?" என்று கேட்க; அவர்கட்கு உத்தரமாக அருளிச்செய்வது போலும் இப்பாட்டு, பட்டிமேயவொண்ணாதபடி மனத்தையடக்கி எம்பெருமானோடு தமக்குள்ள உறவை அறிந்திருப்பவர்களின் மனமானது மற்றெவரையும் பற்றாமலும் ஐம்புலன்களிலும் செல்லாமலும் அவ்வெம் பெருமானையே பதறிக்கொண்டு மிக்க ஆவலுடன் சென்று கிட்டும்; ஒரு கன்றுக்குட்டியானது பல்லாயிரம் பசுக்களின் திரளினுள்ளே தனது தாயைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்வது எப்படியோ அப்படியே இதுவும். இதற்கு ஸம்பந்தவுணர்ச்சியேகாரணம். ஸம்பந்தஜ்ஞான மில்லாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் எம்பெருமானைக் கிட்டுதல் ஸாத்ய மன்று; அஃது உள்ளவர்களுக்கு அது மிகவும் ஸாலபம் என்று ராயிற்று.

மூன்றாமடியில் “அடிக்கே” என்றும் “அடியே” என்றும் பாட்பேதங்கள். ... (௩௦)

புரியோரு கைபற்றி டோர்போன்னாழி டேந்தி *

அரியுருவு மாளுருவு மாதி *—எரியுருவு

வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியையல்லால் * மற்று

எண்ணத்தா னுமோ விமை.

(௩௧)

ஒரு கை புரி பற்றி	{ ஒரு திருக்கையிலே வலம்புரிச் சங்கத்தை ஏந்தி	மார்பு	மார்பை
(மற்றொரு திருக்கையிலே)		இடந்த	{ நகத்தால் குத்திப் பிளந்துபோட்ட
ஓர் பொன் ஆழி ஏந்தி	{ ஒப்பற்ற அழகிய திருவாழியை ஏந்தி,	மால்	திருமாலினுடைய
ஆள் உருவும் அரி உருவும் ஆகி	{ நாமும் சிங்கமும் கலந்த உடிவை புடையனாய்க் கொண்டு	அடியை அல்லால்	{ திருவடிகளை த்தவிர
எரி உருவும் வண்ணத் தான்	{ அகவியின வடிவம் டோலே (கண் மெனெடுத்துக் காண முடியாத) வடி வத்தைபுடைய நான இரணிய னுடைய	மற்று	{ வேறொரு விஷயத்தை
		இமை	கண்ணகாலமேனும்
		எண்ண தான் ஆமோ	{ கினைப்பதற்கேனும் முடிபுமோ? (முடியாது.)

* * *—[புரியோருகைபற்றி.] அடியவர்கள் திறத்தில் எம் பெருமானுக்குண்டான பாரதந்திரியத்தையும் வாத்ஸல்யத்தையும் அநுஸந்தித்தால் அப்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவிஷயத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும் நினைக்க வழியுண்டோ? என்ன வேண்டி, அப்பெருமான் பரமபக்தனாகிய ப்ரஹ்மாதனிடத்துள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தருளின செயலையெடுத்துப் பேசுகிறார்.

புரியோருகைபற்றி=‘வலம்புரி’ என்னும் பதத்தில் ‘வலம்’ என்பதை நீக்கி, புரியென்பதை மாத்திரம் இங்குப் பிரயோகித் திருப்பது நாமைகதேசத்தைக்கொண்டு நாமத்தை க்ரஹிக்கும் முறைபாலென்க: ஸத்யபாமையைப் பாமையென்பதுபோல. எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களெல்லாவற்றிலும் தீவ்யாயுதங் களின் சேர்த்திக்குக் குறையில்லாமையாலே “புரியோருகைபற்றி யோர் பொன்னாழியேந்தி” எனப்பட்டது. இத்தீவ்யாயுதங்கள் சில அவதாரங்களில் மறைந்திருப்பதும் சில அவதாரங்களில் வெளித்தோன்றியேயிருப்பதும் காரணர்த்தமாகவாம்.

அசுரர்களுடைய உடல் நெருப்புநிறமா யிருக்குமாதலால் எரியுருவவண்ணத்தான் என்ற சொல்லால் இரணியனைக்கூறினர், பாசரத்தினிறுதியிலுள்ள இமை என்பதை வினைமுற்றாக்க் கொண்டு உரைக்கவுமாம்; இதை ஆராய்ந்துபார் என்கை: ‘நெஞ்சே!’ என்று வருவித்துக்கொள்க. ... (நக)

இமையாத கண்ணு லிருளகல நோக்கி *

அமையாப் பொறிபுலன்க னோந்தும்—நமையாமல் *

ஆகத் தனைப்பா ரனைவரே * ஆயிரவாய்

நாகத் தனையான் நகர்.

(நஉ)

இமையாத கண்ணுல்	{ (ஞானத்தில்) குறைவில்லாத (நெஞ்சென்னும்) உட்கண்ணாலே	நோக்கி	{ (தன் ஸ்வரூபத்தை யும் பாப்ராஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும், உன்னபடி) கண்டு
இருள் அகல்	{ (அஜ்ஞாநமாகிய) அந்தகாரம் நீங்கும்படியாக	அமையா	{ த்ருப்திபெற்று அடங்கியிராத

பொறி புலன்கள் ஐந்தும்	{ பஞ்சேந்திரியங்களை யும் (அவற்றிற்கு உரிய சப்தாதி) பஞ்சலிஷயங் களை யும்	ஆயிரம் வாய் நாகத்து அணையான்	{ ஆயிரம் வாய்களைக் கொண்ட ஆதிக் சேஷனைப் படு கையாகவுடைய எம்பெருமானது
நமையாமல்	அடக்காமலே		
ஆகத்து அணைப்பார்	{ (மாதர்களின்) தேஹத்தை அணைத்துக் கொண்டு கண்ட படி திரிபவர்கள்	நகர் அணைவரே	{ நகரமாகிய ஸ்ரீவை குண்டத்தை கிட்டப்பெறுவர் களோ?

[இமையாதகண்ணால்.] இப்பாட்டுக்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்துரைக்க இடமுண்டு. மூன்றாமடியில், அணைவரே என்ற விடத்து ஏகாரத்தைத் தேற்றப்பொருளதாகக் கொண்டால், அணைவர்—கிட்டப்பெறுவர்கள் என்று பொருளாய்விடும். அன்றி, ஏகாரத்தை எதிர்மறைப் பொருளதாகக் கொண்டால், அணைவரே?—சேருவர்களோ?, சேரமாட்டார்கள் என்றதாகும். ஒன்றோடொன்று முரண்படுகின்ற இரண்டு பொருள்களும் பொருந்துமோ எனின்; கேண்மின்: இந்திரியங்களைப் பட்டிமேயவொட்டாமல் அடக்கி ஆளாதே ஸ்த்ரீகளின் உடம்போடே அணைந்து மனம் போனபடியே திரியுமவர்கள் பரமபதத்தைக் கிட்டமாட்டார்கள்; இவ்வுலகத்துக்கும் நாகத்துக்குமே போக்குவரத்தாயிருப்பார்கள் என்பது ஒரு கருத்து. இந்திரியங்களை அடக்கி ஆளாவிட்டாலும் எம்பெருமான் தானாகவே கடாக்கிக்கும்போது அவனை விலக்காதவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டு என்னக மற்றொரு கருத்து. இதில், “ஆகத்து அணைப்பார்” என்பதற்கு—எம்பெருமானாலே அந்தாங்கத்தில் விஷயிகரிக்கப் பெறுமவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளுதல் நன்று. இவ்விரண்டு கருத்துகளில் முந்தின கருத்து சேதநஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தினது; பிந்தின கருத்து பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவேக்திக்குப் பொருந்தினது: இதுவே ஆழ்வார்க்கும் ஆசாரிபர்கட்கும் அபிமதமாயிருக்கும்.

இமையாதகண் என்றது-ஞானக்கண். அது திறந்தால் அஜ்ஞானவிருள் அகலுமாதலால் இருளகலனோக்கி என்றார்.

இத்திரியங்களுக்கு ‘அமைபா’ என்றிட்ட விசேஷணம்—
பெற்றவற்றைக்கொண்டு த்ருப்திபெற்று, அடங்கியிராமையைக்
காட்டும்.

(௩௨)

நகர மகுளடிரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல் *
பகர மறைப்பயந்த பண்பன்—பெயரினையே *
புந்தியால் சிந்தியா தோதியுரு லெண்ணும் *
அந்தியாலாம் பயனங் கென்.

(நூலு)

சூ மேல்	{ திருநாபிக் கமலத்திலே	பெயரினை	திருநாமங்களை
நான்முகற்கு	பிரமனுக்கு	புந்தியால்	மனத்தினால்
நகரம் அருள் புரிந்து	{ இருப்பிடத்தை ஏற்படுத்தி பருளியும்	சிந்தியாது	எண்ணாமல்
பகர	{ (போக்பார்களெல் லாரும்) ஒதும்படி யாக	ஒதி உரு எண்ணும் அந்தியால்	{ ஐயம் செய்வதும் உருச்சொல்வது மன ஸந்த்யா வந்தனம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநங்க ளால்
மறை	வேதத்தை		
பயந்த	உபகரித்த		
பண்பன்	{ குணசாலியான எம் பெருமானுடைய	அவ்ரு ஆம் பயன் ஏன்	{ உண்டாகப்போகிற பிரயோஜனம் என்ன? (ஒன்று மில்லை.)

[நகரமருள்புரிந்து.] உலகில் பலர் இரவுப்பகலும் வேதங்களை உருச்சொல்லிக்கொண்டும் ஜபங்கள் செய்துகொண்டும் ஸந்திபர வந்தனம் முதலிய கருமங்களை அறுஷ்டித்துக்கொண்டும் போது போக்குகிறார்களே, இது நல்ல போதுபோக்குத்தானே, இப்படிப் பட்டவர்களுக்குப் புருஷார்த்த விரித்தியில் ஸந்தேஹமில்லையே என்று சிலர் கேட்டனர்போலும்; அவர்கட்கு உத்தரமுரைக்கின் றார்—எம்பெருமானை உள்ளீடாகக் கொள்ளாதே செப்கிற ஜபம்

தவம் முதலிடவை யாவும் பயனற்றனவாமென்கிறார். அந்தரங்கத்தில் பகவத்பக்தி முக்கியமாக இருக்கவேண்டும்; அஃது இன்றியபகையை முடிக்கொண்டும் வாயை மொணமொணத்துக்கொண்டும் செய்யுமவை பிறரை ப்ரமிக்கச் செய்வதற்கு உபயோகப்படுமத்தனையேயொழிய புருஷார்த்த விரித்திக்குப் பயன்படாதென்றாராயிற்று.

பண்பன்பையரினைப் புந்தியால்சந்தியாது = பகவந்நாமங்களின் பொருளாகிய திவ்யகுண சேஷத்தங்களைச் சிந்திப்பதைவிட்டு என்றபடி. ஸந்த்யா என்ற வடசொல் அந்தி என விகாரப்பட்டது; ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் சொன்னபடி. மனப்பூர்வமாகவல்லாமல் செய்யும் ஆபாஸரூபமான கருமங்களால் எம்பெருமானை அகன்று விடுகை பலிக்குமென்பொழிய அணுகுமை பலிக்கமாட்டாது என்றாராயிற்று.

அந்தரங்காக்கு அருகிலே மாளிகை அமைக்குமாபோலே, திருமால் தனது நாபிக்கமலத்திலே நான்முகனுக்கு இருப்பை அருளினன் என்கிறார் முதலடியில். மதஸ்யாவதாரம் ஹம்ஸாவதாரம் முதலியவற்றால் வேதோபதேசம் செய்தருளினமையை இரண்டாமடியி லருளிச்செய்தாரென்க

நகரம்—வடசொல். புந்தி—புத்தி. (௩௩)

என்னொருவர் மெய்யென்ப ரேழுலகுண்டு * ஆலிலையில்
முன்னொருவ னாய முகில்வண்ணு! *—நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைத்தாள் பேரந்திலளால் * பேரமார்க்கண்
ஆய்த்தாய் முலைத்த வாறு. (௩௪)

முன்	முற்காலத்தில்	முதல்வண்ணு	காளமேகத்
ஏழ் உலகு உண்டு	{ ஏழுலகங்களை யும் (பிரளயத்திவழி யாதபடி) அமுது செய்து		{ திருவுருவான பெருமானே!
ஆல் இலையில்	ஓர் ஆலந்தளிர்ரிலே	நின் உருகி	{ உன்விஷயத்தில் உருக்கம் கொண்டவன் பேரல மேலுக்குத் காட்டி
ஒருவன் ஆய	{ தனையற்றவனாய்க் கண்வளர்ந் தருளின	முலை தந்தான்	{ முலை கொடுத்த தவளான

பேய் தாய்	{ பேய்த் தாயாகிய பூதனையானவள்	முலை தந்த ஆறு	{ முலைகொடுத்த வித்ததை
பேர்ந்திலன்	{ அவ்விடத்தில் நின்றும் பேர மாட்டாமல் (பிணமாய்) விழுந்தான்;	ஒருவர்	{ ஞானத்தில் ஒப்பற்ற கர்க்கான வ்யாஸ பராசராத்ரி ரிஷிகள்
பேர் அமர் கண்	{ பெரிய அந்த யுத்த பூமியில்	மெய் என்பர்	{ மெய்யென்று சொல்ல நிற்பார்கள்;
ஆய் தாய்	{ இடைத்தாயாகிய யசோதை யானவள்	என்	{ இது என்ன ஆச்சரியம்?

[என்னொருவர்மெய்யென்பர்] எம்பெருமானிடத்தில் அந் தரங்கமான அன்பு பூண்டவர்களுள் தலையானவள் யசோதைப் பிராட்டி யொருத்திதான் என்று வெளியிடக்கருதிய ஆழ்வார் அதனை ஒரு சமத்காரச் சொல்லாலே வெளியிடுகிறார். கண்ண பிரான் இளங்குழவியாய் கந்தகோபர் திருமானிகையில் சயனித் திருக்கும்போது வஞ்சகக் கஞ்சனாலேவப்பட்டுக் கொல்லவந்த பூதனையென்னும் பேய்த்தாய் மிக்கபரிவுள்ளவள் போலத் தெய்வக் குழவியைப்பெடுத்துத் தனது விஷந்தடவின முலையைக்கொடுக்க, பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்டவாறே அப்பேய்ச்சி உயிர் மாண்டுபிணமாய் விழுந்தாள்; உடனே யசோதைப் பிராட்டி ஓடிவந்து குழர்கையை வாரியெடுத்தினைத்து முலைகொடுத்தாள்— என்பாதக இதிஹாஸம் சொல்லப்படுகின்றதே; இது மெய்யாயிருக்குமா? என்கிறார். ஒருத்தி வந்து முலைகொடுத்துப் பட்ட பாடுகண்ணெதிரே காணுநர்கச் செய்தே இன்னொருத்தி கிட்ட வரத்தான்முடியுமா? அஞ்சாமல் கிட்டவந்து எடுத்து முலை கொடுத்தாளென்பது ஸம்பாவிதமாகுமோ? என்கிறார். நாட்டில் இவ்வாறு வேறு எவர்களிடத்திலேனும் நாம் கண்டிருந்தால் இதை மெய்யெனக் கொள்ளலாம்; இப்படி எங்குங்காணுமையாலே இதனை எங்கனே மெய்யெனக் கொள்ளலாம்? என்றாலும், பூதனை கொடுத்தவிஷத்திற்கு மாற்றான அம்ருதமாகத் தனது ஸ்தம்பத்தைக் கொடுக்கவேனுமென்னும் அன்புமிகுதியினால் யசோதைசெய்த இக்காரியம் அவளுடைய பக்திபோன்ற பக்தியை

யுடைய மெய்யன்பர்க்கு கம்பத்தஞ்சுந்ததாயிருக்குமே யொழிய
மற்றையார்க்கு இதில் விசுவாஸம் பிறப்பது அரிதே என்ற
தாய்த்து.

பேரமார்க்கண்—கண்ணிராணைக் கொல்லக்கருதி அதற்காக
முயன்று பேய்ச்சி இறந்த இடமாதல்பற்றி அதனைப்போர்க்கள
மென்றார். “பேரமார்க்கண்” என்றதை யசோதைக்கு விசேஷண
மாக்கி, அமர்—ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்வன போன்றிருக்
கிற, பேர்—பெரிய, கண்—கண்களையுடையனான, ஆய்ததாய்—,
என்று உரைத்தலுமொன்று. (௩௪)

ஆறிய வன்பி லடியாத மார்வத்தால் *

கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்—தேறி *

நெடியோய்! அடியடைதற் கன்றே * ஈரைந்து

முடியான் படைத்த முரண்.

(௩௫)

ஆறிய அன்பு	{ கிரம்பின பக்தி இல் { யில்லாதவர்களாய்	படைத்த	{ புத்திபூர்வமாகப் பண்ணின
அடியார்	{ சேஷத்வஜ்ஞாந மாத்திரத்தை யுடையராயிருப் பவர்கள்	முரண்	தப்புக்காரியமானது
தம் ஆர்வத்தால்	{ தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தாலே	நெடியோய்	{ பெருமை பொருந்திய உன்னுடைய
கூறிய	{ சொல்லும் வார்த்தைகளை	அடி	திருவடிகளை
குற்றம் ஆ	குற்றமாக	தேறி	{ தெளிந்துவந்து (காலக்ரமத்திலே சிசுபாலனாகிக்) கிட்டுகைக்குக் காரணமாகி விட்டதன்றோ?.
நீ கொள்ளல்	நீ கொள்ளாதே; (அது ஏனெனில்;)	அடைதற்கு அன்றே	
ஈர் ஐந்து முடியான்	{ பத்துத்தலைகளை யுடையனான ராவணன்		

[ஆறியவன்பில்.] கீழ்ப்பாட்டில் யசோதைப்பிராட்டியி
னுடைய ஒப்புயர்வற்ற அன்பை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குத் தாம்
போல்வாருடைய அன்பு ஒரு அன்பாகவே தோற்றவில்லை; கம்
ஸன் முதலானாருடைய பிராதிகூல்யத்தோடு ஸமமாகவே தம்

முடைய அன்பை நினைக்கலாயினர் ; அதனால் சிறிது கலக்கமுற்ற ஆழ்வார் “ மிகக் கொடியனான இராவணனிடத்திலிருந்த பிராதி கூல்யமே, அவன்றானே சிசுபாலனாகப் பிறந்த பிறவியில் உன்னடிச் சேர்வதற்கு அதுகூலமாகப் பளித்ததே ! ; அப்படியிருக்க, என் போல்வாரிடத்துள்ள போலியான ஆதுகூல்யம் [அன்பு] அது கூலமாவதற்குத் தடையுண்டோ ? என்று தமக்குத்தாமே தேறிக் கூறுகின்ற பாசரம் இது.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஜய விஜயரென்றும் த்வாரபாலகர் மஹர்ஷிகளின் சேற்றத்துக்கு இலக்காகி எம்பெருமானால் சபிக்கப் பட்டு இந்நிலத்தில் வந்து ஹிரண்ய ஹிரண்பாக்ஷர்களாகவும் இராவணனாகவும் சிசுபாலனாகவும் பிறந்து கடைசி ஜன்மமாகிய சிசுபால ஜன்மத்தில் “1. சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்த” என்கிறபடியே திருவடிகளை படைந்த வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. 2 “சுரிசுழற்கனிவாய்த் திரு வினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசைபரக்கன்” என்கிறபடியே சொல்லவொண்ணாத தீச்செயல் புரிந்தவனான இராவணனுடைய பிரதிகூலகாரியங்களை (சிசுபாலனை பிறப்பில்) அதுகூலகாரியங்களின் பலனைப் பெறுயித்தன வென்றால், நம்முடைய ஆதுகூல்யா பாளம் அதுகூலமாகவே தலைக்கட்டுமென்பதில் தட்டுண்டோ ? என்ற கருத்துக்காண்க. பின்னடிகளிற் காட்டிய த்ருஷ்டார்த்தத் தைக்கொண்டு இங்கு ஆழ்வார் பிரார்த்திப்பதாவது—பரிபூர்ண மான அன்புஇல்லாமல் மேலுக்கு அடியாரென்று பேர்கமக்கிற நாங்கள் ஏதாவது குற்றமாகச் சொல்லிவிட்டால் அதைக்கொண்டு திருவுள்ளம் சேறவேண்டா ; ப்ரத்யக்ஷமாக விரோதியென்றே வெளி வந்த இராவணனுடைய தீயசெயல்களை நன்மைக்கு உறுப்பாம் போது, மேலுக்காவது அன்பரென்று காட்டிக்கொள்ளுகிற எங்க ளுடைய உக்திகள் பொறுக்கக் கூடியவையன்றோ ? என்றவாறு.

“ஆறியவன்பிலடியார்” என்று தம்மையே சொல்லிக்கொள் ளுகிறார்போலும் ; தன்மையில் வந்த படர்க்கை, கூறியபலவின் பால் வினையாலினையும் பெயர் ; கூறியவற்றை யென்று பொருள். கொள்ளல்—எதிர்மறை வியங்கொள் வினைமுற்று. டேடிபோய் =

முன்னிலையொருமை வினையாலையும் பெயர்; ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. முரண்—கோணலான காரியங்கள். தேறி என்னும் வினை பெச்சத்தை முன்னடிகளிற் கூட்டியுமுரைக்கலாம், பின்னடிகளிற் கூட்டியுமுரைக்கலாம். (ந.க)

❖ முரணை வலிதொலைதற் காமென்றே * முன்னம்
தரணி தனதாகத் தானே *—இரணியனைப்
புண்ணிரந்த வள்ளுகிரார் பொன்னுழிக் கைமால் * நீ
மண்ணிரந்து கொண்ட வகை. (ந.க)

முன்னம்	முற்காலத்தில்,	பொன் ஆழி	{ அழகிய திருவாழி யைக் கொண்ட திருக்கையினால்
தரணி தனது ஆக தானே	{ பூமியெல்லாம் தன்னுடைய தென்று அஹங்காரங் கொண்டிருந்த	நீ	நீ
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை	மண் இரந்து கொண்ட வகை	{ (மாவலியிடத்தில்) பூமியை பாசித்துப் பெற்றதானது
புண் கிரந்த	புண்படுத்திப் பிளந்த	முரணை வலி தொலைதற்கு ஆம் என்றே	{ (ஸம்ஸாரிகளின்) முரட்டுத்தனத் தின் மிடுக்கைத் தொலைக்கலா மென்றல்லவோ?
வன் உயிர் ஆர்	{ கடர்மையான நகங்கள் பொருந்திய		

[முரணைவலி.] ஆச்ரிதனிரோதியான இரணியனைக் கிழித் தெறிந்ததுபோல மஹாபலிபையும் கொன்றொழிக்கலாமாயிருக்கச் செய்தையும் அங்ஙனஞ் செய்யாது, அழகிய வடிவெடுத்து யாசக னாப் நிற்கும் வகையாலே உலகங்கொண்டது ஏதுக்காக? “எம் பெருமான் இவ்வளவு ஸௌலப்பகுணமுடைபவன்” என்று எல் லாரும் தெரிந்துகொண்டு இக்குணத்தில் ஈடுபட்டுத் தங்களுடைய அஹங்காரத்தை விட்டொழிந்து ஆட்படக்கூடுமென்கிற திரு வுள்ளத்தாலோ? என்கிறார்.

“இரணியனைப் புண்ணிரந்த வள்ளுகிரார் பொன்னுழிக்கை யால்” என்ற சொல்லாற்றலால், மாவலியையும் இரணியனைப் போலவே பங்கப்படுத்தவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்கவும் அங்ங னஞ் செய்யாதது மேற்குறித்த கருத்தினாலாம்—என்பது விளங்கும்.
தரணி—வடசொல். (ந.க)

❖ “முரணைவலி” “முரணைவலி” என்பன பாடபேதங்கள்.

வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் * நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தி *—திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே * வெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுகந்த லூர். (௩௭)

வகை அறு	{	அற்பபலன்களையும் பாமபுருஷார்த் தத்தையும் உப்புருந்து இன்னவகை இன்னவகை என்று அறுதியிடுவதற் குறுப்பான	ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு
			திசை திசையின்	{ பலதிக்குக்களில் நினறும்
			சென்று	
			இறைஞ்சும்	வந்து சேர்ந்து
			வேங்கடம்	வணங்குமிடமான
நுண் கேள்வி வாய்வார்கள்	{	ஸூக்சுமார்த்த சர்வணமுடைய வர்களான	வெண் சங்கம் ஊதிய வாய் மால்	{ திருவேங்கட மலையானது, வெளுத்த சங்கைத் திருப்பவளத் திலே வைத்து ஊதின எம் பெருமான்
வேதியர்கள்		வைதிகர்கள்		
நாளும்		சித்தியமும்		
புகை விளக்கும்	{	தூபதீபங்களையும் புஷ்பங்களையும் தீர்த்தத்தையும்	உகந்த	{ திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்ற ஊர்
பூ புனலும்				திவ்யதேசமாம்.

[வகையறுநுண்கேள்வி.] மூன்று பாசரங்களாலே திருமலையை
அநுபவிக்கிறார். எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி
யிருக்குமிடம் திருவேங்கடமலை யென்கிறார். அத்திருமலை எப்படிப்
பட்டதென்னில்; தினந்தோறும் பலபல திசைகளினின்றும்
வைதிகர்கள்வந்து தூபதீபம் முதலிய திருவாராதநஸாமங்கிகளைக்
கொண்டு ஆசரமிக்கப்பெற்றது -என்கிறார். அந்த வைதிகர்கட்கு
விசேஷணமிடுகிறார் வகையறுநுண்கேள்விவாய்வார்கள் என்று.
ஸூக்சுமமான சாஸ்தாரார்த்தங்களையும் அலகலகாக நிச்சயித்
தறியக்கூடிய கேள்வி வாய்ந்தவர்கள்—பஹுச்ச்ருதர்கள் என்ற
படி.

வெண்சங்க முதியது பாரதப்போரில்.

.... (௩௭)

ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால்யானை *

பேர வெறிந்த பெருமணியை *—காருடைய

மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே * மேலசுரர்

எம்மென்னு மால திடம்.

(நடவு)

ஊரும்	திரிகின்ற		
வரி அரவம்	{ (உடம்பில்) கோடு களை புடைய ஸர்ப்பமானது—	கார் உடைய மின் என்று	{ மேகத்தினிடையே தோன்றுகிற மின்னலென்று பிரமித்து (இடிக்கு அஞ்சி)
ஒண் குறவர்	அழகிய குறவர்கள்		
மால் யானை	{ (பட்டி மேய்கின்ற) டெரிய யானைகள் (தங்களுடைய புணத்தில் நின் தும்) அப்பால் போவதற்காக	புற்று அடையும் வேங்கடம்	{ புற்றினுள்ளே நுழைபுமிடமான திருமலை,
போ		மேல சுரர்	{ மேற்பட்டவர்களான நித்யஸூரிகள்
எறிந்த	{ (அவ்யானைகளின் மேல்) வீசி யெறிந்த	எம் என்னும் மாலது	{ 'எங்களுடையவன்' என்று அபிமானிக்கும் படியாகவுள்ள எம்பெருமான.
பெரு மணியை	{ பெரியதொரு மாணிக்கத்தை (கண்டு)	இடம்	திவ்யதேசமாம்.

[ஊரும்வரியரவம்.] திருவேங்கடமலையே நித்யஸூரி நிர்வா
ஹகனான எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கு
மிடமென்கிறார். திவ்யதேசங்களிலுள்ள சராசரங்கள்முற்றும்மெய்
யன்பர்கட்கு உத்தேசப்பாயிருக்கும். பூதகுலசேகராழ்வார் தம்
முடைய பிரபந்தத்திலே ஷீ நான்காந்திருமொழியிலே “வேங்கடத்
துக்கிகாணேரிவாழ்ந் குருகாப்ப் பிறப்பேனே” “திருவேங்கடச்
சுனையில் மீளும்பிறக்கும் விதியுடையேனவேனே” “வேங்கடக்
கோன் தான் உமிழும் பொன்வட்டில் பிடித்துடனே புகப்பெறுவே
னவேனே” “வேங்கடத்துச் செண்பகமாய்நிற்குந் திருவுடையே
னவேனே” “வேங்கடமலையே தம்பகமாய்நிற்குந் தவமுடையே
னவேனே” “வேங்கடத்துள் அன்னனைய பொற்குவடா மருந்
தவததனவேனே” “திருவேங்கடமலையே காணாய்ப் பாயுந்
ஷீ “ஊனேறு செல்வத்து” இத்யாதி.

கருத்துடையேனாவேனே ” “ திருவேங்கடமலைமேல் நெறியாய்க்
கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே ” “வேங்கடவா ! நின்கோயிலின்
வாசல்.....படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே ” என்று
திருமலையிற் பலவகைப் பிறவிபிறக்கக் குதூஹலித்து, கடைசியாக
“எழில் வேங்கடமென்று மெம்பெருமான் பொன்மலைமேல்
ஏதேனுமாவேனே ” என்று தலைக்கட்டியிருப்பதற்கேற்ப, இக்
குலசேகராழ்வாரைப்போன்ற அத்யவனாயமுடைய மஹான்களே
திருமலையில் பாம்பாகவும் குறவராகவும் யானையாகவும் புற்றாகவும்
வந்து பிறர்திருப்பர்களாகையாலே அப்பொருள்களையும் எம்பெரு
மானைப்போலவே உத்தேச்யமாகக்கொண்ட இவ்வாழ்வார் இப்
பாசரத்தாலே தமமுடைய ப்ரதிபத்தியை வெளியிடுகின்றாரென்க.

குறவர்களுக்குப் புனங்காப்பது தொழில்; புனங்களிலே
யானை முதலிய ஜந்துக்கள் பட்டிமேயப்பதும்; அவற்றைத் தூத்
திப் புனத்தைக் காவல்செய்து கொள்ளவேண்டிய குறவர் தாங்கள்
பரண்களிலேயிருந்தபடியே தங்கள் கையிலுள்ள பெரிய மாணிக்கக்
கட்டியை யானையின்மீது ஏறிவர்கள்—யானை புனத்தைவிட்டு அப்
பால்போவதற்காக. அப்போது அங்குத்திரியாகின்ற மலைப்பாம்புக
ளானவை யானையின்மேற்பட்ட ரத்னத்தைக்கண்டு, யானையை
மேகமாகவும் ரத்னத்தை மின்னலாகவும் பிரமித்து மேகத்தில்
மின்னலுண்டான புடனே இடி உண்டாகுமாகையாலும், பாம்புகள்
இடிக்கு அஞ்சி ஒளிக்கு மியல்வுடையனவாகையாலும் அப்பாம்பு
கள் புற்றினுள்ளே புகாநிற்கும்: இப்படிப்பட்ட தன்மைவாய்ந்த
திருமலை எம்பெருமானது திருப்பதியாம் என்றாராயிற்று.

ஊரும்வரியரவம்—இயற்கையாகத்திரிகின்ற பாம்பு என்று
வது, யானையை விழுங்குவதற்காகத் திரிகின்ற பாம்பு என்றாவது
பொருள்கொள்ளலாம். பாம்புகள் யானையை விழுங்கவல்லனவோ?
எனின்; கேண்மின்;—சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து
அஞ்சி நடுங்கி ஓடிப்போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள்
யானையை அணுகி விழுங்கிவிடுமென்றும் தமிழ் நூல்களால் தெரி
கின்றது; ‘ திரையன் பாட்டு ’ என்ற ஓர் பழையநூலில்—“கடுங்
கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ண
மென்றஞ்சிப், படங்கொள்பாம்பும் விடரகம்புகூஉம், தடங்கொள்

உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் பாம்பு யானையைக் கண்டு “இது துதிக்கையினால் நம்மைத் தொலைத்திடும்” என்று நிச்சயித்து அஞ்சி பொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது. இனி, சங்கதூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையில் “ஞால்வாய்க்களியு பார்தட்பட்டெனத், தஞ்சாத்துயரத் தஞ்சுபிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிற்றோரே” (14) என்றும், தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை இரண்டாம் பாட்டில் “பரியகளிற்றை அரவுவிழுங்கி மழுங்கவிநுள் கூர்ந்த, கரியமிடற்றர் செப்பமேனிக் கயிலைமலைபாரே” என்றும், கம்ப ராமாயணம் சித்திரகூடப்படலத்தில் (34) “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும், கடியமாசணம் கற்றறிந்தவ ரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்வினர் தாமிதித் தேறப், படிகடாமெனத் தாழ்வரைகிடப்பன பாராய்” என்றும் சொல்லியிருக்கையாலே, பாம்பு யானையை விழுங்குமென்பது தெரிகின்றது ஆகவே, பாம்பு யானையைக்கண்டு அஞ்சி யொளித்தல் சிறுபாணமையும், விழுங்குதல் பெரும்பாண்மையுமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. 1. “கரியமாழுக்கிற்படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிடக், களிமென்று பெரிய மாசணம் வரை பெணப் பெயர்தரு சிரிதி” என்ற திருமங்கைபாழ்வார் பாசரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில், நஞ்சியர்க்கும் நம்பிள்ளைக்கும் விளைந்ததாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள மைவாத மொன்று இங்கே அது ஸந்திக்கத்தக்கது.

வரி அரவம்=பாம்பின் உடலில் இயற்கையாகவுள்ள கோடுகளைச் சொன்னபடி. ஒண் குறவர்=சிறந்த குறவர் என்றபடி. குறவர்க்குச் சிறப்பு யாதெனில்;—“இவர்களுடைய பாட்டன் பாட்டனிலே யொருத்தன் பூமியிலே இறங்கினான் என்னும் பழியின்றிக்கேயிருக்கை” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமாதலால், வமச பரம்பரையாகத் திருமலையைவிட்டுக் கீழிறங்காமல் அவ்விடத்தே நித்யவாஸம் பண்ணியிருக்கையே சிறப்பாமென்க.

“மால் யானை பேர ஒண்குறவர் எறிந்த பெருமணியை ஊரும

1. பெரியதிருமொழி 1—2—10.

வரிபரவம் (கண்டு) காருடைய மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடம்” என்று ஆர்வயக்ரமம் காண்க. மலைகளிலே நவமணிகள் நிரம்பிக்கிடக்குமாதலாலும், நமக்கெல்லாம் ஸாதாரணமான கல்லுகள் போலே குறவர்க்கு மணி மாணிக்கங்கள் எளியன வாதலாலும் யானையைத் தூரத்திலேண்டிய குறவர் பெருமணியை விட்டெறிந்தனரென்க.

காருடைய மின்னென்று புற்றடையும்வேங்கடம் = பாம்புகள் மேகத்தைக்கண்டு யானையாக ப்ரமிப்பதும் உண்டு; யானையைக் கண்டு மேகமாக ப்ரமிப்பதும் உண்டு. “கரியமாமுடிற் படலங்கள்” என்ற கீழுதாஹரிதத பெரியதிருமொழிப் பாசுரத்தில், மேகத்தைக்கண்டு யானையாக ப்ரமித்தபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் யானையைக்கண்டு மேகமாக ப்ரமித்தபடி சொல்லுகிறது.

மேல சுரர் எம்மென்னும் மாலதிடம் = மேலான சுரர் என்று நித்யஸூரிகளைச் சொன்னபடி. ‘ஸுர’ என்ற வடசொல் தேவதைக்குப் பெயர். “எம்மென்னும்” என்றது—‘எம்முடையது, எம்முடையது’ என்று மேல்விழும்படியான என்றபடி. அப்படி மேலவிழுந்து ஆச்ரயிக்கத்தக்க பெருமைபொருந்திய இடம் என்றாவது, மேல்விழுந்து ஆச்ரயிக்கத்தக்க பெருமானுடைய இடம் என்றாவது பொருள்கொள்ளலாம். ... (ந.அ)

இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்*

கடந்தது கஞ்சனை முன்னஞ்ச*—கிடந்ததுவும்

நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே*

பேரோத வண்ணர் பேரிது.

(ந.க)

பேர் இடம்	பெரிய கடலின்	எடுத்தது	குண்டாக
வண்ணர்	நிறம்போன்ற		வெடுத்துப்
	நிறமுடைய		பிடித்தது
	பெருமான்		
முன்	முற்காலத்தில்	குன்றம்	கோவர்த்தன
			மலையாம்;
இடந்தது	(மஹாவாராஹமாகித்)	அஞ்ச	அஞ்சி முடித்த
	கோட்டாற் குத்தி	கடந்தது	பேரம்படி
	யெடுத்தது		செய்தது
பூமி	பூமியாம்;	கஞ்சனை	கம்ஸனையாம்;

கிடந்ததுவும்	{ திருக்கண் வளர்ந் தருளினது	பெரிது	{ பெருமை யெல்லாம் நீன்றதுவும் { தோற்ற நின்றது
ஒதம் நீர் மா கடல்	{ பெருவெள்ள முடைய திருப் பாற்கடலிலாம்;	வேங்கடம்	திருமலையிலாம்.

[இடந்ததுபூமி.] எம்பெருமானுடைய பல செயல்களை அது ஸந்தித்து இனியதாகுமா. முன்பு மஹாப்ரளயத்தில் அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமியை மஹாவராஹமாகி உத்தரித்தான்; இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழுநாள் விடாமழைபெய்வித்தவன்று திருவாய்ப்பாடியைக் காத்தருள்வதற்காகக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகவெடுத்திப் பிடித்தான்; சாதுசனங்களை நலிந்துகொண்டிருந்த கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தான்; அவதாரங்களுக்கு மூல கந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளானின்றான்; வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பாகத் திருவேங்கடமலையிலே தன்பெருமையெல்லாம் பொலிய நின்றருள்கின்றான்—என்று இப்பாட்டில் அதுஸந்திப்பதன் கருத்தாவது—இப்படி ஓயாமல் பிறகாரியமே போதுபோக்காயிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய நீர்பை வருணிக்கமுடியாதது என்றதாம்.

இப்பாசாத்தின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்—“நாம் பெருமானை யுகந்தோமென்று சோற்றை யுகப்புதோம்; சோற்றையுகந்தோமென்று நாலும் பத்தும் பட்டினி விடுவதோம்; ஸ்திரீகளையுகந்தோமென்று சூது சதூங்கம் பொருதல் உறங்குதல் செபுவதோம்; ஒன்றிலும் ஸ்நேஹமில்லை.” என்று. அற்புதமான இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் உட்கருத்து யாதெனில்;—ஊம்ஸாரிகளான நம்முடைய போது போக்குக்கும் மெய்யடியாகளான ஆழ்வார்களுடைய போதுபோக்குக்கும் நெவொசியுண்டு; நாம் ஒரு விஷயத்திலும் பிடிமான மில்லாமலிருக்கிறோம்; ஆழ்வார்களோ தாம் பிடித்த பகவத்விஷயத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாமல் அதுதன்னிலே தோள் மாறுகின்றனர்; இடந்தது பூமி, எடுத்தது குன்றம் என்றிப்படி எம்பெருமானுடைய சேஷத்தங்களை மாறிமாறி அதுபவிக்கிறாரெயொழிப வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லப் பெறுகின்றிலர்; நாமெல்லாரும் இப்படி பகவத்விஷயத்தில் பற்றுதலில்லாமல்

கெட்ட விஷயத்தைப்பற்றி யிருக்கிறோம்; இருந்தாலும் அதி
லாவது ஏதேனுமொன்றைப்பற்றிப் பிடித்தபிடி விடாமல் திண்
னியோமா யிருக்கிறோமோவெனில்; இல்லை; நாம் பெருமானே
ஸேவிக்க ஆசையுள்ளவர்கள்போலக் காட்டிக்கொண்டு கோவில்
களுக்குப் போகிறோம்; போனாலும் அங்குப்போய்ச் செபுவது
புனியோரை பொங்கல் தோசை வடை முதலியவற்றையிட்டு
வயிற்றை நிரப்புவதேதென்றிப் பெருமானே அன்பார ஸேவித்த
பாடில்லை; சோற்றை உகக்கிற நாம் அதிலாவது ஒரு பிடிவாதங்
கொண்டிருக்கிறோமோ வென்னில்; அதுவுமில்லை; ஏகாதசி
முதலிய சில விரதங்கள் அனுட்டிப்பதுபோலக் காட்டி வயிற்றை
யடக்கிப் பட்டினிகிடக்கின்றோம். இஃது இருக்கட்டும்; வேசி
களை யறுபவிக்க விரும்பி அவர்களின் வீட்டுக்குப்போகிறோம்;
அதைபாவது பிடிமானமாகச் செய்கிறோமோ வென்னில்; இல்லை;
அங்குப்போய்ச் சூதாடியும் சதுரங்கமாடியும் உறங்கியும்
போதைப்போக்கி வருகிறோம்; இப்படி நாம் கெட்டகாரியங்களைச்
செய்தாலும் அதிலும் ஒரு பிடிவாதமில்லாமல் பலபல காரியங்
களிலே நெஞ்சு செலுத்திக்கிடக்கிறோம்; ஆழ்வார்களோ, பகவத்
விஷயத்தைப் பிடித்து அதில் ஓய்வு இல்லாமல் 'கொக்குக்கு
ஒன்றேமதி' என்னுமாபோலே ஒரேபிடிவாதமாயிருந்து அறுப
விக்கிறார்கள்; இவர்களுடைய படி எங்கே!, நம்முடைய படி
எங்கே!, என்று ஆழ்வார்களின் நிலைமையைப் பாராட்டியும்
ஸம்ஸாரிகளின் நிலைமையைப் பழித்தும் பேசினபடி. (நகூ)

பெருவில் டகழிக் குறவர்கைச் செந்தீ *

வேருவிப் புனந்துறந்த வேழம் *—இருவிசம்பில்

மீன்வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே * மேலசுரர்

கோன்வீழக் கண்டேந்தான் குன்று.

(சொ)

பெரு வில்	பெரிய வில்லையும்	செம் தீ	சிவந்த நெருப்புக்கு
பகழி	{ அம்புகளைப் பு முடையாரான	வேருவி	பயப்பட்டு
குறவர்	குறவர்களினுடைய	புனம் துறந்த	{ கொல்லையை விட்டு கீங்கின
கை	கையிற் பிடித்திருந்த	வேழம்	யானையானது,

இரு	விசம்பில் { பார்த ஆகாசத்தில் நின்றும்	அஞ்சம்	பயப்படுமிடமான
மீன் வீழ	நகூத்திரம் விழ	வேங்கடம்	திருவேங்கடமானது
		மேல்	முன்பொருகால்
		அசுரர் கோன்	{ இரணியாசுரனை
		வீழ கண்டு	முடித்து
கண்டு	{ அதனைப்பார்த்து (நாம் அப்பால் போக முடியாத படி குறவர்கள் கைக்கொள்ளி யைப் பூமியிலே ஏறிந்தார்கள் என்று ப்ரமித்து)	உகந்தான்	{ (ப்ரஹ்மாதனுடைய விரோதி தொலைந்து என்று) மகிழ்ந்த பெருமானுடைய
		குன்று	திருமலையாம்.

[பெருவிற்பகழி.] “வேங்கடமே அசுரர்கோன் வீழக்கண்டு உகந்தான் குன்று”-பாகவத விரோதியான இரணியனைத் தொலைத்துப் பரமபாகவதனான ப்ரஹ்மாதனைக் காத்தருளின பெருமான் அந்த ஆச்ரிதபக்ஷபாத மஹாகுணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு இன்றைக்கும் ஸேவைஸாதிக்குமிடம் திருமலையென்கிறார். அத்திரு வேங்கடம் எப்படிப்பட்டதென்ன, அவ்விடத்துச் செய்திகளில் ஒன்றை யெடுத்துரைக்கிறாநீதில். திருமலையிற் கொல்லைகளில் (இராக்காலங்களில்) யானை பட்டி மேய, அதனைத் தூத்துவதற்காக அம்புதொடுத்தவில்லை ஒரு கையிலேகொண்ட குறவர்கள் மற்றொரு கையிலே தீவட்டியைக்கொளுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அதட்டிச்செல்ல, அத்தீவட்டியையும் அம்புகோத்த வில்லையும் கண்ட அக்களிறு அஞ்சி ஒடிப்போக, அகஸ்மாத்தாக ஆகாசத்தில் நின்றும் நகூத்திரம் அவ்யானை பதறிச்செல்லும் வழியிடைபே வந்து பெருஞ்சோதியுடனே வீழ, அதைக்கண்டு இது நகூத்திரமென்றுணராத ‘குறவர்கள் கைத்தீவட்டியையே கீழெறிந்தார்கள்’ என்று ப்ரமித்து ‘இவ்வழியை நாம் எப்படி கடந்து செல்லவல்லோம்?’ என்றஞ்சித் திகைத்து நிற்குமிடமாம் அத்திருமலை.

அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணுகிற யானையின் செய்தியைக் கூறின விதனால்—அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணி எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற மஹான்களின் இருப்பை நினைப்பூட்டினாராகக் கொள்ளலா மென்ப, ... (சு0)

குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும் *
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே *—என்றும்
புறனுரையே பாயினும் பொன்னுழிக் கையான் *
திறனுரையே சிந்தித் திரு. (சுக)

என் நெஞ்சே	எனது மனமே!,	சிந்தித்து இரு	{ அநுஸந்தித்துக் கொண்டிரு ;
என்றும்	எப்போதும்		(அப்படியிருந்தால்)
புறன்	{ (உள்ளூர இல்லா மல்) மேலுக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையா யிருந்தாலும்	இன்று	{ இன்று தொடங்கி
உரையே		முதலாக	
ஆயினும்		குன்று	{ மலைபோல் (பெருப் பெருத்த) குற்றங்களைச் செய்தாலும்
		அனைய	
		குற்றம்	
		செய்யினும்	
பொன் ஆழி	{ சகரபாண்டியான எம்பெருமான் விஷயமாகப் பேசும் பேச்சையே	குணம்	{ (அவற்றையெல்லாம் எம்பெருமான்) குணமாகவே திருவுள்ளம் டற்றுவன்.
கையான்		கொள்ளும்	
திறன்			
உரையே			

[குன்றனையகுற்றம்.] எம்பெருமானுடைய வாத்தஸல்யகுணத்தி
லீடுபட்டுப் பேசுகிறார். நெஞ்சே!, ஆந்தரிகமான அன்பின் மிகு
தியினாலே சொற்களைத்தொடுத்து எம்பெருமானைத் துதிப்பார்
பலருண்டு; அப்படிப்பட்ட அன்பு நமக்கு இல்லாமையினால்
கழுத்துக்கு மேற்படவே சில சொற்களை நாம் கபடமாகச் சொல்ல
வல்லோம்; அப்படி மேலுக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தையாயிருந்தா
லும் அது பகவானைப்பற்றின வார்த்தையாக இருந்துவிடுமாயின்
பயன்படும். எம்பெருமான் “வி.கு.வாவெந ஸம்ப்ராப்த ந.த.து
ஜெயம் கயம் உந = மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்
சந” [ப்ரீதியை பாவனைசெய்து வருபவனையும் கைவிடமாட்டேன்]
என்று சொன்னவனாகையாலே நாம் மேலுக்குச் சொல்லுகிற
வார்த்தையையும் அவன் கணத்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றித் தன்
னுடைய வாத்தஸல்ய குணத்தை நம்மேல் ஏறிப்பாயவிடுவன்; நாம்
மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்தாலும் 1. “என்னடியாரது
செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்னுமவனுடைய

திருவுள்ளத்தில் அவையெல்லாம் நற்றமாகவே படும்; அவன் நமது ஆபிழக்கிடத்தை மாதிரிமே எதிர்பார்ப்பவனுதலால் நாம் மேலுக்குச்சொல்லும் வார்த்தையும் அவனுக்குக் காரியோபயோகியாக ஆய்விடுங்காண்—என்றாயிற்று.

பூதவகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நித்யர்களைமும் முக்தர்களைமும் கூடிப் பரிபூர்ணதுபவம் பெறாநிற்கச்செய்தேயும், அதனால் அப்பெருமான் கிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனர் ஒரு மகன்மாத்திரம் தேசாந்தரத்திலிருக்க மற்ற எல்லாப்புத்திரர்களைமும் கூடி வாழாநின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதவித்திருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று, நம்மோடே கலந்து பரிமாதுவதற்காகக் கரணகளைப்பரங்களை நமக்குத்தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படிபான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக்கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் ப்ரத்யக்ஷமாக வந்து நின்றால் நாம் பொறாமையென்கொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் தூரத்தினிவிவோமென்றெண்ணி ஒருவர்கண்ணுக்குந் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே ஆணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமான்முனும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியாய் பிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மையொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமளவில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்பமாட்டாமல் அதுமதிபண்ணி உதவலீநரைப்போலேயிருந்து திருப்புகைக்கு இடம்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது ஓ நன்மையென்று பேரி

ஓ விஷய ப்ரவணனாய் வேசிகளைப்பிந்தொடாந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே துழைத்து புறப்படுகை; வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் தூத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு ஒடுகிறவளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக்கோவிலே வலஞ்செய்கை; (சிகடாலாதிகளைப்போலே) நிந்தை செய்வதற்காகத் திருமாமங்களைச்சொல்லுகை முதலியன.

டக்கடி யதாமி நக்ருமோவென்று பார்த்து வந்து, அப்படிப்பட்ட தீமைகளைக் கண்டுபிடித்து “என் ஊரைச்சொன்னாய், என் பேரைச்சொன்னாய்” என்றிப்படி. சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டிக் காரியம் செய்கிறானென்று இதிலாஸ புராணங்களிலே காணா நின்றோமாகையாலே, இப்படி அறுக்காறியப்பதற்குச் சிறிது வ்யாஜமாத்திரத்தை எதிர்பார்த்துத்திரிகின்ற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு இடைய “புறனுரையேயாயினும் பொன்னாழிக்கையான் திறனுரையே சிந்தித்திரு” என்றருளிச் செய்தாரிங்கு.

“குன்றனைய குற்றஞ்செய்யினங் குணங்கொள்ளும்” என்ற முதலடிக்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள்பணிப்பர். (1) நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள்செய்தாலும் எம்பெருமான் அவற்றில் திருக்கண் செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளவற்றையே கண்டுகொள்வன்—என்பதாக ஒரு பொருள்: (2) நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்காலும் அவற்றையெல்லாம் தான் குணமாகக்கொள்வன் (அதாவது) போக்யமாகக் கொள்வன்—என்பதாக மற்றொரு பொருள்: இவற்றுள், முதற்பொருளைவிட இரண்டாம் பொருள் சிறக்கும். குற்றங்களிற் கண்செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளதையே கொள்ளுகிறானென்னும் பொருளில், நம்மிடத்தில் குணங்களுஞ் சில உண்டென்று வெளியிட்டபடியாகும்: 1. “கஸுதஸுக்ருத கஸுஉஹுதரஃ ஸுஹுணவயெஸாபெஸாதிமஃ | கஸுஹுணவரஸுஹஸுரவ்யுதஃ வரஹுஸுஹும மகிம் தூம் வுணெ = அக்ருதஸுக்ருதகஸ் ஸுதுஷ்க்ருத்தரஃ சபகுணலவ லேசதேசாதிக:—அசப குணபாஸ்ஸஹஸ்ராவ்ருத: வரதமுருதயம் கதிம்த்வாம் வ்ருணெ.” என்றாற்போலே, குற்றங்களைக் கடுமிக் திருப்பதாகவும் குணமென்பது லவலேசமுமில்லையாகவும் அதுஸந் தித்துக்கொள்ளும் பெரியோர்களின் கருத்துக்கிணங்க, ‘குற்றங் களையெல்லாம் குணமாகக் கொள்வன்’ என்னும் பொருள் மிகச் சிறக்கும்.

குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்வனென்னு மிப்பொருளின் ஸாரஸ்யத்தைப்பற்றிச் சில சொல்லவேண்டிற்றுண்டு; கேண்

யின் ;—இவ்வுலகின் கண் மதிவிதற்பால் பிணங்கும் சமயங்கள் பலபலவுண்டு ; ‘எம்பெருமானே இல்லை’ என்கிற பாஹ்யஸமயிகளும், ‘எம்பெருமானுருவ னுண்டென்றிகைந்த’ ‘அவனுக்குக் குணமில்லை’ என்கிற [நிர்க்ருண ப்ரஹ்மவாதிகளான] குத்ருஷ்டிகளும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோலவே, எம்பெருமானையும் அவனுக்குக் குணங்களையும் இகைந்துவைத்து ‘ஆனால் அக்குணங்கள் ஓர் எல்லையுடையன’ என்னும் கொள்கையுடையாரும் சிலருண்டு. “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரையும், “சுநவயிகா திஸயாலுனெவ்ய கஷ்யாணமணமணவ ரிஹாண-ஓவ”=அநவதிகாதிசயாஸங்க்பேய கல்யாணகுண கடுணளக மஹார்ணவ!” என்றருளிச்செய்த எம்பெருமானாரையும் வழிபடுகின்ற ஸாத்விகர்களின் வலித்தாந்தம் ‘எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களின் அதிசயத்திற்கு எல்லையில்லை’ என்பதேயாம். எம்பெருமானது எண்ணிறந்த குணங்களுள் வாத்ஸல்யம் என்பது ஒன்று. (அடிபார்களின்) குற்றங்களைக் காணாதிருக்கையே வாத்ஸல்யமென்று சிலரது கொள்கை. அங்ஙனன்றியே, ‘தோஷங்களை யும் போக்யமாகக் கொள்ளாதலே வாத்ஸல்யம்’ என்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாயவலித்தாந்தம். இங்ஙனே பொருளாகில் சாஸ்தார்த்தங்கள் வ்யாகுலங்களாய் விடுமென்று பிரதிபக்ஷிகள் பகர்வதுண்டு; அஃது எம்பெருமானுடைய குணத்திற்குக் குறை கூறினபடியாமத்தனை. அடிபார்களுடைய தோஷங்களைக்கண்டு வெறுப்புக் கொள்ளாதே அவர்களைக் கைக்கொள்வதற்கு அந்த தோஷங்களையே ஓ பச்சையாக்குகை—வாத்ஸல்யம், என்னும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப் பொருளில் குறை இறையுமில்லை. ‘தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்வதென்பது குணமா? அன்று?’ என்று பொதுவாகக் கேட்கிறோம். எம்பெருமான் விஷயத்திலே இக்கேள்வி கேட்கிறோமென்று கொள்ளாமல் ஸாமான்யமாகக் கேட்கிறோமென்று கொண்டு விடையளிக்கவேணும்; “ஸுஸுநுவிஸௌஷ்டிகதஷு ஸ்ரீதிஃ ஸ்லஹி; யஸ்ய விவாகா: சுஸூநஹயஸங்கிதூ, ஷோஷாநவஹாஸி, ஷோஷேவி மூணதஸுஹிரித்யாடிபி.” [உறவினர்களிடத்து வைக்கும் அன்புக்குப் பல பரிபாகங்களுண்டு; அவையாவன;

ஓ பச்சை—உபஹாரம்,

காரணமின்றியே பயத்தை சங்கிப்பது, தோஷம் தோற்றாதிருக்கை, தோஷத்தையும் குணமாகக்கொள்ளுகை முதலியன,] என்று ச்ருதப்பரகாசிகையிலே அருளிச்செப்திருக்கையாலே, குற்றங்களை யும் நற்றமாகக் கொள்ளுகையென்பது சிறந்த குணமேயாம் என்ன வேணுமேயன்றி, குணமென்றென்னவொண்ணாது. “வாஹ்யுநாடி ஷொஷெஷவி மூணதவபுலி” என்று ஸமவ்யாதிசாரண ச்ருதப்பரகாசிகையிலுமுள்ளது. ஆகவே, குணமென்று ஏற்படுகிற விது எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்றால் அவனுக்கு ஒரு குணம் குன்றியதாகிறது. அப்போது, பகவத்குணங்களுக்கு இட்ட ‘உயர் வறவுயர்’ என்ற விசேஷணமும் ‘அநவதிகாதிசய’ என்ற விசே ஷணமும் பழுதேயாம்.

உண்மையில் தோஷமானவற்றை குணமென்று க்ரஹித்தால் இது ப்ராந்திஜ்ஞாநமாகையாலே எம்பெருமானை ப்ராந்திஎன்று சொன்னபடி யாகாதோவென்னில்; ப்ரேமத்தின் கணத்தாலே வரும் ப்ரமமெல்லாம் னீ அடிக்கழஞ்சுபெறுமே. ‘உலகமடங்கலும் எனக்கு சரீரம், நானொருவனே சரீரி’ என்றுரைத்த பெருமான் தானே அதற்கு முரணாக “ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவமே மதம்” என்று கீதையிலருளிச் செய்தானே: இதனையும் ப்ரமமென்ன வேண் டாவோ? தூப்புலம்மானருளிச்செப்த விரோதபரிஹார ரஹஸ்யத் திலே—“ஸர்வசேஷியான ஸர்வேசுவரன் ஆச்ரீதர்களைப்பற்ற சேஷமாயிருக்குமிருப்பு குணக்ருதமாய் ப்ரீத்யதிசயவேஹதுவாகை யாலே தோஷமன்று” என்றுள்ளது கண்டார்களோ? 1. “உன்ன தென்னதானியும் என்னதுன்னதானியும்” என்றவிடத்துக்கு ஆள வந்தாரருளிச் செய்யுமது அறிவீர்களோ? ஸர்வாக்ஷணான எம் பெருமானை ரக்ஷயகோடியிலேயாக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுவ தும் ப்ராந்திகார்யமென்றிட்டு தூஷிக்கப்படவேணுமே. நோன்பு நோற்கை, காமன்காலிலே விழுகை, மடவூர்வேனென்கை முதலிய ப்ரபந்நஸந்தாநப்ரவ்ருத்திகளையும் ப்ராந்திகார்யமென்றுகொண்டு ஆழ்வார்களையும் இகழவேணுமே 2. “ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காராவு” 3. “வெஹாடிவூரநாக்ஷாவுலநி

1. அடிக்கழஞ்சுபெறுமென்றது-உத்தமோத்தமம் என்றபடி.

2. திருவய்மொழி 5-3-8.

3. நான்முகன திருவந்தாதி-10.

4. பூக்குணரத்தகோசம்.

விரஹம் ஸாஹி-வக்யாவஸிஸு-வெவ்யை” இத்தயாதிப்படியே * நல மந்தமில்லதோர் நாட்டிலுங்கூட இருள்தருமாஞாலத்திற்போல பய சங்கைபண்ணிக் கலங்குகின்ற அயர்வறுமமர்களுையும் அறிவிவா மனிசரோடொக்க நினைக்கவேணுமே.

“ஸௌஸீரூம் நாஜி—ரிக்ஜதஸம்ஸூஷடிஸாயாம் ஸூபிஹ தஸுபூஜிராஹித்யம்” [ஸௌசீல்ப குணமாவது—மந்தஜனங்க ளோடு தான் கலந்து பரிமாறும்போது, தான் மிகப் பெரியவன் என்கிற எண்ணத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுகை] என்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார்; எம்பெருமான் ‘மஹாதோ மஹீயாந்’ என்னப்பட்ட தன்னை மந்தனிலும் கடைகெட்ட மந்த னாக நினைத்துக்கொள்வது எங்குணை கொல் பொருந்துவது?

“ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெல் லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்திக்கு இசைந்து, கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் உபபந்தமென் னும்போது இக்கணக்கிலேதானே ‘தோஷேஷு குணத்வபுத்தி:’ என்கிற பாக்ருத விஷயத்தையும் பொருந்தவிட ப்ராப்தம்.

அமரவரிம்ஹன் தான் இயற்றிய கோசத்திலே “ஹிமுஷு- வதூ: = வத்ஸலனென்றால் ஸ்நேஹமுடையவன்” என்றுணை யன்றி “ஹிமுஷு- வதூ: — ப்ரமமுள்ளவன் வத்ஸலன்” என்றானில்லை—என்றொருகோடி சொன்னார் சிலர்; குற்றத்தை நற்ற மாகக் கொள்ளுகையென்கிற குணத்வஜ்ஞாநம் ஸ்நேஹவிடாகம்— (அதாவது) அன்பு முற்றின அவஸ்தை என்று ச்ருதப்ரகாசிகை யில் அருளிச்செய்திருக்கையாலே, பரமகாஷ்டாபந்த [-முதிர்ந்த எல்லையில் நின்ற] ஸ்நேஹமேயிறே வாத்ஸல்யமாவது. ஆகையாலே அமரவரிம்ஹன் சொன்னது பொருத்தமுடைத்தே. சொ || ஹெ ஹோவாயபிஸாவராவயிதயா ஷோஷ மூணதூமுஹா வ்யாஜஹேஹி ஸுடிஸ-நாய-மூரூஹி: ஸ்ரீஹாஷ்டிகாக்ய தள | ஹவஹாரிஸிஹகொஸவரிதம் ஹிமுஷுவதூயுபொ: வய-பாயதூவடி-மநவியூரம் ஸம்ஜாவடிதி ஸூடம்” என்று ஸம்ப்ரதாயவித்தாஞ்ஜநத்திலும் சொன்னோம்.

தோஷத்தில தோஷதவமென்கிற தன்மை எப்போதும் தோற்றிக்கொண்டேயிருக்க, தோஷத்தைக்கண்டு குணமென்று காணப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்கும் தத்வஜ்ஞதைக்கும் கொத்தையாம்—என்றும் ஒரு கோடி சொல்லுவார்கள் ; அந்தோ!, 'தோஷத்தைக் காணாதிருக்கை வாத்ஸல்யம்' என்னுங் கொள்கையுடையார் தாமும் இந்த துஷணத்திற்குப் பரிஹாரம் பண்ணித் தீரவேணும். ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞானத்தை அங்கீகரிப்பதோடு அந்யதாஜ்ஞானத்தை அங்கீகரிப்பதோடு வாசியில்லை கிடர். ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி அறியாதவளவில், அடியோடு அறியாமையும், ஸம்சயாத்மாவாய்த் திகைத்து நிற்பதும், விபரீதமாக அறிவதும் ஆகிய எல்லாம் துல்ய டோச கேஷமென்பது விவாதமற்ற விஷயமாதலால், எம்பெருமானை இவர்கள் அஜ்ஞானாகச் சொல்லுவதோடு நாம் அந்யதாஜ்ஞாநியாகச் சொல்லுவதோடு ஒரு வாசியில்லையே. [தோஷங்களைக் காணுனென்பது அஜ்ஞானென்றபடி ; தோஷங்களை குணமாகக் கொள்வனென்பது அந்யதாஜ்ஞாநியென்றபடி.]

ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “பக்தவத்ஸலः” என்ற திருநாமத்திற்கு பகவத்குண சீர்ப்பணத்திலே பாஷ்ய மருளிச்செய்யா நின்ற பட்டர் “தனூஹஸஃஹுஸிவிஷ்டுதாந்யகாஸி—ஹதவத்ஸலஃ” [ஓரடியான் கிடைக்கப்பெற்ற பெருமையினால் மற்றதொன்றிலும் ஆசைகொள்ளாது எல்லாவற்றையும் மறந்திருக்கை—பக்தவாத்ஸல்யம்] என்றார் : இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவையை ஆழ்ந்து அறிந்து அநுபவிப்பாரார்? ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “ஸஹஸ்ராம்சுः” என்னச்செய்தேயிடுற “அவிஜ்ஞாதா” என்கிறது. [ஸஹஸ்ராம்சுः—ஸர்வதோமுகமான ஞானத்தையுடையவன் ; அவிஜ்ஞாதா—(அடியார் செய்யுங் குற்றங்களை) அறியாதவன்.] அஜ்ஞாத்வ-ஸர்வஜ்ஞத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயத்தை இவர்கள் நிர்வஹிக்கும்போது அந்யதாஜ்ஞாத்ருத்வத்தை நிர்வஹிப்பது தானே அருமைப்படும்?.

இங்கே ஸூக்தமமாக ஒன்று ஆராயவேணும் ; எம்பெருமான் அடியார்களின் தோஷங்களைக் காண்பதில்லை என்கிற அர்த்தமும் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறானென்கிற அர்த்தமும்

ஆக இரண்டும் தூல்களிலுண்டு; “ஸஹஸ்ராம்சு” என்ற திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் சுஹாயிகாண ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ி தோஷாதர்சித்வோக்திகாணலாம். ஆகையாலே எம்பெருமானுக்கு தோஷ போக்யத்வமொழிய ி தோஷாதர்சித்வமே கிடையாதென்று வலித்தாந்திகள் கூறுமவரல்லர். பூர்வபக்ஷிகளோடுவென்னில், தோஷாதர்சித்வமாத் திரமிசைந்து தோஷபோக்யத்வத்தை மறுக்கின்றனர்; இரண்டுக்கும் குறையிலையென்பர் வலித்தாந்திகள். தோஷாதர்சித்வமும் தோஷபோக்யத்வமும் விருத்த தர்மங்களல்ல; தோஷாதர்சித்வமென்பது ப்ரீதியின் ப்ரதம பர்வமென்றும், தோஷ போக்யத்வமென்பது ப்ரீதியின் சரம பர்வமென்றும் ஆசார்யர்கள் தெளியவைத்தார்கள். எம்பெருமான் சிலர் பக்கல் சிலகாலங்களில் தோஷங்களைக் காணாதவனாகவும், மற்றொருகால் அவர்கள் டக்கலிலேபோ வேறொருவர் பக்கலிலோ தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்பவனாகவுமுள்ள—என்றிறே ஸத்ஸமப்ரதாயம். இதிலே விப்ரதிபத்திபண்ணில் கூடமாகுணமும் தோஷாதர்சித்வத்தோடு விரோதிக்கு மென்னவேணும். தோஷங்களைக் காண்பதே யில்லாவிடில் கூடிக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லையிறே. “கூரிகாஷாஹுதவாதுஸ்யபநேந கூரிகாஷாஹுத ஹவதி” என்கிறாரே சுத்ய பாஷ்யத்தில் தேசிகள்.

ஒரு குணத்தைக்கொண்டு மற்றொருகுணத்தைக் கண்ணழிக் கப்பார்க்கில் பரத்வமொன்றுமே ஒங்கி நின்று மற்ற குணங்களடங்கலும் கடல்புக்கொளிக்கும்படி தர்க்க கௌசலம் காட்டலாகும். * பிணங்கி அமரர் பிதற்றுங் குணங்கெழு கொள்கையி னாகைய எம்பெருமானுடைய குணப்ரஸரத்துக்கு கூடாத்ர டுத்திக ளாலே கண்ணழிவு சொல்லப்பார்ப்பது வக்தாக்களுக்கே தோஷமாம். எம்பெருமானுடைய ப்ரணயாஸம் இருகரையுமழியப் பெருகப்புக்கால் அணையிட்டும் ஆணையிட்டும் தடுக்கவல்லாரில்லை கிடார். “சாஸ்த்ரங்களுல்லாம் ஒரு தட்டும் அவனுடைய கல் பாண குணப்ரஸரம் ஒரு தட்டுமாயிருக்கும்” என்றிறே பிள்ளா னருளிச்செய்வது.

ி குற்றங்களைக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கிறானென்பது.

எம்பெருமான் தோஷ டோக்பனுகில் சேதநன் அச்சங்
கெட்டு தோஷங்களைச் செய்யவேண்டி வருமென்று கூறும்
தூஷணம் தோஷாதர்சித்வபக்ஷத்திலும் ஸமநம். எம்பெருமா
னுடைய க்ஷமாகுணத்தை யறிந்தவர்களும் அஞ்சாதே தோஷங்
களைச் செய்யவேண்டி வருமன்றோ? நாம் தோஷம் செய்யாவிடில்
எம்பெருமானுடைய க்ஷமாகுணம் புகர்பெறுதென்று நினைத்துக்
குற்றம் செய்யப்புகுமவர்களை எங்ஙனே விலக்கவல்லீர்? நாம்
அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளா தொழியில் எம்பெருமா
னுடைய ஆபத்ஸுகத்வ குணம் நிறம்பெறுதென்று நினைத்துத்
தன்னைத்தானே நலிந்துகொள்ளப் புகுமவனையும் எங்ஙனே மறுக்
கக்கடவீர்?. ஆக விவற்றால், குபுத்திகளைக்காண்டு பகவத்
குணத்தைக் கண்ணழிக்கலாகா தென்றதாயிற்று.

எம்பெருமானுக்கு அளவற்ற குணங்கள் உள்ளன; அவற்
றுள் எந்த குணம் எந்த ஸமயத்தில் எந்த வ்யக்தியின்மேல் எந்த
விதமாகப் ப்ராஸரிக்குமென்று நிலையிட வல்லாராருயில்லை. ‘அவ
னுடைய வாத்ஸல்யகுணத்திற்கு நாமே இலக்கு’ என்கிற நிச்சய
வுணர்ச்சி நமக்கிருக்குமாகில், தோஷங்களை புத்திபூர்வகமாகவே
செய்யவேண்டி வருமென்கிற தூஷணத்திற்கு இடமுண்டாகலாம்.
“கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந”
[எனக்கே விருப்பமுண்டாம் போது நான் ஏதோவொரு ஸமயத்
தில் ஏதோவொரு வ்யக்தியைக் கடாக்ஷிப்பேன்] என்றருளிச்
செய்கிற எம்பெருமானை யறிந்துவைத்து ஒருவன் புத்திபூர்வக
மாகக் குற்றம்செய்ய முயலக்கூடுமோ? கூழதிகமாகவும் அபுத்தி
பூர்வகமாகவும் ஆச்ரிதர்களிடத்தில் ஏதேனும் குற்றங்கள் நோந்
திருந்தால் அவற்றை எம்பெருமான் காணக்கண்ணிட்டிருப்பன்—
கண்டாலும் பொறுப்பன்- டோக்யமாகவுங் கொள்வன் என்ற
தித்தனை.

கடோபநிஷத்தில் [2—4—12.] “சுமஸுஷா து: வுரூ
ஷோ ய்யு சூதநி கிஷதி. ஸாஸாநொ ஸூதஹவ்யஸ்ய
நததொ விஜுமஸூதெ” என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய
முரையாரின்ற ரங்கராமாறுஜஸ்வாமி “ஸூதஹவ்யஸ்யா து

செவ வாதுவாதிஸயாக செஹதாநவி செஷாநு செஷு
தயா வஸுதீத்யு-ஃ” என்றுமைத்தார். ஸ்ரீதேசிகன் வரதராஜ
பஞ்சாசத்திலே “ஒளடிதெ டிஹதிஸுஷி ஷாஸாநெ ஸா
வெஷு டிஷுஸுஷெந தஸிஸி வாஸிநு। சுஷுக்ஷெஸாஸிஷி
ஸுஷிஸா ஸுஸுஷிஷு ஜாதம் சுஸிஸ! சுஸாஸாஸாஸாஸுஷி
தெ॥” [பரமபதம் முதலிய சிறந்த ஸ்தாநங்களைப்பெல்லாம்
இகழ்ந்திட்டுப் பரமஹேயமான பாவியேனுடலை போக்யமாகக்
கொண்டு வர்த்திக்கிறாயே!] என்றார். இப்படிப்பட்ட தோஷ
போக்யத்வமே வாத்ஸல்யமென்று இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்
கியானத்திலும் விசிதமாக வரைந்தார்கள். இந்த தோஷபோக்
யத்வத்தை 1. “மக்கவொட்டின் மாமாயை” என்ற பாட்டிலே
ஆழ்வாரும் விளங்க வரைத்தருளினார்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்யஸாரத்தில் பரபாவ வ்யவஸ்தாதிசாரத்
திலே—“என்னடியாரது செய்தார் செய்தாரோல் நன்று செய்தா
ரென்பர் போலும் என்றவிடத்தில் டோலு மென்று சொல்லுகை
யாலே இது வஸ்து ல்ருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூகிதம்”
என்றருளிச்செய்திருக்கிறாரே யென்னில்;—“பின்தொடர்ந்தோடி
யோர் பாம்பைப்பிடித்துக் கொண்டாட்டினாய் போலும்” “விளங்கா
யெறிந்தாய் போலும்” “வாரிவிளைத்துண்டிருந்தான் டோலும்”
“மாமேறியிருந்தாய் போலும்” “நாகத்தினோடு பிணங்கி நீ வந்தாய்
போலும்” “எந்தை பெருமானார் மருவி நின்றவூர் போலும்”
இத்யாதிகளான பல்லாசிரமிடங்களிலே போலு மென்றதை
இசைநிறையாகக் கண்டுவைத்தும், வடமொழியில் “கிதிவஹி
ஸுஸாஸாஸா” “சுஸிஸ வஸிஸு-ஃ” இத்யாதிகளில் இவ
சப்தம்போல இதுவும் தமிழில் ஒருவகை வாக்யாலங்கார மென்
றறிந்து வைத்தும் விபரீதார்த்த வாணநம் பண்ணினது அபிநிவேச
வசத்தாலென்று அடியவர்க்குமெய்யனார் பணிக்கும்படி.

தயாசதகத்திலே “டி திஷுகி டுஷுஷுதா ஸுயாநெ
திதஷாஷாதிதராநுவிநிததீதா சுஸாஸாஸுதொவ-ஃ
சுசுதி சுஸாஸாஸுதெ! சுஸு ஹிதீ” என்றும் “ஒளது

கூவ-விவ-உ-வ-ஹ-து சகாவாபாபாது ராத் பூலாபித-
 திஹி செ சதஸாஃ குலிஹி காதிவசெஷிஹிதுதி-
 காஜிஸுஹி வுஷமிர்ஸயுதா டபெ! தா" என்றும்
 "காந்யாஸுஹிதபுஸவயுதித பூலுதகதா" என்றும்
 அழகாக அருளிச்செய்த ஆசிரியர் இவற்றுக்கு முாணம்படி ஒன்
 றிரண்டு வார்த்தைகள் எழுதிவைத்தான்றால் இதற்கு நாம் என்
 சொல்ல வல்லோம்.

"அற்றமுனைக்கிடைத்தவர்பாலம்புனய்க்கான், குற்றமுணர்க்
 திகழுக்கொன்றையென—எற்ற! நன் கன்றினுடம்பின் மழு
 வன்றிது காதுவிப்பது; அன்றனை கன்றுகத்த ஆ." என்று ஞான
 னாதத்திலே அருளானப்பெருமானெம்பெருமானாரூளிச்செய்த
 பாகாம். "வாதுது—ஒடிவெடி மூண்தவாழி" என்று
 சாணாகதிதபச்சுதபாகாசிகையில் ஸ்ரீஸூக்தி. "வவவி திரா
 வரிவீராதெஹி ஸாணாமதெஹி கஸ்யூராவெதொ
 ஸஹி: பூலாதிதெஹிவ வதெஹி ஸஹாங்காரா: ஸவபஸு
 ஸவஸுதவெதொ: சிங்கத-வதகா-யா யெதவவ வஸு
 ரிதி." என்று ஸஹஸ்சாந பாகப்பத்திலே வத்ஸஸக பாகப்பத்
 திளையில் பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. இவற்றுக்கெல்லாம் தலபாக
 ஸ்ரீபாஞ்சராத்நாஸந்நிததபிலே "கடாமதெநுந விஜயாபா
 ஸாதிள நவதுணாஜா: பாநயிவாதி ஸா யெந: பூயெ
 திஜாநாம-கபஸஜெஜா கஸ்ய வதெஹி ஜெஹிவிந்யஸ
 வஹ: பபா விஹி ஸொஜாஸம் தபா நீவாபு கஸுஜா
 ஹாபு: சி உ அக்யாஸ விதி வங்கஜஸம்ஹ!" என்று பாக்கி
 பேசப்பட்டது.

இப்படி உபபத்திகள் பலபலவண்டானபாசில் குற்றங்களை
 சுற்றமாகக்கொள்ளுங்குணர் எம்பெருமானுக்கும் கண்ணாயித்
 தீதவாம். "பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவெழுத்தாழக
 குடம்புமான கம்போலியர்களின் சீரத்திலே நிகுந்தியவதிலின்ற
 எம்பெருமானை தோஷிப்பாக்கினென்ன இசையாதார் சார்வகாதி
 களைபே கல்லாக்கொடுக்கென்ற ஞானப்பிரான் பணிக்கும்.

“இப்படி எம்பெருமானுக்குள்ள தோஷபொக்கத்வ குணத்தை ஸாக்ரஹமாக இக்கிசெய்யுமவர்கள் தீர்க்குணப்ராஹ்மவாதி கோடிலே அத்தர்ப்பவர்க்கை அழகுது” என்று எண்ணுவாரிடவர்க்களைவான்பிள்ளை பணிக்கும்.

முடிவில் ஸாரமாகவொன்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறோம். எம்பெருமானுக்குப் பன்னாபிரம் குணங்களிருந்தாலும், ஆச்சரிதர்கள் பக்கலிலே அவன் அனவுகடந்த அன்புடைபவன் என்ன மிடத்தை நன்கு விளக்கவல்ல குணங்களைப் பாதாசங்கள். உலகத்திலே அன்பின்மிகுதியை எாம் எவ்வளவு காண்கிறோமென்றால், ‘ஹா ஹா! தேவதத்தனுக்கு யஜ்ஞதத்தனிடத்திலே என்ன அன்பு! என்ன அன்பு!!’ இவன் எத்தனையபராதங்கள் செய்தாலும் அத்தனையும் அவனுக்கு பொக்க்யமாகிறதெயொழிய ஒன்றாவது இகழ்வுக்கு உறப்பாறெதில்லை; இவன்காலில் முன்தைத்தாலும் அவன் கண்ணில் நீர் பெருகுகின்றதே; இப்படியும் ஒரு அன்பு இருக்குமோ!” என்று சொற்பொக்குகளுக்கும்படியை எவ்வும்காணுகின்றோம். ஆகவே, தோஷபொக்கத்வமும் பாதாக்கத்துக்கிவமுமாகிற இரண்டு குணங்களை அன்பின்மிகுதியை நன்குதுவனவாம். இவ்விரண்டு குணங்களுக்கும் பூர்வபகவிகள் எம்பெருமான் திருத்திலே அவத்யம் சொல்லித் தீர்த்தார்களான அன்புபற்ற குணங்களினுண்மையை இசைத்துவைத்தும் பயன்பெற்றார்களில்லை. ஐராமாதாவைப் புகழப்புகுத்தானொருவன் “நம்! பாய்சின்னைக்கு முப்பத்திரண்டு குணங்களில் இரண்டு குணங்கள் மாத்திரமே குறை; நன்மை தீமைகளைத் தானுமறியான், பிறர்/ சொல்லிலும் கேளான்; மற்றெல்லாக் குணங்களும் குறைவற்றன” என்னுமபொலேயிறே இவர்கள் பண்ணும் பகவத்துணப்ராசம்ஸையிருக்கிறபடி. ‘ஆச்சரிதர்களிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு அன்பு உண்டு’ என்று அவனுடைய ப்ரோமகுணத்தை இசைத்துவைத்தும் அதன் அதிகயத்தை ஹரிக்கின்றிலாகையாலே “ஐழலு காநநரூடுமெரி-புமதுஷிகெஷ்டாஃ காலாரஸதுரி ஹதலுய கொலிஸஷஃ” என்ற சூழ்வான் ஸ்ரீஸக்திக்கு இவர்களும் இலக்காகக் குறைவில்லை. ஆபிரந்தான் சொல்லிலும் குற்றங்களை நற்றயாக் கொள்ளுகை ஆதார்பஜ்ஞாநமேயாம் என்று

மீண்டுமீண்டும் கலங்கிப்புகழவர்களைப்பற்ற : அந்தோ ! கருவிலே திருவிளாமைபே !!' என்று இரங்கக்கடவதத்தனை.

இன்னமுமிங்கு அரித்துரைக்கவேண்டுமவற்றை பகவத்குண ரத்கபாண்டாகாரத்திலே அரித்துரைத்தோம், கண்டுகொள்க. (சக)

திருமகளும் மண்மகளும் மாய்மகளும் சேர்ந்தால் *
திருமகட்கே தீர்த்தவா நென்கொல் *—திருமகள்மேல்
பாலோதம் சிந்தப் படநா கணைக்கிடந்த *
மாலோத வண்ணர் மனம். (சஉ)

மால் துதம் சிந்த	{ திருப்பாங்கடலில் சிறு திவிலை நானலை தெறி விழுந்த ஸாகப்படுத்த.	திரு மகள் மேல் மனம்	{ பெரிய பிரட்டியார் மேல் (அவதல் கொண்ட) திரு வுள்ளமானது,
படம் காச அணை கிடந்த	{ படமெடுத்த பாம்பினகையிற் பள்ளிகொண்ட	திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால்	{ ஸ்ரீதேவி பூதேவி கீனாதேவி மூல மேலும் கவந்து பரிமாறும்போது
மால் துதம் வண்ணர்	{ பெரிய கடல் போன்ற வடிவ படையான வம்பெருமானது	திருமகட்கே தீர்த்த ஆறு என்கொல்	{ பெரிய பிரட்டி பொருத்தியின மேலே அந்துத் தீர்த்திருக்கிற விதம் என்னோ?

[திருமகளும்மண்மகளும்.] கடம் மலைபோன்ற குற்றங்களைச் செய்தாலும் எம்பெருமான் அவற்றைக் குணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் என்றார் தீர்ப்பாட்டில். அப்படி குற்றத்தையும் குணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டிய காரணம் எந்தென்ன, பிரட்டி மார் மூலமும் கடலே குடியிடுக்கை தான் காரணமென்கிறாதின. ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, கீனாதேவி என்னும் மூன்று பிரட்டிமார்களும் குடியிருக்கும்படியை முதலடியி லுருவிச்செய்கிறார்.

பாலோதம் சிந்தப் படநாகணைக்கிடந்த மாலோதவண்ணரது திருமகள் மேல் (அவதல்) மனமானது திருமகட்கே தீர்த்தவாறு என்கொல்? என்கிறார். இப்பாட்டுக்கு இரண்டு படியான நிர்வா ணங்களாண்டு; தீர்த்தவாநென்கொல் என்பதை நாயச்சியார் மூல மிடத்திலும் கூட்டி, திருமகட்கே தீர்த்தவாநென்கொல், மண்

மகட்கே தீர்த்தவாதென்கொல், ஆம்மகட்கே தீர்த்தவாதென்கொல்
என்று திருமலை அனந்தாழ்வான் சிவதரிப்பாரம். இதன்
கருத்து விளக்குகைப்போம் கேண்மின் ;—

ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் தீர் சிலையிலிருந்து
கொண்டு தவம்புரியா சிந்தனையில் அங்கு மீன்களெல்லாம்
கூடிக்களித்து விளையாடா சிந்தனையைக் கண்ணுற்று 'நாமும்
இப்படி குடும்பவாழ்க்கைகிற கூடி சிந்து சிற்றின்பம் துக்கத்து
களிக்கவேணும்' என்று ஆவன்கொண்டு மாந்தாதா என்னும் அரசு
னுக்குப் பல பெண்கள் இரப்பதாக உணர்ந்து அவனிடஞ்சென்று
தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்டி, அரசன் இவ
ருடைய கிழத்தனத்தையும் குருபத்தையுங்கண்டு இசையென்கா
மல் 'பெண்கொடுக்க முடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால்
முனிவர் முனிந்து சரித்துவிடக்கூடும்; பெண்களி நக்குமிடத்
திற்கு இவரை யனுப்புவோம்; இவரைக்கண்டு பெண்கள் காழற்
ர்களாகில் விவாஹம் செய்துகொள்ளக்கூடும். இல்லையாகில்
அவர்களை மறுத்துவிடக்கூடும்; நம் தலையில் பழிவேண்டா' என்
றெண்ணி முனிவரைப் பெண்களுக்குமிடத்திற்குப் போகவிட,
முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவவலிமையால் திவ்ய
ஸூர்தாமான குருபத்தை என்று கொண்டுபோய் அவர்கள்
முன்னே சிந்தனையில் அங்கு நத்த ஐம்பது பெண்களும் 'நானே
இவரை மணந்துகொள்வேன், நானே இவரை மணந்துகொள்
வேன்' என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு சொல்லிமுத்தவாதே,
முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் விவாஹஞ்ஞொத்துக்கொண்டு
தனித்தனியே அதிமகோஹாமான ஐம்பது மானிகைகளை திரு
மித்து ஒவ்வொரு மானிகையிலும் ஒவ்வொரு மனைவியைக் குடி
யிடுக்கவைத்துத் தமது தவவலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து
ஒவ்வொருத்தியினிடத்திலும் இரவும் பகலும் பிரியாதிருந்து
மரித்து வரும்நாளில், பெண்களை விசாரித்து வருவேமென்று
அவாக்கொண்டு வந்த நகை ஒவ்வொருத்தியின் மானிகையிலும்
புருத்து ஸந்தோஷ வார்த்தை விசாரித்துவருகையில் தனித்
தனியே ஒவ்வொருத்தியும் சொல்லிக்கொண்டதாவது—எனக்
கொரு குறையுமில்லை; பார்த்தா ஒரு கொடிப்பொழுதும் என்னை

விட்டுப் பிரிபாதிருக்கிறார்; இப்படி என்னொருத்தியிடமே இருந்து விட்டு மற்றவர்களை மறந்திருக்கிறாரே என்னும் துக்கமொன்றே யுள்ளது; என்னுடன் பிறந்தவர்களும் என்னைப்போலே ஆரந்தித் திருக்கவேணுமன்றோ? அப்படியிருக்கப்பெறாத குறையைத் தீர்க்குமாறு நீர் ஜாமாதாவுக்குச் சொல்லிப் போகவேணும்-என்று; இவ்வாறே ஒவ்வொருத்தியும் சொல்லுமாறு அம்முனிவர் எப்படி ஒவ்வொருத்திக்கே அற்றுத் தீர்ந்து பரிமாறினரோ, அப்படி எம்பெருமான் திருமகளிடத்தும் மண்மகளிடத்தும் ஆய்மகளிடத் தும் பரிமாறும்போது, 'நம்மையொழிய மண்மகளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை' என்று திருமகள் நினைக்கும்படியாகவும், 'நம்மையொழியத் திருமகளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை' என்று மண்மகள் நினைக்கும்படியாகவும், இப்படியே ஆய்மகளும் நினைக்கும்படியாகவும் ஒவ்வொருதேவிக்கும் விலக்ஷணஸம்சுலேஷ ஸத்தைத் தந்து பரிமாறுகிறபடியைச் சொல்வதாக அனந்தாழ்வானுடைய நிர்வாஹம்.

இங்ஙனன்றிக்கே பட்டருடைய நிர்வாஹம்—திருமகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல்?—திருமகளோடு கலந்து பரிமாறும்போது மண்மகள் முதலிய மற்ற பிராட்டியமார்கள் போகத்திற்கு உபகரணமாயிருப்பார்கள்; திருமகளோடு ஸம்சுலேஷிப்பதைத் தங்கள் முகையோடும் தோளோடும் ஸம்சுலேஷிப்பதுபோலவே நினைத் திருப்பார்கள். ஆகையாலே மற்ற தேவிமார்களை உபகரண கோடி யிலேயாக்கித் திருமகள் பக்கலிலேயே பிரதான போகம் கொள்வது என்கொல்?—என்று. பட்டருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்தில் “ ஹொமூ வாஜிவி நானாபகதயா வுஷாஹாரா நெமஸூஸம் நிவ்யூதபுணயாதிவாஹநலிபள நீதாஃ வரீ வாஹதாஃ டெவி! தாஜநா நீயாஸஹ ஜஹீ டெவ்யுஸூஹஸம் தயா பாஹிஸம் ஸநவாஹுஷுஷிவிநிவ ஸூஹிஃ ப்ரிய ஸூவஸெவ ” [வாரீர் பெரிய பிராட்டியாரே! தேவாரும் பெரிய பெருமானும் ஸம்சுலேஷாஸம் அதுபவிக்கும்போது மண்மகளும் ஆய்மகளும் மற்றுள்ள பல தேவிமார்களும் புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய ஸாமக்ரிகள்போல உபகரண கோடியிலே நிற்பார்கள்;

அத்தேவிமார்களை நீர் திருமுலை திருத்தோள் முதலிய அவயவங்களாகக்கொண்டு பெருமானை ரம்பிப்பிக்கின்றீர்.] என்ற ச்லோகமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

தீர்ந்தவாறு = தீருகையாவது—ஒரு வஸ்துவைவிட்டு மற்றொரு வஸ்துவில் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லாமல் அந்த ஒரு வஸ்துவிலேயே ஆழங்காற்பட்டிருக்கை. 1. “தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தும்” என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகமும் காண்க. (சஉ)

மனமாக தீரு மருவியுஞ் சாரா *

தனமாய தானே கைகூடும் *—புனமேய

பூந்துழா யானடிக்கே போதோடு நீரேந்தி *

தாந்தொழா நிற்பார் தமர்.

(சங)

புனம் மேய பு துழாயான அடிக்கே	{ தன்னிலத்தி லிருப் பதுபோலவே செவ்வி குன்று திருக்கிற திருத் துழாயை அணிந் துள்ள எம்பெரு மான் திருவடி களில்	தொழா நிற்பார் தமர் தாம்	{ வணங்குமவர்களான பாகவதர்களுக்கு
		மனம் மாக தீரும்	{ மனக்குற்றங்கள் விட்டு நீங்கும்;
போதோடு நீர் எந்தி	{ (திருவாராதநத் துக்கு உபகரண மான) புஷ்பங் களையும் தீர்த்தத் தைடும் எடுத்துக் கொண்டு	அரு வினையும் சாரா	{ (ஸ்வப்ரயத்தந்தால்) நீக்கமுடியாத தீவினைகளும் அணுகமாட்டா;
		தனம் ஆய	{ (பக்திமான்களுக்கு) செல்வமாகிய பரமபக்தி முத லியவைகளும்
		தானே கைகூடும்	{ தனக்குத்தானே வந்துகைபுகுரும்.

[மனமாகதீரும்.] கீழ்ப்பாசரத்திலருளிச்செய்தபடி பிராட்டிமார்கள் இடைவிடாது கூடியிருக்கையாலே ஒருவரும் தங்கள் குற்றங்களை நினைத்துப் பின்வாங்கவேண்டிவதில்லை; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த கிஞ்சித்காரங்களிலே அந்நவபிக்கலாம்; அப்படி அந்நவபிக்கவே தீமைகளெல்லாம் தொலைந்து நன்மைகள் கைகூடுமென்கிறார். ஸர்வாகூகன் என்பது விளங்கத் தனிமாலையிட்டிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் திருவாராதன உபகரணங்க

ளான புஷ்பம் தீர்த்தம் முதலியவற்றை யேந்திக்கொண்டு வந்து பணிமாறி வழிபடுமவர்களுக்கு—மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஜ்ஞாநம் விஷயமாகம் முதலான தோஷங்களடங்கலும் கன்னடையே விட்டுக்கழுவும்; இவற்றுக்கு மூலகாரணமான துஷ்கருமங்களும் கிட்டவராதபடி தொலைத்துபோம்; ஸ்வரூபாநுபமான செல்வமாகிய பாம்பக்தி முதலியவைகளும் தனக்குத்தானே வந்து கைபுக்குறும் என்றாராயிற்று.

மனம், தனம்—வடசொல்விகாரம். பாகவதர்களுக்கு பகவத்பக்தியே பெருஞ்செல்வமாதலால் ‘தனமாய’ என்றார். 1. “நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்” என்னும்படியிருப்பார்கள் பாகவதர்கள். ... (சுரு)

தமருகந்த தேவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே *

தமருகந்த தேட்பேர் மற்றப்பேர் *—தமருகந்து

எவ்வண்ணம் சிந்தித் திமையா திருப்டரே *

அவ்வண்ண மாழியா னும்.

(சுரு)

ஆழியான்	{ திருவாழியாழ்வான் முதலிய நித்ய ஸூரிகளைப் பரி ஐநமாகவுடைய எம்பெருமான்,	அப்பேர் ஆம்	{ அந்தத் திருநாமமே தனக்காம்படி யிருப்பன;
தமர் உகந்தது எவ்வுருவம்	{ ஆசிரிதர்களால் உகக்கப்பட்ட உருவம் எதுவோ,	தமர்	ஆசிரிதர்கள்
அவ்வுருவம் தானே ஆம்	{ அவ்வுருவமாகத் தான் பரிணாம மண்டவன்;	உகந்து	உகப்புடனே
தமர் உகந்தது எப்பேர்	{ ஆசிரிதர்களால் உகக்கப்பட்ட திருநாமம் எதுவோ	எவ்வண்ணம் சிந்தித்து	{ குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றில் யாதொரு விதத்தை அதுஸந்தித்து
		இமையாது இருப்பர்	{ ஓயாமல் பாவனை பண்ணிக்கொண் டிருப்பர்களோ
		அவ்வண்ணம் ஆம்	{ அவ்வண்ணமே யாவன்.

[தமருகந்ததேவ்வுருவம்.] கீழ்ப்பாசரக்கி லருளிச்செய்தபடி ஆசிரிதர்கள் அடிமை செய்யுமளவில், எந்த ரூபத்தையும் எந்த

நாமத்தையும் இவர்கள் உகந்திருப்பர்களோ அந்த ரூப நாமங்
களையே யுடையனாகத் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு அர்ச்சாவதார
ரூபியாய் இங்கே அடிமைகொள்வனென்கிறார். தமர்கள் கல்லையோ
மண்ணையோ லோஹங்களையோ எதை உருவமாக்கினாலும்
அதையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகப் பரிசுரஹித்து
அதிலே ஸந்நிதாநம்பண்ணி பெழுந்தருளியிருப்பன். அந்த விக்ர
ஹத்தில் தமர்கள் எந்த திருநாமத்தையிட்டு வழங்குவார்களோ
அந்தத் திருநாமத்தையே நாராயணாதி நாமங்கள் போல விரும்பிக்
கொண்டிருப்பன். மற்றும், குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றில்
எந்த குணசேஷ்டிதங்களை அறுஸந்தித்து அநவாதபாவநை பண்
ணுவார்களோ, அவற்றையே கொண்டிருப்பன்—என்று அர்ச்சாவ
தார ஸௌலப்பத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்
சில ஐதிற்பங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன:—“எம்
பெருமானார் மாதுகாத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள்
காலாலேகிறி ‘உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி’ என்று
காட்ட, பாத்ரத்தை வைத்துத் தண்டனிட்டருளினார்.” [எம்
பெருமானார் பிணைக்காகத் திருவிதியில் எழுந்தருளா நிற்கையில்
தெருப் புழுதியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைகள் திரு
வாழிதிருச்சங்கு முதலியவற்றோடே ஒரு உருவத்தைத் தரையிலே
கிறி ‘உடையவரே! உம்முடைய பெருமாள் பார்த்தீரா?’ என்
றழைத்துக்காட்ட, உடையவரும் “தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுரு
வந்தானே” என்ற இப்பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்தக்
கீறலை மெய்யே பகவத்கிக்ரஹமாகப் பிரதிபத்திபண்ணி தண்ட
னிட்டருளினார்.]

“கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவிதி
யிலேயிருந்து பெருமானும் நாய்ச்சிமானும் பெரிய திருமண்டபமும்
கற்பித்துப் பெருந் திருப்பாவாடையும் அழுதுசெய்வித்து ‘எம்
பெருமானார்! பாஸாதப்படும்’ என்று மணலைக் கையாலே முகந்
தெடுக்க, தக்காலத்திலே மாதுகாத்துக் கெழுந்தருளுகிறவுடைய
வர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளித் தெண்டனிட்டு அவர்க

னெடுத்த ப்ராஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார் என்று ஜீயரரு ஷிச்செய்தார்.” [=நம்பெருமான் ஸந்நிதியில் நடக்கிற ரீதிகளை அப்படியே அபிரயித்துத் தெருப்புழுதியில் ஒருநாள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைகள் ஒரு கொட்டாங்குச்சியில் மண்ணை வாரியெடுத்துக்கொண்டு, ஸந்நிதியில் அருளிப்பாடுகள் சொல்லு கிற க்ரமத்திலே சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது “ஜீயோ!” என்று அருளிப்பாடு சொல்லிக்கூவு, அந்த ஸமயத்தில் பாத்ருச் சிகமாக பிணைக்கெழுந்தருளிக் கொண்டிருந்த உடையவர் இவ் விளையாட்டொலியைக் கேட்டு மெய்யே ப்ரதிபத்தி பண்ணி ‘நாயிந்தே!’ என்று சொல்லிக்கொண்டேபோய் ஸேவித்து அந்த மண்ணைச் சிக்கத்தில் ஏற்றுக்கொண்டார்.]

“எங்களாழ்வார் பாடே ஆயர்தேவு சென்று நாவற்பழம் வேண்ட, ‘நீயார்?’ என்று அவர்கேட்க, ஜீயர்மகனான ஆயர்தேவு, என்ன, ஜீயரைக்கண்டு உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க வொட்டுகிறிலன் என்றார்.” [=நஞ்சீயருடைய திருவாராதனப் பெருமானுக்கு ஆயர்தேவு என்று திருநாமம். அப்பெருமான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய சிஷ்யரான எங்களாழ்வா னுக்கு ஸ்வப்நத்திலே ஸேவைஸாதித்து, தான் இன்னொருவன் தெரிவித்து நாவற்பழம்பாசிக்க, மறுநாள் எங்களாழ்வான் நஞ்சீ யரைக் கண்டு ‘உங்கள் பெருமான் நாவற்பழத்துக்காக என்பிரா ணனை வாங்குகிறாரே’ என்று விநோதமாக ஸாதித்தாராம். கண்ண பிரானான விபவத்தில் உகந்திருந்த நாவற்பழத்தை அர்ச்சையிலும் உகந்தபடி சொல்லிற்றென்க.]

“தமருகந்தேவ்வண்ணம்” என்று பலரும் அஸம்பத்த மாக ஒதுவார்கள்; அது பாடமன்று; பொருளுக்கும் சேராது; “தமருகந்தேவ்வண்ணம்” என்றே ஒதுக (சச)

ஆமே யமரர்க் கறிய வதுநிற்க *

நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே *—பூமேய

மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை *

பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு.

(சுரு)

நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே!,

பூ மேய மா
தவத்தோன்
தாள் பணிந்த

{ திருநாயிக் கமலத்
திற்பொருள்ப
மஹாதபஸவி
யான பிரமணு
டைய பாதத்
திலே வந்து
ஆசாயித்த

உன்
அரக்கன்

{ கொடிய இராவண
னுடைய

சீன் முடியை

{ நீண்ட பத்துத்
தலைகளையும்

பாதம் அத்
தால் எண்ணி
ஏன் பண்பு

{ அந்தத் திருவடி
களாலே சீறி
எண்ணிக் காட்
டின எம்பெருமா
னுடைய குணம்

அமரர்க்கு
அறிய ஆமே

{ பிரமன் முதலிய
தேவர்கட்கு
அறியக்
கூடியதோ?

அது நிற்க

{ அவர்கள் அறிய
வல்லரவ்வர்
என்பது கிடக்
கட்டும்;

நாமே
அறிகிற்போம்

{ (எம்பெருமா
னுடைய கிரீடே
துக் க்ருபாகடா
கூத்திற்குப் பாத்
திரமாகிய) நாம்
அறியக்
கூடவோம்.

[ஆமேயமரர்க்கறிய.] இப்பாட்டின் பின்னடிகளில் அதுஸந் திக்கப்பட்டிருக்கும் பகவத்கதை முன்றாந்திருவந்தாதியில்—“ஆயந் தவருமறைபோன் நான்முகத்தோன் நன்குநங்கில், வாய்ந்த குழவியாய் வாளாக்கன்—ஏய்ந்த, முடிப்போது மூன்றேறென் றெண்ணினுன், ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்காண்.” என்ற எழுபத் தேழாம் பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில்—“கொண்டு குடங்கால் மேல்வைத்த குழவியாய், தண்டவாக்கன் தலைதாளாற் பண்டெண்ணிப்—போங்குமரன்.....” என்ற நாற்பத்துநாலாம் பாட்டிலும் பெயாழ்வாராலும் திருமழிசைப்பிரானாலும் அதுஸந் திக்கப்பட்டுள்ளது. முன்பு இராவணன் தனது பத்துத்தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ் சென்று வரம் வேண்டிக் கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறுகுழந்தை வடிவாய் அப் பிரமனுடைய மடியிலே உறங்குவான்போலே கிடந்து ‘இவன் பத்துத்தலைகளையுடைய இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத் துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக் கொள்ள வந்திருக் கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும்’ என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருடியால் அவ்விராவண னுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண்ணிக்காட்டினன்—என்பதாக

இவ்வரலாறு விளங்குகின்றது. இக்கதை இதிலாஸ புராணங்களில் உள்ளவிடம் தெரியவில்லை; பெரியாழ்வார் திருமொழியில்
1. “சீமாலிக னவநீனாடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமா
றவனை நீ பெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்” என்றும்
2. “எல்லியம் போதினிதிருத்தவிருந்ததேரரிடவகையில், மல்
லிகைமாமாலை கொண்டங்கார்த்தனுமோடையாளம்” என்றும்
அருளிச்செய்த கதைகள் வட்டாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்க
ளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டாமல் ஆழ்வாரால் மாத்திரம் ஐ நிர்
ஹேதுக கடாக்கமடியாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவை என்று நம்
பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்திருப்பதுபோலவே இக்கதைபும் ஆழ்
வர்களால் மாத்திரம் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்டதென்று பெரியார்
கூறுவர். இனி, இதற்கு இ தி ஹ ர ஸ புராணங்களில் ஆகா
முண்டேல் கண்டுகொள்க. விரிவும் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்சு.

பூமேட மாதவத்தேதான் தான்பணிந்த வானரக்கன் நீன்முடி
யைப் பாதமத்தா வெண்ணினான எம்பெருமானுடைய குணங்
களைத் தேவர்களால் அறிபமுடியாது; எம்பெருமானுடைய திருவரு
ளாலேதெளியக் காணவல்ல நாமே அறியவல்லோம்—என்பது ஒரு
பொருள்; தேவர்களை அறியமாட்டாதபோது நாமோ அறியக்
கடவோம் என்று நைசகியமாகச் சொல்லிக் கொள்வதாக மற்றொரு
பொருள்.

பாதமத்தால—பாதத்தால வ ன ற ப டி. ... (சடு)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *

வேண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த

வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டிர் * அமர்த்தம்

போகத்தால் பூமியாள் வார். (சக)

பண் புரிந்த நான்மறை யோன்	{ ஸ்வரங்கனோடு கூடின நால் வேதங்களை விருபகமாக வடையான பிரமனுடைய	சென்னி தலையில்
		[திள்ளி யெறித்தனால் கையிலொட் டிக்கொண்ட கபாலத்தில்] பலி ஏற்ற { பிச்சை யெடுத்துத் திரிந்தவனும்

(1) 2—7—8.

(2) 8—10—2.

ஐ பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—6 பாட்டின் பெரியவாச்சான்
பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்க.

வெண் புரி நூல் மார்பன்	{ வெளுத்த யஜ்ஞோ பவீதத்தை மார் பிலே அணிந்த வனுமான ருத்ரா னுடைய	தான்	திருவடிகளை
வினை	{ ப்ரஹ்மஹத்தி பரபமானது	பணிவார்	ஆச்ரயிக்குமவர்கள்
தீர	நீங்கும்படியாக (ரகத் ஜலத்தை எடுத்துக் கொடுப்பதற்காக)	அமர்த்தம் பேரகத்தால்	{ நித்யஸூரிகளின் போகமாகிய பரமபதாநு பவத்தோடு
புண் புரிந்த ஆகத்தான்	{ தன்னுடைய திரு மார்பைப் புண் படுத்திக் கொண் டவனான எம் பெருமானுடைய	பூமி	{ இந்தலீலா விபூதியை
		ஆளவார்	ஆட்சிபுரிவர்கள்.

***—[பண்புரிந்தநான்மறையோன்.] பிரமனுக்கு அருள் செய்தமையைக் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்னார்; சிவனுக்கு அருள்செய்தமையைச் சொல்லுகிறாநிலில். ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலைபுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்துப் ப்ரமிப்பதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளவே, அவன் 'இதற்கு என்ன செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவம் தொலைப்பிசைசெயடுக்கவேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமா அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு நீங்கும்' என்றுகூற, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சைசெயற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாமையாலே நீங்காதிருக்க, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தவளவில் எம்பெருமான் தனது திருமார்பை நகத்தாலேகீறி அதில் நின்றும் பெருகின ரத்தகீரை பெடுத்து 'அக்ஷயம்' என்று பிசைக்கிவிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பது பண்புரிந்த நான்மறையோன்சென்னிப் பலிபேற்ற வண்புரிநூல் மார்பன்வினைதீர்த்த வரலாறு. சிவனுடைய வினையைத் தீர்ப்பதற்காகத் தனது திருமார்பை நகத்தால்கீறிப் புண்படுத்திக்கொண்டது

பற்றிப் புண்புரிந்த ஆகத்தான் என்றார். இப்படிப் பேராபகார சீலனான பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணியுமவர்களே உபய விபூதியையும் ஆளவல்ல பாச்யசாலிகள்—என்றாயிற்று. 1. “வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே” என்ற திருவாய் மொழிப் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

போகம், பூமி—வடசொற்கள். ... (சசு)

வாரிசுருக்கி மதக்களி ஹந்தினையும் *

சேரி திரியாமல் செக்கிறீஇ *—கூரிய

மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே * மேலொருநாள்

கைந்நாகங் காத்தான் கழல். (சஎ)

மதம் களிறு ஐந்தினையும்	{ மதம்பிடித்த ஐந்து யானைகள் போன்ற பஞ்சேந்திரியங் களையும்	மெய் ஞானத்தால்	{ உண்மையான பக்தி ரூபாபந்ஜ ஞானத்தாலே
வாரிசுருக்கி	{ ஜலம்போன்ற சப்தாதி விஷயங் களில் நின்றும் இழுத்துப் பிடித்து	உணர்வார்	{ (அவனை) உள்ளபடி உணரவல்லவர்கள்
சேரி திரியாமல் செம் நீரீஇ	{ கண்டவிடங்களிலும் திரியவொட்டா மல் செவ்வையாக நிலைநிறுத்தி	மேல் ஒரு நான்	{ முன்பொரு காலத்திலே
கூரிய	{ மிகவும் ஸ-ஞ்சம் மான்	கை நாகம் காத்தான்	{ கஜேந்திராழ்வானை ரக்ஷித்தவனான அப்பெருமா னுடைய
		கழல்	திருவடிகளை
		காண்டர்	{ கண்டு அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * *—[வாரிசுருக்கி.] கீழ்ப்பாட்டில் “புண்புரிந்த வாகத் தான் தாள்பணிவார் கண்டர் அமரர்தம் போகத்தால் பூமிபாள் வார்” என்றார்; எம்பெருமானது தாள் களைப்பணிதல் யார்க்குக் கைகூடும்? என்று கேள்விபுண்டாக, இந்திரியங்களை அடக்கி ஆள் பவர்களே எம்பெருமான் திருவடியைப் பணிதற்குப் பாங்குடையர் என்கிறாரிதில்.

இந்திரியங்களை அடக்கியானதல் மிகவும் அரிது என்பது நோன்ற, அவ்விந்திரியங்களை மதம்பிடித்தயானையாக உபசரித்துக்

கூறுகின்றார். யானைகள் நீரினிலையில் புகுந்தால் முதலை முதலிய ஜலஜநதுக்களால் துன்பம் நேரிடுவது ஸம்பாவிதமாதலால் அவ் குப்போகாதபடி சுருக்கவேணும் யானையை; அப்படியே, பிரகிரு தத்தில் நீர்நிலையாவது—விஷயாந்தரங்கள்; இந்திரியங்களாகிற மதயானைகள் சப்தாதி விஷயங்களினருகிற் சென்றால் துன்பம் நேரிடுவது திண்ணமாதலால் அவற்றில் நின்றும் சுருக்கவேணும் இவற்றை; இதுவே “வாரிசுருக்கி” என்பதன் கருத்து. வாரி என்னும் வடசொல்லுக்கு ‘நீர்’ என்று பொருள்; நீரானது எப் படி விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ அப்படி விஷயங்களும் விடாயைப் பிறப்பிக்கின்றன வென்பதுபற்றி விஷயங்களை ‘வாரி’ என்ற சொல்லாற் குறித்தன ரென்க. “வாரி சுருக்கி” என்றதே போது மாயிருக்க, மறுபடியும் “சேரிதிரியாமல் செந்நீரீஇ” என்றது— பலாக்கரித்தாகிலும் இந்திரிய மதயானைகளை விஷய வீதிகளில் நின்றும் மடக்கியடக்கி ஆளவேண்டுவது அவசியம் என்பதற்காக வென்க. நிரீஇ—சொல்லிசையளபெடை.

ஆகவிப்படி இந்திரியங்களை வென்று பாரமார்த்திகமான பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞாதத்தாலே அவனை உள்ளபடி உணரக்கூடியவர்கள் யாரோ, அவர்கள் அவனுடையதிருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெறுவர் தள்—என்றாராயிற்று. “கைந்நாகங்காத்தான் கழல்” என்ற சொல்லாற்றலால் ஸ்ரீசுஜேந்திராழ்வான் போல்வார் இப்படிப்பட்ட ஆதிகாரிகள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாம். ... (சஎ)

கழலோன் நெத்தோருகை சுற்றியோர் கைமேல் *

கழலும் கராகரர்க ளஞ்சு *—அழலும்

செருவாழி பேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல *

மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்.

(சஅ)

ஆழி நெஞ்சே {	கம்பீரமான மனமே!,	ஒரு கை	ஒரு திருக்கையாலே
(முன்பு திரிவிக்காமாவதார காலத்தில்)		சுற்றி	{ (பிரதிகூலான நமசி முதலான வர்களைச்) சுழற்றி யெறிந்து
ஒரு கழல்	ஒரு திருவடியை		
எடுத்து	{ மேலுலகங்களிலே செல்ல நீட்டி,	ஒர் கை மேல்	{ மற்றொரு திருக்கையிலே.

சுழலும் சுராசுரர்கள் அஞ்ச அழலும் செரு ஆழி ஏந்தினான்	(இவனுக்கு என்ன நேரிடுமோ வென்று) தவிக் கிற (அறுகல ரான) தேவர் களும் (பிரதிகல ரான) அசுரர் களும் அஞ்சும் படியாக (எதிரி களின் மேல்) அழலைபுமிழ்கிற புத்தளாத்நமான சச்சரத்தை ஏந்தின எம்பெருமா னுடைய	சே அடிககே செல்ல	{ திருவடிகளிலே சென்று கிடும் படி
		மருவு	பொருத்துலாயாக;
		மகிழ்	{ இதை ஆந்தரூபமாக ஏற்றுக்கொள்.

* * *—[கழலொன்றேதேது.] உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்து மகிழ்ந்திரு என்று திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகின்றார். ஸ்ரீவாமநமூர்த்தி மஹாபலியினிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கினவுடனே திரிவிக்கிரமனாய் மூன்றடி மண்ணையளக் கப்புக, அதைக்கண்ட மஹாபலிபுத்திரனான நமசி யென்பவன் ஓடிவந்து 'இது என்ன அநியாயம்!' என்றுசொல்லி வளருகின்ற திருவடியைத்தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நீ என் தகைகிறாய்? நான் தானம் பெற்றதை அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ' என்ன; நமசி 'நீ செய்கிறது கபடமன்றோ' என்ன; ஸ்ரீவிஷ்ணு 'உன்னுடைய தகப்பன் எனக்குத் தாவாவார்த்து தத்தம் பண்ணினது பொய்யோ? என்ன; நமசி 'என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசவகை தெரியாமல் உன்வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்' என்ன; ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நான் செய்வதை வஞ்சகமென்று எதனாற்சொல்லுகிறாய்?' என்ன; நமசி 'நீ செய்வது வஞ்சனமன்றாகில் நீ முன்பு யாகித்தபோதிருந்த வடிவத்தைக்கொண்டு அளந்து கொண்டீபோ' என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு, 'சரீரமென்பது எப்போதும் ஒரே தன்மையாக இருக்கமாட்டாதே; விகாரப்படுந் தன்மையுடையதுகான்; முன்னைய வடிவத்தைக்கொண்டு எப்படி அளக்க முடியும்?' என்ன, இப்படி ஸமாதானஞ் சொல்லவுங் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல்

உறுதியாயிருந்த நமுகியை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே
கொண்டுபோய்ச் சுழன்று விழும்படி செய்தானென்ற கதை
“என்னிதுமாயம் என்னப்பனறிந்திலன், முன்னைய வண்ணமே
கொண்டு அளவாயென்ன, மன்னு நமுகியை வானில் சுழற்றிய,
மின்னுமுடியனே!” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசரத்தில்
விரிய அதுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது; அஃது இப்பாட்டில் “ஒருகை
சுற்றி” என்றதனால் சுருங்க அதுஸந்திக்கப்பட்ட தென்க.

“ஒர்கைமேல் அழலும் செருவாழியேந்தினான்” என்று
அர்வயம். [சுழலும் சுராசுரர்கள் அஞ்ச.] ‘சுழலும்’ என்ற விசே
ஷணம் ‘சுராசுரர்கள்’ என்ற பதத்தின் ஏகதேசமான சுரர்களிடத்
தில் அர்வயிக்கும். முதலே பிடிதது சுக்கிரன் நமுகி முதலானவர்
கள் தடை செய்துகொண்டே வருவதைக்கண்ட தேவர்கள் ‘இக்
காரியம் இடையூறென்றுமின்றிப் பூர்த்திபெற வேணுமே; இடை
யில் என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!’ என்று குடல் குழம்பியிருந்தமை
யைச் ‘சுழலும்’ என்ற விசேஷணம் தெரிவிக்கும் இந்த விசேஷ
ணத்தை அசுரர்களிடத்திலும்கூட அர்வயிக்கலாம்; ‘நமக்கு எவ்
வளவு தீங்கு நேரிடுமோ!’ என்று அசுரர்கள் கவலைகொண்டிருக்
கின்றமையைக் கூறியவாறு. ஆகவிப்படி த்ரிவிக்கரமாவதாரம் செப்
தருளின பெருமானுடைய திருவடிகளிலே சென்று கிட்கிம்படி
நெஞ்சே! நிரந்தரமாகப் பொருந்தியிருக்கப்பார்; இதை வருத்த
மாகக் கொள்ளாமல் ஆந்த ரூபமாகவும் கொள்—என்று தம் திரு
வுள்ளத்திற்கு உபதேசத்தாராயிற்று. (சஅ)

மகிழல கொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை *
நெகிழ முயல்கிற்பார்க் கல்லால்*—முகிழ்விரிந்த
சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்போன் நெழுமுடி * எம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

(சக)

மகிழ் அலகு ஒன்றே போல்	{ (கணக்கில் கிபுண ஒன ஒருவனாவ் வைக்கப்பட்ட) ஒரு மகிழம் விதையே காணில் தாத்திலும் சோடிஸ்தாத்தி லும் மாறிமாறி திற்பதுபோல	மாறும் பல் யாக்கை	{ மாறிமாறிப் பல வகையாக வரு கின்ற சரீரங்கள்
		நெகிழ	{ தன்னடையேவிட்டு நீங்கும்படியாக

முயல்கிற பார்க்கு அல்லால்	{ முயற்சிசெய்யக் கூடியவர்களுக் குத்தவிர,	முகிழ் விரிந்த சோதி போல் தோன்றும் சுடர் பொன் கெடு முடி எம் ஆதி காண்பு	{ விண்டு விரிந்த தேஜஸ்ஸைப் போல் தோன்று கிற தேஜஸ்ஸை யுடைய அழகிய பெரிய திருவடி வேகத்தை யுடையருள எம்பெருமானைக் காண்பது
ஆர்க்கும்	மற்ற எவர்க்கும்	அரிது	சுடாதகாரியம்.

* * *—[மகிழலகு.] தேவயோநிகளென்றும் மதுஷ்யயோநிக
ளென்றும் திரியக்யோநிக ளென்றும் பலவகைப்பட்ட யோநிகளில்
பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற ஸம்ஸாரத்தைத் தொலைத்துக்
கொள்ள விருப்பமுடையவர்களுக்கே எம்பெருமானைக் காணுதல்
கைகூடு மென்கிறார். பலகறை, மகிழும்விதை முதலியவற்றைக்
கொண்டு கணிதம் பார்க்கிற முறைகள் சிலவுண்டு; அந்த கணிதத்
தில் காணிஸ்தாநமென்றும் கோடிஸ்தாநமென்றும் பாருபாடுகளு
முண்டு; காணிஸ்தாநமென்பது மிகத்தாழ்ந்த ஸ்தாநம்; கோடி
ஸ்தாநமென்பது மிகவுயர்ந்தஸ்தாநம். கணிதம்பார்க்கிற வகையில்
ஒரு மகிழும் விதையே சற்றுப்போது காணிஸ்தாநத்திலும் சற்றுப்
போது கோடிஸ்தாநத்திலுமாக மாறிமாறி வந்து கொண்டிருக்கும்;
(இது கணிதஸாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்ததுமாம்.) அதுபோல
பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே கர்மாநுகுணமாக (உத்க்ருஷ்டமாகவும்
அபக்ருஷ்டமாகவும்) பலவகைப்பட்டு மாறிமாறி வரக்கூடிய
(பிரமன் முதற்கொண்டு ஏறம்பு ஈடுகவுள்ள) சரீரங்கள் தொலைத்து
நித்பாநந்தமநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசை கிளர்ந்து அதற்குரிய
முயற்சியைச் செய்யுமவர்களுக்குத்தவிர மற்ற யார்க்கும் எம்
பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பது அரிதாகும்.

நான்காமடியை “ஆதிகாண்பு ஆர்க்கும் அரிது” எனப்பிரித்து
உரைக்கப்பட்டது காண்பு—காணுதல். இனி, “காண்பார்க்கும்”
என்று ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு உரைக்கவுமாம்; காணவேணு
மென்னும் விருப்பமுடையவர்களுக்கும் எம் ஆதி அரிது (அரு
மைப்படுவன்) என்க.

இப்பாட்டில் முதலடிக்குச் சார்பாக ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர
சதகத்திலுள்ள “வடாநெகவராழிகேவ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
காகணிகாவஸுவண-கொடெடு” — படுநெகவராழிகேவ கல்ப்தா
ஸ்தலயோ, காகணிகாஸுவர்ண கோட்போ:” என்றச் சிலாகம் திரு
புடை ஒப்புமைமாக ஸ்மரிக்கத்தக்கது. (சக)

அரியபுல னைந்தடக்கி யாய்மலர்கொண்டே—* ஆர்வம்
புரிய பரிசினால் புல்கில் *—பெரியனாய்
மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலிபால் * வண்கைநீர்
ஏற்றனைக் காண்ப தெளிது.

(இ)

அரிய	அடக்கமுடியாத		
புலன் ஐந்து	{ பஞ்சேந்திரியங்களை யும்	பெரியன் ஆய் மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலி பால்	{ ‘நாமே பெரியோம்’ என்னு மஹங்கா ரத்தையுடைய னாய் தானஞ் செய்வது தவருத் வனாய் இருந்த மஹாபலி யிடத்தில்
அடக்கி	கட்டுப்படுத்தி,		
ஆய்	{ ஆராய்ந்தெடுக்கப் பட்ட		
மலர்	புஷ்பங்களை		
கொண்டு	{ கையில் ஏந்திக்கொண்டு	வண் கை	{ உதாரமான தனது திருக்கை யாலே
ஆர்வம் புரிய பரிசினால்	{ அன்பு மிகுந்த விதத்தினாலே	நீர் ஏற்றனை	{ உதகதாநம் வாங்கின பெருமானை
புல்கில்	கிட்டப்பார்த்தால்,—	காண்பது எளிது	ஸேவிப்பது ஸூலபமாகும்.

* * *—[அரியபுலன்.] விஷயாந்தரங்களில் பற்றற்ற அயன
புடன் அவனை ஆசிரயிக்குமவர்களுக்கு அவனைக் காண்பதில் அரு
மையேயில்லை யென்கிறார். செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்கிற
ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தையும் விஷயாந்தரங்களில் போகவொண்
னாதபடி அடக்கி, பகவதாராதனைக்கு உரிய நன்மலர்களைச் சேக
ரித்துக்கொண்டு மெய்பவன்பு நன்கு விளங்கும்படி சென்று பணிந்
தால், மாவலியின் மதமொழித்த பெருமானைக் கண்டதுபவிப்பது
மிகவும் எளிதாகும். (இ)

எளிதி லிரண்டடியுங் காண்பதற்கு- * என்னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே * —களியில்
பொருந்தா தவனைப் பொரலுற்று- * அரியா
யிருந்தான் திருநாம மெண்.

(௫௧)

என் உள்ளம்	எனது நெஞ்சே, (நீ)	பொரல்	{ போர்செய்யத்
தெளிய	{ கலக்கத்தீர்த்து தெளிவுபெற்றால்	உற்று	{ தொடங்கி
(அந்த எம்பெருமானும்)		அரி ஆய்	{ காசிங்கமாக
செவ்வே		இருந்தான்	{ அஃதார்த்த பெருமானுடைய
தெளிந்தொழி யும்	{ மிகவும் கண்ணாக ப்ரஸந்நனுவன் ;	திரு நாமம்	திருநாமங்களை,
(ஆகையினால்)		இரண்டு	{ (அவனுடைய) உபய
களியில்	அஹங்காரத்தாலே	அடியும்	{ பரதங்களுடும்
பொருந்தாத வனை	{ அடிபணியாதிருந்த ஹிரண்யா ஸுரானேகி	எளிதில்	{ சுவபமாகக்
		காண்பதற்கு	{ காணும்பொருட்டு
		எண்	சிந்திப்பாயாக.

* * *—[எளிதிலிரண்டடியும்.] எம்பெருமானுடைய திரு
நாமங்களைப் பரமபோக்யமாக நாம் வாயாரச்சொல்லவே, அப்பெரு
மான் ப்ரஹ்மலாதாழ்வானுடைய விரோதியைத்தொலைத்துத் தன்
னைக் கொடுத்தாப்போலே நமக்கும் விரோதியைப் போக்கித் தன்
னைத் தந்தருள் வனென்கிறார்.

என்னுள்ளம் என்றது அண்மைவிளி ; என்னுள்ளமே! என்ற
படி. நீ எம்பெருமானுடைய திருவடியினைப்பை ணேனித்து அது
பணிப்பதற்குத் தெளிவுகொண்டிருந்தால் அவன் ப்ரஸந்நனாய்
அருள்புரிவன் ; நீ தெளிவுற்றிருக்கிறாயென்பது நன்குவிளங்கு
மாறு ஸ்ரீ - நரலிம்ஹமூர்த்தியின் திருநாமங்களை எண்ணிக்
கொண்டிரு. (௫௧)

எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர் *
வண்ண மலரேந்தி வைகலும் *—நண்ணி
ஒருமலை மால்பரவி யோவாது *—எப்போதும்
திருமலைக் கைதொழுவர் சென்று.

(௫௨)

எண்மா	அவ்வுடவஸுக்களும்	நண்ணி	{ (எம்பெருமானைத்) கிட்டி
பதினொருவர்	ஏகாதச ருத்ரர்களும்	ஒரு	{ ஒப்பற்ற புருஷ ஸூக்தமாகிற சொல்மாலையைக் கொண்டு
சுர் அறுவர்	{ த்வாதசாதிர்த்யர் களும்	மாலையால்	{
ஒர் இருவர்	{ இரட்டையரான அச்விகீ தேவதை களும்	ஒவாது	இடைவிடாமல்
(ஆகிய முப்பத்து மூவரான தேவர்களும்)		எப்போதும்	{ எல்லா வேளைகளிலும்
வைகலும்	நான்தோறும்	பரவி	சூதிசெய்து
வண்ணம்	{ நானாவர்ணங்களை புடைய புஷ்பங் களை யெடுத்துக் கொண்டு	திருமாலை	{ திருமகள் கொழு நனைக் கிட்டி
மலர் ஏந்தி		சென்று	{
		கை தொழுவர்	வணங்குவார்கள்.

* * *—[எண்ணம்பதினொருவர்.] அஹங்காரிகளான முப்
பத்து மூவரமர்களும் எம்பெருமானை படிபணிந்தே கிறப்புந்
றிருக்கின்றனரென்கிறார். முதலடியில் முப்பத்துமூன்றுதேவர்
களை எடுத்துக் காட்டினது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களெனப்
படுகிற அனைவரையும் எடுத்துக்காட்டினமைக்குப் பர்யாய மென்க.
நம்மாழ்வாரும் பெரிய திருவந்தாதியில் “இருநால்வர் நரைந்தின்
மேலொருவர், எட்டோடொரு நால்வர் ஓரிருவர்” என்றருளிச்
செய்தது காண்க. (இஉ)

சேன்றால் குடையா மிருந்தால்சிங் காசனமாம் *
நின்றால் மாவடியாம் நீள்கடலுள் *—என்றும்
புணையா மணிலிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு
மணையாம் * திருமாற் காவு.

(இஉ)

திரு மாற்கு	{ பிராட்டியோடு (எப்போதும்) கடியிருக்கிற பெருமானுக்கு	சேன்றால்	{ (அப்பெருமான்) உலாவினால் (அப்போது மழை வெயில் படாத படி) குடையாக உருவெடுப்பன்;
அரவு	திருவனந்தாழ்வான்,	இருந்தால்	{ எழுந்தருளி யிருந்தால்

(அப்போது)		என்றும்	எப்போதும்
சிங்காசனம்	{ விம்ஹாஸநமா	புனை ஆம்	{ திருப்பள்ளி
ஆம்	{ யிருப்பன்;		{ மெத்தையாவன்;
நின்றால்	{ கின்று கொண்	அணி விளக்கு	{ மங்களதீபமாவன்;
	{ டிருந்தால்	ஆம்	
(அப்போது)		பூம்பட்டி ஆம்	{ அழகிய திருப்பரி
மாவடி ஆம்	பாதுகையாவன்;		{ வட்டமாவன்;
நீள் கடலுள்	பரம்பின கடலிலே	புல்கும் அனை	{ தழுவிகொள்வ
(சபனிக்கும்போது)		ஆம்	{ டற்கு உரிய
			{ அனைமாவன்.

* * *—[சேன்றற்குடையாம்.] திருவனந்தாமரனைப்போல எம்பெருமானுக்கு எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாவிதமான அடிமைகளையும் செய்யப்பெற வேணுமென்று திருவுள்ளங்கொண்ட ஆழ்வார் அத்திருவனந்தாமரன் செய்யுமடிமைகளை யெடுத்தருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமான் உலாவியருளும்போது மறை வெயில் படாதபடி குடையாகவடிவெடுப்பன்; எழுந்தருளியிருந்தகாலத்தில் திவ்யவிம்ஹாஸநமாயிருப்பன்; நின்று கொண்டிருந்தால் பாதுகையாயிருப்பன்; திருப்பாங்கடலில் திருக்கணவனாகத் தருளும்போது திருப்பள்ளி மெத்தையாயிருப்பன்; வடுகனுமொன்றை விளக்குக்கொண்கொண அவன் விரும்பினபோது திருவிளக்குமாவன்; சாத்திக்கொள்ளும்படி திருப்பரியட்டத்தை அவன் விரும்பினபோது அதுவுமாவன்; சாய்ந்தருளும்போது தழுவிகொள்வதற்குரிய உபதாமமாவன்.

ஆகவிப்படி பலவகைவடிவுகொண்டு அடிமைத் தொழிலைச் செய்வதனால்தான் திருவனந்தாமரனுக்கு சேஷன் என்று திருநாமமாயிற்றென்பதை ஸ்தோத்ர ரத்தத்தில் “நிவாஸஸய்யாஸந வாடிசுரஸுரகொவபாநவஷடாதவ வாரணாடிஹி | ஸரீர ஜெஹெஹவ ஸெஷதாமஹெதஃ யயொலிதஃ ஸெஷஜதீ ரிதெ ஜெஹெஃ ||” என்றசுலோகத்தால் ஆளவந்தருமருளிச் செய்தார். பின்னைப்பெருமானையங்காரது திருவரங்கத்துமாகையில் “சேன்றற்குடையாம் கடற்புனையாம் திருத்தீவிகையாம், நின்றாலிரு திருப்பாதுகையாம் நித்திரைக்கணையாம், குன்றுமணி

மொளியாசனமாம் புனைகோசிகையாம், அன்றாலிலையில் துயிவாங்
கேசர்க்கரவாசே.” என்ற பாசரமும் இப்பாட்டை யடியொற்
றியதே.

நீள்கடவுள் புணையாம்—திருப்பாற்கடலில் அழுந்தாதபடி
தெப்பமாவன் என்று முரைக்கலாம். புல்கும் அணையாம்—எம்
பெருமான் பிரணயகலஹத்தினால் பிராட்டிமாரைப் சிறியநேர்ந்
தால் அப்போது விரஹதுக்கம் தோன்றாதபடிக்குத் திருவனந்தாழ்
வானைத் தழுவினாள் வனம்.

முன்றாமடியில் “மணி விளக்காம்” என்றும் பிரிக்கலாம். (ரு௩)

அரவ மடல்வேழ மான்குருந்தம் புள்வாய் *

குரவை குடமுலைமற் குன்றம் *—கரலின்றி

விட்டிறத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டு கோத்தாடி * உண்

டட்டெடுத்த செங்க ணவன்.

(ரு௪)

செம் கண் அவன்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய அப்பெருமான்	ஒசித்து	{ ஒடித்துப் பொகட்டும்
காவு இன்றி	{ மறைவு இல்லாமல் [ஸ்ராவலோகப் ப்ர வித்தமரம்படி]	புள் வாய் கீண்டு	{ பசாசுரனுடைய வாயை கிழித்தும்
அரவம்	காளிய நாகத்தை	குரவை	ராஸக்ரீடையை
விட்டி	விட்டடித்தும்	கோத்து	{ (இடைப்பெண்க ளோடு) கை கோத்து ஆடியும்
அடல் வேழம்	{ பொருவதாக வந்த (குவலயார்பீட மென்னும்) யானையை	குடம்	குடக்களைக்கொண்டு
இறுத்து	{ (தந்தத்தை) முறித்து உயிர் தொலைத்தும்	ஆடி	கூத்தாடியும்
ஆன்	பசுக்களை	முலை	{ பூக்களையின் முலையை
மேய்த்து	{ (வயிறு நிரம்ப) மேய்த்தும்	உண்டு	{ (அவளுடைய உயி ரோடு) உறிஞ்சி யுண்டும்
குருந்தம்	{ (அஸுர வேசமுடைய) குருந்தமரத்தை	மல்	{ (கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட) மல்லர்களை

அட்டு	கொண்டும்	எடுத்த	(குடையாக) எடுத்துட்டிடித்த இச்செயல்.
குன்றம்	{ கோவர்த்தன மலையை		

(என்ன ஆச்சரியம்!.)

* * *—[அரவமடல்வேழம்.] ஆச்சரிதனிரோதிகளைப் போய் வேண்டில், கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தபடி தன்னினைவுக்குத் தகுதி பாக எல்லாவடிமைகளையுஞ் செய்கிற திருவனந்தாமுவானாகிற படுக்கையிலும் பொருந்தமாட்டாமல் இந்த லீலாவிபூதியில் வந்து பிறந்து களைபடுங்கித் தன்விபூதியைப் பாதுகாப்பவன் என்று அவனது திருக்குணத்தை அநுஸந்தித்து அதற்கேற்ற சில திவ்ய சேஷத்தங்களை யறுபவிக்கிறாரிப்பாட்டில்.

கண்ணிரானது காளியமர்த்தநம் முதலிய அரிய செயல்களை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் அவற்றில் உள்குழைந்து சுடுபட்டு மேலொன்றும் சொல்லமாட்டாமையால் ஒரு வினைமுற்றுச் சொல்லவும்மாட்டாது விட்டனர்; ஆச்சர்யகரமான விஷயங்களைக் கூறும்போது அவற்றுக்கு வினைமுற்றுத்தந்து முடியாது நிறுத்து வதைப் பல கவிகளின் வாக்குகளிலும் காணலாம்.

சுற்றடியில் எடுத்த என்றது—‘அன்’ சாரியை பெருத பல விற்பாற்பெயர்; சாரியைபெறின் ‘எடுத்தன’ எனநிற்கும். இப்பாட்டில், அரவுமுதலிய பெயர்ச்சொற்கள் ‘விட்டு’ முதலிய வினைச்சொற்களை முறையே சென்று இயைதலால் முறை நிரனிறையாம்; இது வடமொழியில் ‘யதாஸங்க்யாலங்காரம்’ என்றும், தென்மொழியில் ‘நிரனிறையணி’ என்றும் அலங்காரசாஸ்திரிகள் கூறுவர்.

காளியநாகத்தை வலியடக்கி உயிரோடு விட்டதும், குவலயாபிடமென்னும் கம்ஸனதுயானையைக் கொம்புமுறித்து முடித்ததும், தன்மேன்மையைப் பாராமல் தாழ்நின்று பசுக்களை மேய்த்ததும், அஸுரன் ஆவேசித்திருந்ததொரு குருந்தமாதத்தை முறித்து வீழ்த்தியதும், பகாஸுரன் வாயைக் கீண்டொழித்ததும், இடைப் பெண்களோடே குரவைக்கூத்தாடியதும், குடங்களெடுத்தேற வெறிந்தாடியதும், தன்னைக்கொல்லுமாறு தாய்வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையின் ஸ்தனங்களை உறிஞ்சியுண்டதும், மல்லர்களைக்

கொன்றதும், கோவர்த்தனமலைபக் குடையாகவெடுத்தேந்தி
நின்றதுமாகிய இச்செயல்கள் என்ன ஆச்சரியம்! என்று ஈடு
பட்டுப்பேசினாராயிற்று. ... (௫௪)

அவன்தம ரெவ்வீனைய ராகிலும் * எங்கோ
னவன்தமரே பென்றோழிவ தல்லால் *—நமன்தமரா
லாராயப் பட்டறிடார் கண்டீர் * அரவணமேல்
பேராயர்க் காட்பட்டார் பேர். (௫௫)

அரவு அணை	{ சேஷசயனத்தின் மேல் மீது வாழ்கிற	“அவன் தமர் எவ் வினையர் ஆகிலும்	{ “அந்த ஸர்வேச்வர னுடைய பக்தர் கள் எவ்வகை யான செயலை புடையவரா யிருந்தாலும்
பேர் ஆயற்கு	{ இடைத்தனத்தில் குறைவின்றிப் பூர்ணமாயிருக்கிற பூதிருஷ்டண னுக்கு	எங்கோ னவன் தமரே”	{ எம்பெருமானுடைய பக்தர்களன்றோ”
ஆப்பட்டார் பேர்	{ அடிமைப்பட்டவர் களின் திருநாம த்தை வலிக்கு மவர்களும்	என்று ஒழிவது அல்லால்	{ என்று கொண் டாடிச் சொல்லி (தாங்கள்) விலகிப் போவது தவிர,
நமன தமரால் யமபடர்களாலே,		ஆராயப்பட்டு அறியார்	{ ஆராயப்பட்டிருக்க அறியமாட்டார் கள்.

* * *—[அவன்தமர்.] யமபடர்கள் பாகவதர்திறத்திலே
அஞ்சியிருக்கும்படிபை அருளிச்செய்கிறார். யமன் நாட்டிலுள்ளா
ருடைய பாவங்களைப்பெல்லாம் ஆராய்வதற்கு அந்த ஸர்வேச்வர
னால் நியமிக்கப்பட்டவனே; ஆனாலும் தனக்கும் நியாமகனான
அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தர்கள் நற்காரியங்களைத் தவிர்த்து
நியகாரியங்களையே செய்துவந்த போதிலும் அவர்களை யமகிங்கரர்
கள் “நமது யஜமானனான யமனையும் நியமிக்கும் வல்லமை புடைய
வர்களன்றோ இந்த பாகவதர்கள்” என்று கொண்டாடி வணங்கி
அப்பால் போய்விடுவார்களே தவிர, அவர்களுடைய குணகுணங்
களை ஒருபோதும் ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டார்கள்: ஏனெனில்;
அப்படிப்பட்டவர்களை ஸம்ரகிப்பதில் புருஷகாரபூதையான

பிராட்டியும் ஒருகால் ஏதேனும் குறை சொல்லிலும் அதையும் லக்ஷியஞ் செய்யாமல் 1. “என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸாவேசவரன் பரிந்து ரக்ஷிப்பவனன்றோ? இப்படிப் பெரிய பிராட்டியாராலும் குறை கூறக்கூடாதவர்கள் விஷயத்தில் நம்மால் அணுகவும் முடியுமோ? என்கிற பயத்தினாலென்க. அன்றியும், யமன் தன்படர்களை நோக்கி ‘நீங்கள் வைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் அபசாரப்படவேண்டா; அவர்களைக்கண்டால் அதுவர்த்தித்திருங்கள்’ என்று கட்டளை யிட்டிருக்கின்றனென்பதை, “திறம்பேன்மின் கண்டார், திருவடி தன் நாமம், மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்—இறைஞ்சியும், சாது வராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனும் தன், தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு.” என்ற நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தாலும், “ஐயொருஷஜிவிக்கூடி பாஸஹஸ்தம் வடிகி யசி கிவ தஸு கண்கி-மெவ. வரிஹாசியஸ-பிடிநபுபவநாநு ஐயொரு ஹஸ்தநுணாந ந வெவஷவாநாந = ஸ்வபுருஷ மபிவிசுத்ய பாச ஹஸ்தம் வததி யமஃ கில தஸ்ய கர்ணமூலே—பரிஹர மதுஸுதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்.” என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவசநத்தாலும் அதிக. “கெடுமிடராயவெல் லாம் கேசவாவென்ன, நாளுங் கொடுவினைசெய்யுங் கூற்றின் தமர் களுங் குறுககில்லார்” என்ற திருவாப்மொழியும், “வென்றி கொண்ட வீரனார், வேறு செய்து தம்முள்ளென்னை வைத்திடா மையால் நமன், கூறுசெய்துகொண்டு இறந்த குற்றமெண்ண வல்லனே” என்ற திருச்சந்தவிருத்தமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

இப்பாட்டில் “பேராயற்கு ஆட்பட்டார்பேர்” என்ற சுற் றடிக்கு வேறுவகையாகவும் பொருளுரைக்க இடமுண்டாயினும், அழகியமணவானப்பெருமாள் நாயனாரருளிச்செய்த திருப்பாவை ஆராயிரப்படி வியாக்கியானத்தில் ஆழிமழைக்கண்ணா வென்னும் நாலாம்பாட்டின் அவதாரிகையில், “அவன்தமரேவ்வினையராகி லும் இதயாதி” என்று இப்பாசுரத்தை யெடுத்து [“அரவணமேல் பேராயற்கு ஆட்பட்டார் பேர் ஆராயப்பட்டு அறியார் கண்டார்—

ஒரு பாகவதன் பேரை ஒரு அபாகவதன் தரிப்பது, அவனையும்
யமன் கோஷ்டியில் பட்டோலைபார்க்கப் பெறுது.”] என்று வியாக்
கியானித்தருளியிருக்கக் காண்கையாலே ‘பேராயற்காட்டப்பட்டார்
பேர்’ என்னுமளவை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு (அன்மொழித்
தொகையாகப் பாவித்து) எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டவர்
களுடைய பேரையுடையவர்கள் எனப் பொருள்கொள்ளுதல்
சிறக்கும். (106)

டேரே வரப்பிதற்ற லல்லாலெம் பெம்மாளை *

ஆரே யறிவா ரதுநிற்க*—நேரே

கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் * கண்ண

னடிக்கமலந் தன்னை யயன்.

(107)

(நாம் வாயினால் ஏதேனுமொன்றைச்
சொன்னாலும், அது)

பேரே { எம்பெருமானது
திருநாமமாகவே

வா வரும்படியாக

பிதற்றல் { பிதற்றுவதைத்
அல்லால் { தவிர

எம் { (அந்த)
பெம்மாளை { எம்பெருமாளை

ஆரே ஆர்தான்

அறிவார் { (உள்ளபடி) அறிய
வல்லவாகள்?

அது நிற்க { அந்த விஷயம்
இருக்கட்டும்;

அயன் பிரமணுவன்

கடி பரிமளம் மிகுத்த

கமலத்துன் { (அவ்வெம்பெரு
மானது) நாபிக்கம
லத்திலே (பிறந்து)

நேரே { (அங்கே) கிரந்தா
இருந்தும் { வாஸம்பண்ணிக்
கொண்டிருந்தும்

கண்ணன் { அந்த ஸர்வேசுவர
அடி கமலம் { னுடைய திரு
தன்னை { வடிகளை

காண்கிலான் { ஸேவிக்கப்
பெற்றானில்லை.

* * *—[பேரேவரப்பிதற்றலல்லால்.] எம்பெருமானுடைய
பிரபாவம் ஆர்க்கும் அளவிட்டறிய முடியாதது; கடற்கரையில்
குடிசை கட்டிக்கொண்டிருப்பவர்க்கும் அந்தக் கடலினுடைய
ஆழம் அறியமுடியாமற் போவதுபோலவே அவனுடைய திரு
நாபிக்கமலத்தில் தோன்றின நான்முகக்கடவுள் எப்போதும் அவ்
விடத்தே வாஸஞ்செய்து கொண்டிருந்தும் அவனுக்கும் அப்பெரு
மானுடைய பெருமை அளவிட்டறியக் கூடாததாயிராநின்ற

தன்றோ; ஆகையினால் 'எம்பெருமான் உணாவதற்கு முடியாத வன்' என்று நாம் உணர்ந்து அவனது திருநாமங்களை வாயில் வந்தபடியெல்லாஞ் சொல்லிக் கூப்பிடுவது செய்யலாமத்தனை யொழிய, அவனது மஹிமையை உள்ளபடியறிந்து எவராலும் சொல்லப்போகாது என்றவாறு. சாஸ்திரங்களில் பலபேர்களைக் குறித்து 'ப்ரஹ்மஜ்ஞாநி' என்றும் 'ப்ரஹ்மவித்' என்றும் சொல்லியிருப்பதெல்லாம்—பாப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அளவிட்டறிந்தமையைச் சொன்னதன்று; 'எம்பெருமான் அளவிட முடியாதவன்' என்ற இவ்வுண்மையை அறிந்தவர்களை ப்ரஹ்ம வித்துக்களெனப்படுவார் என்றறிக.

கன்றுக்குட்டியானது ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு தன் தாயைக் காணாமல் அம்மே! என்று கத்தினால் அக்கத்துதல் தன் செவிப்பட்ட மாத்திரத்தில் தாய்ப்பசு இரங்கிக் கன்றின் பக்கத் தில் வந்து நிற்பதுபோலவே, எம்பெருமானை உள்ளபடி அறியா விட்டாலும் அவனது திருநாமத்தை வாய்வந்தபடி பிதற்றினால் அவன் வந்து அருள்புரிவான் என்ற கருத்து முதலடியில் உய்த்துணரத்தக்கது.

பெம்மான்—'பெருமான்' என்பதன் மருஉ. நிற்க—விபங் கோள்முற்று. இப்பாட்டில் "நேரே சுடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் அயன் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னைக் காண்கிலான்; (ஆதலால்) எம் பெம்மானை ஆரேயறிவார்?" என்று கைமுதுகநியாயம்படக் கூறியிருத்தலால் தொடர்நிலைச் செய்யுட் பொருட்பேறணியாம். (௫௬)

அயனின்ற வல்வினையை யஞ்சினே னஞ்சி *
உயரின் திருவடியே சேர்வான் *—நயநின்ற
நன்மாலை கொண்டு நமோநாரண வேன்னும் *
சொன்மாலை கற்றேன் தொழுது.

(௫௭)

அயல் நின்ற	{	(என்) அருகிலேயே	{	மிகக் கடினமான
		இருந்துகொண்டு		பாவங்களைக்
		(என்னை		குறித்து
		இடைவிடாமல்		
		ஹிம்மவத்துக்	அஞ்சினேன்	பயப்பட்டேன்;
		கொண்டே)		
		இருக்கிற	அஞ்சி	(இப்படி) பயப்பட்டே

உய	{ (இந்தப் பாபவம்பந் தம் நீங்கி) உஜ்ஜீ விக்கும்பொருட்டு	நல் மாலை கொண்டு	{ சிறந்த இந்தப் பிரபந்தத்தைக் கொண்டு
கின்	உன்னுடைய	தொழுது	{ (உன்னை) ஆசாயித்து
திரு அடியே	திருவடிகளில்தானே	நமோ நாராண என்னும்	{ திருமந்திரத்தின் பொருளை
சேர்வான்	வந்து கிட்டுகைக்காக	சொல் மாலை	
நயம் கின்ற	இன்பம் பொருந்திய	கற்றேன்	அப்பயித்தேன்.

* * *—[அடனின்ற வல்வினையை.] பலவகைக் கொடியபாவங்
கள் என்னிடத்தில் நெருங்கிக் கிடப்பதைக்கண்டு ‘இப்பாவங்
கள் இன்னமும் முன்புபோலவே மேல்விழுந்து நலிந்தால்
நாம் என்னசெய்வது!’ என்று பயப்பட்டேன்; ‘எம்பெருமானது
திருவடிகளிற்சென்று சேர்ந்துவிட்டால் பாவங்கள் அடியோடு
நீங்கப்பெற்று நாம் உஜ்ஜீவிக்கப்பெறலாம்’ என்று துணிந்து, உன்
திருவடிகளில் வந்துசேரும் விதம்பாது? என்று ஆராய்ந்துபார்த்
தேன்; நமது வாழ்மொழியான உன்விஷயத்தில் உபயோகிப்பதே
அதற்குச் சிறந்தவழி என்று நிச்சயித்து, திருமந்திரத்தின்
பொருளை விவரிப்பதான இப்பிரபந்தத்தைப்பாடினேன்; இதனால்,
பாவங்களுக்கு அஞ்சின அச்சம்தீர்ந்து உஜ்ஜீவனமும் பெற்றேன்
என்றாயிற்று.

சேர்வான்—வானவகுதல்பற்ற எதிராகல் வன்மைபுச்சம.
“நயமின்ற” என்பதற்கு—‘திருமந்திரத்தத்தை நயப்பித்தலில்
நோக்கமாயுள்ள’ என்று பொருள்கூறுதலும் பிரகாரணத்திற்குப்
பொருந்தும்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், அவனை அடைதற்
குரிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடைவதற்கான உபாயம்,
அடைந்து பெறவேண்டியபேறு, அடைவதற்கு இடையூறுகவுள்ள
விரோதிஸ்வரூபம் ஆகிய இவ்வைந்துவிஷயங்களே திருமந்திரத்
தின் அர்த்தமாதலாலும், இவைகளை இப்பிரபந்தத்திலும் விவரிக்கப்
படுகின்றனவாதலாலும் இதுகூடும். ... (௫)

தொழுது மலர்கொண்டு தூபம் கையேந்தி *

எழுது மேழுவாழி நெஞ்சே *—பழுதின்றி

மந்திரங்கள் கற்றனவும் மாலடியே கைதொடவான்

அந்தாமோன் றில்லை யடை.

(௫)

நெஞ்சே	மனமே,	மந்திரங்கள்	பகவத் மந்த்ரங்களை
மலர் கொண்டு	{ புஷ்பங்களை சம்பா தித்துக்கொண்டும்	பழுது இன்றி	{ முறைப்படியே நாம் அப்யஸித் கிறோமானும்
தூபம்	தூபத்தை	கற்பனையும்	
கை ஏந்தி	{ கையிலே ஏந்திக்கொண்டும்	மால் அடி கை	{ வர்வேசுவரன் திருவடிகளைத் தொழுவதற் காகவோயாம்.
தொழுது	{ (எம்பெருமானை) வணங்கி	தொழுவான்	
எழுதும்	உஜ்ஜீவிப்போம்;	(ஆனபின்பு)	
எழு	கீ புறப்படு;		
வாழி	{ (உனக்கு இந்த ஸ்வபாவம்) சித்யமாயிகே :	அந்தரம் ஒன்று இல்லை	{ (நாம் ஆறியிருப்ப தற்கு) அவகாசம் கிறிதுமில்லை;
(நான் இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரண மென்னவென்றால்)		அடை	{ (அப்பெருமானை) விரைவில் சென்றுகிட்டு.

***—[தொழுதுமலர்கொண்டு.] நெஞ்சே! நாம் பகவத்கை
பத்தை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஆறியிருக்க வழியில்லை;
நாம் குருகுலவாஸம் பண்ணி மந்த்ரங்களை அப்யஸிப்பதெல்லாம்
எம்பெருமானை அடிபணிவதற்கேயன்றி வேறொரு பிரயோஜனத்
திற்காகவன்றே; ஆனபின்பு, தூபதிப்புஷ்பாதிகளான உபகாணங்
களைக் கையிற்கொண்டு அப்பெருமானை ஆரதிக்கச் செல்வோம்,
எழுந்திரு; இனிநாம் தாமஸித்திருப்பதற்கு அவகாசமேயில்லை—
என்று தம் திருவுள்ளத்தை த்வரைப்படுத்துகிறார்.

“மலர் கொண்டு தூபம் கையேந்தி—தொழுது—எழுதும்
எழு” என்று ஆழ்வார் சொன்னவுடனே நெஞ்ச மிகவும் அதற்கு
ஆறுகூலப்பட்டிருக்கவே “வாழிநெஞ்சே” என்று உவப்பினால்
மங்களாசாஸனம் செய்தாரென்க; இந்த ஆறுகூலயம் உனக்கு
ஒருநாளும் மாறுதிருக்கவேணு மென்றவாறு.

பழுது இன்றி—குருகுலவாஸம் செய்யாமல் மந்த்ரங்களைக்
கற்பது பழுது; அப்படிப்பட்ட பழுது இல்லாமல் [குருகுல
வாஸம் பண்ணி] என்றபடி. அந்தரம் ஒன்று இல்லை—‘பிறகு
பார்த்துக்கொள்வோம்’ என்று ஆறியிருக்க அவகாசம் கிறிது
மில்லை.

(இஅ)

அடைந்த வருவினையோ டல்லல்நோய் பாவம் *

மிடைந்தவை மீண்டொழிய வேண்டில் *—துடங்கிடையை

முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய * முன்னொருநாள்

தன்விலங்கை வைத்தான் சரண்.

(ருக)

அடைந்த	{ அடியேபிடித்துப் பற்றிக்கிடக்கிற	மீண்டு ஒழிய வேண்டில்	{ வாஸனையோடு விட்டு நீங்க வேணுமானால்,
அரு	{ போக்குவதற்கு அருமையான	முன்	முன்பொருகால்,
வரனையோடு	பழவினையும்	துடங்கு இடையை	{ மெல்லிய இடையை புடையனான பிராட்டியை
அல்லல்	{ (அந்தப் பழவினை யின் பயனாகவரு கின்ற) மனத் துன்பங்களும்	இவங்கை வைத்தான்	{ லங்காபுரியில் சிறை வைத்தவனான இராவணனுடைய
நோய்	சரீரவியாதிகளும்	முரண் அழிய	மிடுக்கு அழியும்படி
பாவம்	{ (இப்போது செய் கிற) பாவங்களும்	முன ஒரு நாள்	{ ஸ்ரீராமனுய்ப்பிறந்த வொருகாலத்த,
மிடைந்தவை	{ (இப்படிப் பலவகை யாக, ஆத்மாவைத் தொரியாதபடி) முடிக்கிடக்கின றவை	தன் வில்	தன்னுடையவில்லை
		அம் கை	{ அழகிய திருக்கையிலே
		வைத்தான்	{ எடுத்துப் பிடித்தவனான பெருமானே
		சரண்	உபாயமாவான்.

* * *—[அடைந்தவருவினையோடு.] நாம் நல்ல வழியிற்
போதுபோக்கவேணுமானால் பகவானை ஆசிரயிப்போம்; அப்படி
அவனை ஆசிரயிக்குமிடத்து ஆசிரயிக்க வொட்டாமல் இடையூறுக
அருவினை அல்லல் நோய் பாவம் முதலியவை குறுக்கே நிற்கின்
றனவே! அவற்றைப் போக்கும்வழி யாது? என்று சங்கை பிறக்க,
நமது பிரதிபந்தகங்களை இருதுண்டமாக்குவதற்கு உபாயமாக
ஸ்ரீராமபிரானைச் சரணம்புகுதல் நன்று என்கிறார். இத்தால்,
எம்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவை என்
னுடைய தென்று செருக்குற்றிருக்குமவர்கள் ராவணாதிகள் பட்
பிட்டுப் படுவாரென்னுமிடமும், 'இவ்வாத்மவஸ்து அவனுடையது'

என்று அதுகவித்திருக்குமவர்களுக்கு வரும் விரோதிகளை அப் பெருமான் விராட்டியின் துயரத்தைப் பரிஹரித்ததுபோல பரிஹரித்தருள்வனென்னுமிடமும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். (நிக)

சரணு மறைபயந்த தாமரை யானோடு *

மரணய மன்னுயிர்கட் கேல்லாம் *—அரணய

பேராழி கொண்டபிரா னன்றி மற்றறிபாது—*

ஓராழி சூழ்ந்த வலகு.

(க௦)

சரண் ஆம் மறை	{ (எல்லார்க்கும்) ஹிதத்தை உரைக்குமதான வேதத்தை	மன் உயிர்க்கு எல்லாம்	{ நித்யமான ஸ்வரூ பத்தைபுடைய ஆத்மாக்களெல்ல வற்றுக்கும்
பயந்த	{ (எம்பெருமானிடத் தில் தானடைந்து காட்டிலுள்ளவர் கட்காக) வெளிப் படுத்தின	அரண் ஆய	{ ஈகூதமான விதங்களை
தாமரையா னோடு	{ பிரமனோடுகூட	பேர் ஆழி கொண்ட பிரான் அனறி	{ பெரிய திருவாழி யாழ்வானைக் கையிற்கொண்ட எம்பெருமான் அறிவனே யல்லது
மரண் ஆய	{ மரணமடைபுந் தன்மையுடைய	மற்று ஓர் ஆழி சூழ்ந்த உலகு அறியாது	{ அவனிலும் வேறான கடல்கூழ்ந்த இவ்வுல கத்திலுள்ளார் அறியமாட்டார்கள்.

* * *—[சரணுமறைபயந்த.] உலகத்தில் பொதுவாக ஒரு நியாயமுண்டு; எவன் பலனை அதுபவிக்கிறானோ அவன் அதற்கு உரிய உபாயத்தை அதுஷ்டிக்கவேணும் என்று. அந்தநியாயத்தைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, எம்பெருமானைப் பெறுதலாகிற பயனை அதுபவிப்பவன் சேதநனையிருக்க அதற்குரிய உபாயமும் இவனிடத் திலன்றோ இருக்கவேண்டும்; 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்று முறையிடுவது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று ஒருசங்கைதோன்ற, அஜ்ஞைய் அசக்தனை இவனால் செய்யக்கூடியதொன்று மில்லாமையினால், ஸர்வஜ்ஞைய் ஸர்வசக்தனை அவனே உபாயமா யிருக்கவேண்டியது ஆவச்யகமாயிற்றென்கிறார். பலனை அதுபவிப்

பவனும் எம்பெருமானே, அதற்கு உபாயாறுஷ்டாநம் செய்பவனும் எம்பெருமானே என்கிற ஸத்ஸம்பந்தாய வலித்தாந்தம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. கைதவறிப்போன பொருளைத் தேடிப்பிடித்து அதுபவிப்பதும் அதனால் ஆநந்தமடைவதும் ஸொத்தையுடைய ஸ்வாமியின் காரியமேயொழிய ஸொத்தின் காரியமல்லவே; அது போல அப்பரமபுருஷனுடைய ஸொத்தாகிய நாம் அவனை விட்டுத் தப்பித்தவறியிருக்கிறோமாயின், நம்மைத் தேடிப்பிடித்து ஆட் கொள்ளப் பெறுதலும் பெற்றுமகிழ்தலும் அவனுக்கே உரியன வாதலால் பலனை அதுபவிக்குமவனான தானே உபாயாறுஷ்டாநம் செய்கிறானென்க. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முடிவான ஸுத்தரத்தின் பாஷ்யத்தில்—“நய வாரிபுராஷு; ஸுத்யஸங்கஜஃ சுத்யப-பு-யம் ஜோதிநம் ஸுயா சுபாவிடிவத-யிஷுதி” என்று ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திரத்தத்தில் “பரமபுருஷஃ ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா” என்ற ஸ்வாஸ்யமுணர்க.

இப்பாட்டில் சொல்லுகிற அர்த்தம் வேதங்களில் வலித்த மானது என்பதைத் தெரிவிக்கவே “சரணுமறைபயந்த” என்ற விசேஷணம் தாமரையானுக்கு இடப்பட்டது. “சுரீதஸெஸ்யுவு ஸெதா:” இத்தபாதி வேதவாக்கியங்கள் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

‘அரணய’ என்பதை பேராழிகொண்டபிரானுக்கு விசேஷணமாகப் பலர் மயங்கியொழிவர்; அது விசேஷணமன்று; இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை: ‘அரணவற்றை’ எனப் பொருள்படுதலால் பயனிலை. பிரமன்முதல் ஏறம்பு சுருகவுள்ள கைலஜந்துக்களுக்கும் உபாயமானவற்றை எம்பெருமான் அறிவனையல்லது அற்பஞானிகளான உலகத்தவர்கள் அறியமாட்டார்கள் என்றவாறு.

ஆழிசூழ்ந்த வுலகமானது மன்னுயிர்க்கெல்லாம் அரணயிருக்கிற பேராழிகொண்ட பிரானையன்றி மற்றதொன்றையும் அறியாது—என்றும் பொருள் சொல்லலாமே என்று முற்காலத்தில் ஒருவர் சொன்னாராம்; உலகமானது எம்பெருமானை மறந்து மற்றவற்றையே அறிந்திருப்பதால் ‘உலகானது பிரானையன்றி மற்றறிபாது’ என்கிற விப்பொருள் இணங்காது என்று கொண்டு நஞ்சியர், “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே” என்றிருப்

பதால் இவ்விடத்தில் உலகு என்பதற்கு ‘சிறந்த மாஞானிகள்’ என்று பொருள்கொண்டால், ‘மஹான்கள் பேராழிகொண்ட பிரானையன்றி மற்றறியார்கள்’ என்னும் பொருள் இணங்கி சீட லாம் என்று அபிப்பிராயம் கொண்டாராம்; இதை பட்டர் கேட் டருளி, “இவ்விடத்தில் ‘ஓராழி சூழ்ந்த வுலகு’ என்றிருப்பதை நோக்கவேணும்; ‘ஆழிசூழ்ந்த’ என்கிற விசேஷணம் இல்லா திருந்தால் நீர் சொல்லும் பொருள் ஏற்கும்; ‘கடலால் சூழப்பட்ட மஹான்கள்’ என்று பொருள் சொல்லப்போகாமையாலே, ‘கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமானது தனக்கு அரணுவற்றை அறியமாட் டாது, பேராழிகொண்ட பிரானே அறிவான்’ என்றே பொருள் கொள்ளவேணும்” என்று உபபாதித்து உரைத்தருளினராம். இங்ஙனே நிர்வஹித்து பட்டாருளிச் செய்தபோது நஞ்சீயரும் நம்பிள்ளையும் கேட்டிருந்தார்கள்; ஆனாலும் இதனை ஒருகால் நஞ்சீயர் மறந்திட, நம்பிள்ளை ஞாபகப்படுத்தினர் என்றும் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்துளர்.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அச்சப் பிரதிகளில் சில பதங்களும் வாக்கியங்களும் விபேட்டிருப்பதை ஒலை ஸ்ரீகோசங்களைக்கொண்டு பரிஷ்கரித்துக்கொள்க. (௬௦)

உலகு முலகீறந்த வுழியும் * ஒண்கேழ்

விலகு கருங்கடலும் வெற்பும் *—உலகினில்

சேந்தீயும் மாருதமும் வானும் * திருமால்தன்

புந்தியீ லாய புணர்ப்பு.

(௬௧)

உலகும்	{ பூமி முதலிய லோகங்களும்	வெற்பும்	மலைகளும்
உலகு இறந்த ஊழியும்	{ இவ்வுலகம் யாவும் அழிந்துகிடக்கிற பிரளயகாலமும்	உலகினில் செம் தீயும்	{ இவ்வுலகத்திலுள்ள சென்றிற்மான தேஜஸ் பதார்த் தங்களும்
ஒண் கேழ் விலகு	{ அழகிய நிறத்தோடு அலையெறிகிற	மாருதமும்	காற்றும்
கரு கடலும்	{ கருநிறத்ததான ஸமுத்திரமும்	வானும்	ஆகாயமும்
			(ஆகிய இவை யாவும்)

திரு மால் தன்	{	லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமா னுடைய	புத்தியில்	{	ஸங்கல்ப ஞானத்தினால்
			ஆய		படைக்கப்பட்ட
			புணர்ப்பு		படைப்புக்களாம்.

* * *—[உலகும்.] கீழ்ப்பாட்டில், அவ்வெம்பெருமானைத் தவிர்த்து உயிர்களெல்லாம் தாமே தமக்குவேண்டிய நன்மையைத் தேடவறியாது என்றருளிச்செய்த ஆழ்வார், இப்பாட்டில்—அவை தமக்குவேண்டிய நன்மையைத்தேட அறிபாதிருக்கையிலும் எம்பெருமானே நன்மையைத் தேடுகிறதற்குக் காரணம்—இச்சராசரங்களை யெல்லாம் அப்பெருமான் பேரருள்கொண்டு தன் ஸங்கல்பத்தினால் படைத்த ரக்தஸம்பந்தமேயாகு மென்கிறார். பெற்றவனையொழிய வளர்ப்பவரில்லை யென்றதாயிற்று. சேதநங்கள் இற கொடிந்த பக்ஷிபோல மூலப்ரக்ருதியிலேயே லயித்துக் கிடவாமல் தன்னையடைந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நிர்ஹேதுக க்ருபாகடாக்ஷத்தினால் அப்பரமன் கரசரணாதி அவயவங்களையும், தன்னை யுணருமாறு சாஸ்த்ரங்களையும் கொடுத்தருளின னென்பது நூற், கொள்கை. இவையறியாத காலத்திலும் அவனே ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே இப்போது உபாயமறிவானும் அவனே என்று கீழ்ப்பாட்டோடே சேர்த்துப் பொருள் பெறுத்திக்கொள்க. ... (கூக)

புணர்மருதி னூடுபோய்ப் பூங்குருந்தம் சாய்த்து *
மணமருவ மால்லிடையேழ் செற்று *—கணம்வெருவ
ஏழுலகுந் தாயினவு மெண்டிசையும் போயினவும் *
குழரவப் போங்கணையான் தோள். (கூஉ)

புணர் மருதின் ஊடு போய்	{	ஒன்றோடொன்று	{	(இலையும் கொம்புந்
		இணைந்திருந்த		தெரியாதபடி)
		(இரட்டை)		பூக்கள் நிரம்பி
		மருதமரத்தின்		யிருந்த குருத்த
		கமலே தவழ்ந்து		மரத்தைத்
		சென்று		தள்ளிப்போட்டு
(பின்பொருகாலத்தில்)			(மற்றுமொரு காலத்தில்)	

மணம் மருவ	{ (சுப்பின்னைப் பிராட்டியோடு) விவாஹம் நிறை வேறுதற்காக	எண்	{ எட்டுத்திக்குச் களிலும் போய்ப் பாலியலையும்
மால் விடை ஏழ் செற்ற	{ பெரிய வடிவை புடைய ஏழு நிஷ்பங்களைப் முடித்து	(எவையென்றால்)	{ (பரிமளம் குளிர்த்தி மென்மை என்னும் குணங் கள்) நிரம்பிய திருவனந்தாழ் வானை சிறந்த படுக்கையாக வுடையான ஸர்வேச்வரனது திருத்தோள்களே யாம்.
(இன்ன மொருகாலத்தில்)		சூழ் அரவம் பொங்கு அணையான் தோள்	
கணம் வெருவ	{ எல்லாப் பிராணி களும் நடுங்கும் படி		
ஏழ் உலகும் தாயினவும்	{ மேலேழுலகங்களில் தாவிச் சென்றவையும்		

* * *—[புணர்மருதினுபோய்.] கீழ்ப்பாட்டில், சராசரங்
கள் யாவும் எம்பெருமானுடைய படைப்பு என்றார்; இப்படி
உலகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்கின பின்பு தான் தூரஸ்தனாய்
நின்றாவிடாமல் உலகுக்கு உண்டாகின்ற களைகளைப் பிடுங்கிப்
பாதுகாப்பதும் செய்கிறுனென்பதை இப்பாட்டில் வெளியிடுகின்
றார். இதில் தோள் என்றது திருக்கைகளை இரட்டை மருத
மரத்தினிடையே தவழ்ந்து சென்றபோது கைகளைத் தரையிலே
ஊன்றித் தவழ்ந்ததனால் மருதம் முறித்ததைக் கைகளின்மே லேற்
றிக் கூறினரென்க. மருதினுபோய் என்றது மருதமாங்களை
முறித்துத் தள்ளினமையைச் சொன்னபடி. கூட்டமென்னும்
பொருளதான 'மணம்' என்னும் வடசொல் கண்மெனத் திரிந்தது;
அதுகூலர் பிரதிகூலர் என்கிற வேறுபாடின்றி எல்லாப்பிராணி
களும் என்கை.

“சூழரவப்பொங்கணையான் தோள்” என்ற சொல்லாற்ற
லால், பரிமளம் குளிர்த்தி முதலிய குணங்களுக்கெல்லாம் எல்லை
நிலமாயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையையும் பொருத
ஸௌகுமார்யத்தையுடைய அப்பெருமான் அப்படுக்கையில் கண்
வளரப்பெறாமல் இப்படி அல்லாடித் திரிவதுபற்றி வயிறெறிகின்ற
இவ்வாழ்வாரது பொங்கும்பரிவு விளங்கும். பிராஜைகளைப் பாது
தாப்பதில் கருத்துன்றியவர்கள் ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்கப்

பெருமல் அலைந்து திரிவர்களன்றோ. இப்பாட்டில் அதுஸந்திக்கப் பட்டேன் சரித்திரங்க ளெல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுடைய தோள்வலிமையே தெற்றென விளங்குமென்றுகொண்டு தோளின் மேலேயே எல்லாச் செயலையும் ஏற்றிக் கூறினரென்க. ... (கஉ)

தோளவனை யல்லால் தோழா * என்செவி யிரண்டும்
கேளவன தின்மொழியே கேட்டிருக்கும் *—நாநாளும்
கோண கணையான் குரைகழலே கூறுவதே *
நாணமை நள்ளேன் நயம்.

(கக)

தோள்	{ (எனது) கைகளானவை	என் நா	{ என்னுடைய நாவானது
அவனை	{ (வேறு சிலரைத் தொழு என்று நான் சொன்ன லும்) அப்பெரு மானையல்லது வேறு எவரையும் வணங்கமாட்டா;	நாளும்	{ நான்தோறும்
அல்லால் தொழா		கோள் நாக அணையான்	{ மிகக்கையுடைய ஞன திருவனந் தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடைய அப்பெருமானது
என் செவி	{ எனது இரண்டும்	குரை கழலே	{ ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலையணிந்த திருவடிகளையே
கேள்	{ ஸகலவித பந்துவுமா கிய அப்பெரு மான்விஷயமான	கூறுவது	{ சொல்லா நிற்கிறது; (இப்படியான பின்பு)
இன் மொழியே	{ இனிய பேச்சுக்களையே	நயம்	{ சப்தாதி விஷயங்களை
கேட்டு இருக்கும்	{ கேட்டுக்கொண்டு (அதனாலே) ஸத்தை பெற்றிருக்கும்;	நாணமை நள்ளேன்	{ வெட்கப்படாமல் விரும்புவாரைப் போலே நான் விரும்ப மாட்டேன்.

[தோளவனை.] தம்முடைய எல்லா இந்திரியங்களும் எம் பெருமான் பக்கலிலேயே ஊன்றப்பெற்றபடியை அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரைத் கொழும்படி நான் சொன்னாலும் என் கைகள் தொழமாட்டோமென்கின்றன; இதர சப்தங்களைக் கேட்போமென்று நான் பாரித்தாலும் எனது கைகளானவை பகவத் கைதளைத் தவிர்த்து வேறு எதையும்

எற்றுக்கொள்ள மாட்டோமென்கின்றன; நாவினால் விஷயந்தரங்
களைப் பேசுவோமென்று நான் பார்த்தாலும் பகவத் பாகர
வந்தத்தையன்றி மற்று எதையும் பேச நா எழுக்கெற்கலை;
இப்படி எனது இந்திரியங்களெல்லாம் தூர உறுதியாயி ருக்கவே,
நானும் நாணங்கொண்டு இதர விஷயங்களைக் காறியுமிழ்த்தென்
என்றாராயிற்று.

இரண்டாமடியில், கேள்—உறவு; “பேலேய் சுண்ணியரும்
பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், வேலாக் கார் நக நடிபுடவரே
யினியாவாரே” என்கிறபடியே பலவித பத்துவமான எம்பெருமா
னுடைய என்றபடி. இன்மொழி—கீர்த்தி. ‘ந.க+அணை, நாகயணை’
என வரவேண்டிவது நாகணையென வந்தது தொகுத்தல் விகாரம்
குரைகழல்—வினைத்தொகையன்மொழி என்னலாம். நானுமை—
எதிர்மறை வினையெச்சம், நயம்—நயக்கப்படுவது நயம்; ஆசைப்
படத்தக்க விஷயந்தரங்கள். “நயந்தரு பேரீன்பமெல்லாம்”
என்ற இராமானுச நூற்றந்தாகிக் கணிபன் பிரயோகமும்
காண்க. (சுரு)

நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளென்கீழாரோடு—

உயவே னுயர்ந்தவரோ டல்லால் *—வியவேன்

திருமாலையல்லது தெய்வமென் றேத்தேன் *

வருமாறென் னென்மேல் வினை.

(சுரு)

பிறர்	{ பாமபுருஷனுடைய		
பொருளை	{ பொருளான		
	{ ஆத்மவஸ்துவை		
நயவேன்	{ (என்னுடைய	உயவேன்	{ காலகேபம் பண்ண
	{ தெனறு) விரும்ப		{ மாட்டேன்;
	{ மாட்டேன்;		
கீழாரோடு	ஸம்ஸாரிகளோடு	திருமலை	{ எம்பெருமானை
		அல்லது	{ பன்றி (தேவதாந்
			{ தரங்களை)
நள்ளென்	{ ஸ்நேஹம் கொள்ள	தெய்வம்	{ தெய்வமாகக்
	{ மாட்டேன்;	என்று	{ கொண்டு குதிக்க
உயர்ந்தவ	{ சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்	ஏத்தேன்	{ மாட்டேன்;
ரோடு	{ ணவர்களோடு		
அல்லால்	{ தவிர (மற்றவர்க		
	{ ளோடு)		

லியவேன்	{ இப்படியிருப்ப தற்கு ஹேது வான ஸத்வ குண னாகுத் தானும் தெனறு அஹங்காரத்து என்னப்பற்றி நானே) ஆச்சரி யப்படவும் மாட்டேன்;	என் மேல் வினை வரும் ஆறு என்	{ (எம்பெருமா னுடைய அதுகா ஹத்திற்கு இலக் கான்) என் மேலே { (அவனது கிகாஹ ருபமான) பாபம் { வரும்விதம் ஏது? [வரமாட்டாது.]

(இப்படியான பின்பு)

[நயவேன்பிறர்பொருளை.] கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்வார் தமக்கும் தம்முடைய இந்திரியங்கட்கும் விஷயாந்தரங்களைக் கண்ணெடுத்திப் பாராதபடி எம்பெருமானிடத்தில் ஊற்றமுண்டானபடியை அருளிச்செய்யவே, 'விஷயாந்தரங்கள் துர்வாஸநையால் வந்து மேல்விழுந்து உமமை இழுத்துக்கொண்டு சென்றால் என்ன செய்வீர்?' என்று ஒரு கேள்விபிறக்க, எம்பெருமானுடைய அதுகாஹத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்றிருக்கிறேனாகலால் அப்படி நிகழ் ஹேதுவில்லைபென்கிறார்.

பிறர்பொருளை—“உத்தம” புருஷஸ்த்வர்ய: பரமாத்மேத்யு தாஹ்ருத:” என்னும் பிரமாணத்தை அடியொற்றி இங்கு எம்பெருமானை ‘பிறர்’ என்ற சொல்லால் குறித்தனர். சேதநாசேத நங்களிற்காட்டில் விலகாணன் என்றபடி. அவனுடைய பொருள்—ஆத்மவஸ்து. (கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பில் “நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமும் காண்க.) ஸர்வேச்வரனுக்குக் கௌஸ்துபஸ்தாநீயமாகி அப்பெருமான் ‘தன்னது’ என்று அபிமானித்திருக்கும் இவ்வாத்மவஸ்துவை ‘என்னது’ என்று நினைத்தல் இராவணனது செயலோடொக்கு மாதலால் “நயவேன் பிறர்பொருளை” என்றார். இராவணனுடைய செய்கைக்குத் துணையாயிருந்த மாரீசன் போல்வாரோடு நட்புக் கொள்ள மாட்டேனென்பது ‘நள்ளேன் கீழாரோடு’ என்றதன் கருத்து.

“திருமாலையல்லது லியவேன்” என்று கூட்டி—திருமலைக் கண்டாலன்றி (தேவதாந்தரங்களைக்கண்டால் அதனால்) மகஸ்வலில் சிறிதும் மகிழ்ச்சிகொள்ள மாட்டேன் என்பதாக உரைக்க வாயும்.

வருமாறென் என்மேல் வினை?—“சுவஸ்யநிநுவனாதவ்யுஃஸ்யதம் கஜி-ஸுஹாஸுஹம்—அவச்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசபம்” [அவரவர்கள் செய்த நல்லினை தீவினைகளின் பலன் களை அவரவர் அநுபவித்தே தீரவேணும்] என்கிற சாஸ்திரம் பகவத் பக்தர்கள் விஷயத்தில் விலைச்செல்ல மாட்டாதென்று காட்டுகிறபடி. “வருமாறென் நம் மேல்வினை” என்ற பாடமு முண்டு; அப்போது, கீழெல்லாம் நயவேன், நள்ளேன், உயவேன், வியவேன், ஏத்தேன், என்று ஒருமையாகவந்து இங்கே நம் என்று பன்மையாக வந்தது—ஒருமையிற் பன்மைவந்த வழுவமைதியென்னவேண்டும். தம்மோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு நம்மேலென்கிறாரென்றதும் பொருந்தும்.

இரண்டாமடியில், உயவேன் என்றது—உசாவேன் என்றபடி: உசாவுதலாவது ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடிப் போதுபோக்குதல்: “உசாத்துணை” என்ற ஆன்றோர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்தியுங் காண்க. (சுச)

வினையா லடர்ப்படார் வெந்நரகில் சேரார் *

தினையேனும் தீக்கதிக்கட் செல்லார் *—நினைதற்

கரியானைச் சேயானை, ஆயிரம்பேர் * செங்கட்

கரியானைக் கைதோழுதக் கால்.

(சுரு)

வினைதற்கு அரியானை	{ (ஸ்வப்ரயதநத் தாலே) நினைப்ப தற்குக் கூடாத வனும்	கை தொழுதக்கால்	{ அஞ்ஜலி பண்ணினால் (அப்படி அஞ்ஜலி பண்ணினவர்கள்)
சேயானை	{ (நெஞ்சுக்கு விஷய மாகாதபடி) மிக்க கூரத்திலிருப்ப வனும்	வினையால்	{ நல்வினை தீவினைகளால்
ஆயிரம் பேர்	{ ஆயிரம் திருநாமங் களையுடையவனும்	அடர்ப்படார்	{ நெருக்குப்பட மாட்டார்கள்;
செம் கண் கரியானை	{ சிவந்த திருக்கண் களையும் கறுத்த வடிவையு முடை யனுமான பெருமானைக் குறித்து	வெம் நரகில்	{ கொடிய ஸம்ஸார மாகிற நரகத்தில்
		சேரார்	{ (மீண்டும்) சென்று கிட்டமாட்டார்கள்;
		தினையேனும்	சிறிதனவும்
		தீ கதிக்கண்	கெட்டவழிகளில்
		செல்லார்	போகமாட்டார்கள்.

[வினையாலடர்ப்படார்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தாம் ஒழுங்குபட நித்கும் நிலைமையை யருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட நிலைமை மற்று எல்லார்க்கும் உண்டாகவில்லையே, அஃது ஏன்? என்று ஒரு கேள்வி பிறக்க; இந்த நிலைமை எல்லார்க்கும் உண்டாகக்கூடியதே; எம்பெருமானைக் கைதொழுதால் இஃது எல்லார்க்கும் தன்னடைய உண்டாகும் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

வினையாலடர்ப்படார் = 'வினை' என்னும் பொதுச்சொல்லானது நல்வினை தீவினை என்ற இருவினைகளையும் இங்குக் குறிக்கும்; உபநிஷத்தில் "தடி விஜ்ஜாந வுணு வாவெ விய-விய நிரஜதஃ வாகிஃ ஸாஜ்யஜுவெவதி" [முழுக்கூட மோகத்திற்குப் போம்போது புண்யம் பாபம் என்ற இருவினைகளையும் உதறி விட்டுக் கல்மஷமற்றவனாய்ப் பரமஸாம்பத்தை அடைகின்றான்] என்று ஒதிவைத்திருக்கையாலே மோகமார்க்கத்திற்குப் பாபம் எப்படி இடையூறா அப்படி புண்யமும் இடையூறென்பது நூற் கொள்கை. பாபம் நரகத்திலேகொண்டு தள்ளும்; புண்யம் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் கொண்டுதள்ளும்; ஆகவே, பாபம் இரும்பு விலங்கு போன்றதென்றும், புண்யம் பொன்விலங்கு போன்றதென்றும் சமத்தாரமாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. இனி, "வினையாலடர்ப்படார்" என்றவிதற்கு—இங்கே பதுபவிக்கநேரும் பாப பலன்களினால் துன்பப்படமாட்டார்கள் என்று பொருள்கொள்வதும் பொருந்தும்.

வேம் நரகில் சேரார் = "யஜ்யபாஸஹ வஹுமெ-ஃ நிரயொ யஜ்யபாவிநா" [எம்பெருமானோடு கூடியிருத்தல் ஸ்வர்க்கம்; அவனை விட்டுப் பிரிந்திருத்தல் நரகம்] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திற் சொன்னபடியே எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகையாகிற நரகாதுபவம் பண்ணமாட்டார்களென்கை.

தினையேனும் தீக்கதிக்கண் செல்லார் = இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான வருளிச்செயல்—"தர்மபுத்ரன் நரகதர்சனம் பண்ணினவோபாதியும் கூடாது இவர்களுக்கு." என்று. அதாவது—பாரதப்பீடாரில் த்ரோணாசார்யனை வஞ்சிப்பதற்காக "அச்வத்தாமா ஹத்: குஞ்ஜா:" என்று தர்மபுத்திரர்

வாயினால் சொல்லும்படி செய்கிறதார்களென்பது ப்ரவரித்தமாத
லால், தர்மபுத்ரர் மகஸ்கரித்து அப்படி பொய் சொன்னதன்
பயனாகப் பரலோக ப்ரயாணஸமயத்தில் சற்று நரகலோகத்தைப்
பார்வையிட்டுப்போக நேர்ந்ததாம்; அதுபோலவுங்கூட நெரிடா
தாம் செங்கட்கரியானைக் கைதொழுதார்க்கு என்க. 'தினை' என்
பது ஸுகந்தமான ஒரு தாந்யவிசேஷம்; ஸ்வல்பமென்னும்
பொருளில் இச்சொல்லை உபயோகிப்பது வழக்கம். ... (சுரு)

காலே யேழுந்துலகம் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த *

மேலைத் தலைமறையோர் வேட்பனவும் *—வேலைக்கண்

ஓராழி யானடியே யோதுவது மோர்ப்பனவும் *

பேராழி கொண்டான் பெயர்.

(சுசு)

உலகம்	{ உயர்ந்தவர்களான முழுக்கூட்கள்		
காலே எழுந்து	{ (ஸத்வகுணம் வளரக் கூடிய) விடியற் காலையில் துயில் விட்டெழுந்து	அடியே	திருவடிகளேயாம்;
கற்பனவும்	அப்யஸிப்பனவும்,	ஒதுவதும்	{ (மஹான்களால்) சீரவணம் பண்ணப் பெறுவனவும்
கற்று உணர்ந்த மேலை தலை மறையோர்	{ படித்து அறிவு நிரம்பிய வைதி கோத்தமர்கள்	ஓர்ப்பனவும்	{ மதநம் பண்ணப் பெறுவனவும்
வேட்டனவும்	{ (ஸாக்ஷாத்கரிக்க) ஆசைப்படுவனவும் (எவை யென்றால்)		(எவை யென்றால்)
வேலைக்கண் ஓர் ஆழியான்	{ திருப்பாற்கடலில் ஒப்பற்ற திருவாழியை யுடையனாய்ப் பன்னி கொண் டிருக்கும் பெருமானுடைய	பேர் ஆழி கொண்டான்	{ பெரிய கடல் போன்ற திரு மேனியைக் கொண்ட அப் பெருமானுடைய
		பெயர்	திருநாமங்களேயாம்.

***—[காலையேழுந்து.] “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்
மாட்டே” [உலகம் என்னுஞ்சொல் மிகப்பெரிய மஹான்களைக்

குறிக்கும்] என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறியிருப்பதனால், இப் பாட்டின் முதலடியிலுள்ள உலகம் என்னுஞ்சொல் 'உயர்ந்தவர்களான முழுவுலகங்கள்' என்னும் பொருளிலே பிரயோகிக்கப்பட்டது. அறிவு நிரம்பிய பெரியோர்கள் எம்பெருமானது திருவடிகளையும் அவனது திருநாமங்களையும் காண்பதன் கேட்பதுமாயிருப்பார்களென்கிறாற்பாட்டில்.

மேலேத்தலைமறையோர் = கீழ்வேதமென்றும் மேல்வேதமென்றும் வேதம் இருவகைப்படும்: கீழ்வேதமென்பது கர்மகாண்டம்; மேல்வேதமென்பது ப்ரஹ்மகாண்டம் (உபநிஷத்பாகம்); ஆகவே, மேலேத்தலைமறையோரென்றது வேதாந்திகளென்றபடி. ... (கக)

பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு * ஒண்பூ

உயருங் கதிரவனே நோக்கும்*—உயிரும்

தருமனையே நோக்குமொண் டாமரையாள் கேள்வன் *

ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு.

(கௌ)

ஆறு	ஆறுகளானவை	உயிரும்	பிராணனும்
பெயரும் கருகடலே நோக்கும்	{ பொங்கிக்கிளர்கின்ற மஹாஸமுத்ரத் தையே நோக்கிச் செல்லும்;	தருமனையே நோக்கும்	{ யமதர்மராஜனையே சென்று சேரும்; (இவை போலவே)
ஒண்பூ	{ அழகிய தாமரைப் பூவானது	உணர்வு	ஞானமானது
உயரும்	{ உந்தத்தல்தானத்திலே [ஆகாசத்திலே] இருக்கிற	ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே	{ அழகியதாமரைப் பூவிற்பிறந்த பிராட்டிக்கு உல்லபனை பெருமானொரு வனையே
கதிரவனே	ஸூரியனையே	நோக்கும்	சென்று பற்றும்.
நோக்கும்	சுண்ணாமலரும்;		

[பெயருங்கருங்கடலே.] ஞானமென்பது உலகிற் பலவிதம்; தர்க்கசாஸ்திரம் படித்து வாதங்கள்செய்யத் தேர்ச்சிபெற்றவனும் தன்னை ஞானியென நினைக்கிறான்; ஆயுர்வேதம் சோதிடம் மந்திரம் தந்திரம் முதலியவற்றில் கைதேர்ந்தவனும் தன்னை ஞானியென நினைக்கிறான்; இப்படி ஒவ்வொரு யோக்யதை பெற்றவனும் தன்னை ஞானியென நினைத்துக்கொண்டால் உண்மையான ஞானம்

எது? வாஸ்தவத்தில் ஞானியென்றான் எவன்? என்கிற கேள்விக்கு சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும் உத்தரமாவது—எம்பெருமானை அறிகிற அறிவு ஒன்றாகிய ஞானமெனப்படும் என்பதே. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் இரணியனை நோக்கிப் பரஹ்மாத்ர சொல்லும்போது “தக்ஷிணே யநு வநாய ஸாவித்யா யா விஹோதுயே। குபாலாபாவாரம் கஜி விஷ்ணோ ந்யா ஸிவ்யதெவாணா।” [1—19—41.] (ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குவதற்குக் காரணமாகாத கருமம் எதுவோ அதுதான் கருமம்; முக்திபெறுவதற் குறுபபான ஞானம் எதுவோ அதுதான் ஞானம்; கீழ்ச்சொன்னபடியில்லாத கருமம் வீணான ஆபாஸநுபமாகவில்லாததும்; பகவத் விஷயகமல்லாத ஞானம் செருப்புக்குத்தக்கற்றதுபோலவேயாம்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும், அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலேயே (6—5—87.) மைக்ரோயரை நோக்கிப் பாசரர் சொல்லும்போது, “ஸாஜித்யாதெ யெந ததஸ்துஷோஷம் ஸாஜிவாரம் திஷ்டுஷோஷா-மவம், ஸாஜித்யாதெ தவாப்யயிதஜ்யதெவா தசுஜித்யாத ஜித்யாததெதாந்யுஷுஜம்।” [பரப்ரஹ்மத்தை யறிவதற்கு உறுப்பான ஞானமொன்றே ஞானமெனப்படும்; மற்றவிறமான ஞானங்கள் அஜ்ஞாநமேயாம்] என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த சாஸ்த்ரார்த்தமே இப்பாட்டிலருளிச் செய்யப்படுகிறது. “ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்கிற வாக்கியமே இப்பாட்டின் முக்கிய விஷயம். மற்றவை த்ருஷ்டாந்தகோடியிலே அருளிச் செய்யப்பட்டவை. ஆறகளானவை ஸமுத்ரத்தையே நோக்கிச் செல்லதும், தாமரைப்பூ ஸூர்ப்பனை நோக்கியே மலர்வதும், பிராணன்கள் யமகர்ம ராஜனையே சென்று கிட்டுவதும் எப்படி நியதமாக நிகழ்கின்றனவோ அப்படியே ஜ்ஞாநமென்பதும் திருமலைப்பற்றியல்லது வேறு விஷயங்களைப்பற்றி நில்லாது என்றது—எம்பெருமானைத் தவிர்த்து இதர விஷயங்களைப்பற்றியுண்டாகும் அறிவு அறிவல்ல; அது அஜ்ஞாநபர்பாயமே என்றவாறு. “தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பார்த்தோடித் தொடுகடலே, புக்கன்றிப் புறம்கிற்க மாட்டாத மற்றவைபோல், மிக்கிலங்குமுகில் நிறத்தாய் வித்துவக் கோட்டம்மா, உன்புக்கிலங்கு சீரல்லால் புக்கிலன்காண் புண்ணி

யனே!" என்ற பெருமாள் திருமொழிப்பாசரம் ஒருபுடை ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பின்னாலோகாசார்யருளிச்செய்த முழுசூழப்படியில் திருமந்தர்பாகரணத்தில் (73) "இத்தால்—* தாமரையாள் கேள்வ நெருவனையே நோக்கு முணர்வு என்றதா நிற்று" என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்துள்ள வியாக் கியான கைலியை நோக்குங்கால், இப்பாட்டில் உணர்வு என்பது 'ஜ்ஞாநமயனான ஆத்மா' என்று பொறுப்படுகிறதென்று கொண்டு, ஜ்ஞானாக கிருபணியனான ஆத்மா திருமாலுக்கு அரக்பார்ஹ சேஷபூதனென்பதை இப்பாட்டு உணர்ந்துவதாகக் கருத்துக் கொள்ளவும் இடமேற்படுகின்றது: அதுவும் ஒரு நிர்வாஹ மாகும்.

இப்பாட்டால் மூன்றுவகையான சாஸ்திரர்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன;—1. எம்பெருமானைப்பற்றி யுண்டாகிற ஞானமே ஞானம். 2. ஆத்மா எம்பெருமானுக்கே உரியவன் (தாமரையாள் கேள்வனென்று பிராட்டி ஸம்பங்கம் தோற்றச் சொல்லியிருக்கையாலே) மிதுநசேஷத்வமே தீவாத்மலக்ஷணம்—என்னு மிப்பொருள்கள் மூன்றுமாம்.

"உயிரும் தருமனையே நோக்கும்" என்றவிடத்தில் ஒரு விசாரமுண்டு: அவைஷணவர்களுடைய பிராணன் யமதர்மராஜனுக்கு வசப்படுமெய்ன்றி ஸ்ரீவைஷணவர்களின் பிராணன் அப்படி யமனைச்சென்று கிட்டமாட்டாதே; அப்படியிருக்க, "உயிரும் தருமனையே நோக்கும்" என்று பொதுவாக எப்படி அருளிச்செய்யலாம்? என்று. இதற்கு அப்பிள்ளையுடையில் "உயிரும்—பகவத்பரால்லாத நாட்டிற் பிராணிகளடங்கலும்" என்றுரைத்திருக்கக் காண்கையாலே இந்த சங்கை வேண்டா என்பர் சிலர். வைஷணவர்களானாலும் சரி, அவைஷணவர்களானாலும் சரி; எல்லாருடைய பிராணனும் பகவதாஜனுடைய படி யமதர்ம ராஜனிடத்திலேயே சென்று சேரும்; ஸ்வித்தரந்தத்தில் ஆத்மா வேறு, பிராணன் வேறு; வைஷணவாத்மா எம்பெருமானைச்சென்று சேர்ந்தாலும் அவனுடைய பிராணன் யமனைத்

தான் சென்று சேரும் என்பர் சிலர். மற்றஞ் சிலர் 1. “யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித:” என்றும் “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்” என்றும் எம்பெருமானையே யமனாகவும் தருமனாகவுஞ் சொல்லியிருக்கையாலே “உயிரும் தருமனையே நோக்கு” மென்கிற விவ்விதத்திற்கும் அவ்வெம் பெருமானே பொருள் என்பர். நிற்க. (கௌ)

உணர்வாரா ருன்பெருமை யூழிதோ றாழி *
உணர்வாரா ருன்னுகுவந் தன்னை *—உணர்வாரார்
விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய் * நால்வேதப்
பண்ணகத்தாய் நீகிடந்த பால். (காஅ)

விண்ணகத் தாய்	{ பாம்பதத்திலெழுந் தருளியிருப் பவனே!	(இருந்து ஆராய்ம் தாலும்)	உணர்வார் ஆர்	{ அறியக்கூடியவர் டாவர்?
மண்ணகத் தாய்	{ இந்த மண்ணுவகில் திருவவதரிப் பவனே!		உன் உருவம் தன்னை	{ உனது திவ்யத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தான்
வேங்கடத் தாய்	{ திருமலையில் நின் றருள்பவனே!		உணர்வார் ஆர்	{ அறியக்கூடியவர் டாவர்?
பண் நால் வேதம் அகத்தாய்	{ ஸ்வரப்ரதாநமான நானகு வேதங்க ளாலும் அறியப் படுபவனே!		நீ கிடந்த பால்	{ (ஆர்த்த ரக்ஷணத்துக் காக) நீ பள்ளி கொண்டிருக்கப் பெற்றிருப்பாற் கடலைத்தான்
உன்பெருமை	{ (இப்படிப்பட்ட) உன்னுடைய பெருமையை		உணர்வார் ஆர்	{ அறிய வல்லாரார்? [எவருமில்லை.]
ஊழி தோறு ஊழி	{ காலமுன்னதனையும்			

[உணர்வாரார்.] திருமலை யறிவதே அறிவு என்று கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்த ஆழ்வார், அறிவுக்கு எல்லையில் எம்பெருமானல்லது இல்லை என்னுமபடியிருந்தாலும் அவன்தன்மை அறிவார்தான் இல்லை என்று இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார். இவ்வாறிருப்பது வஸ்துவின்ஸ்வபாவமே பொதிய அறிவின் குறைவன் றென்பதும் அறியத்தக்கது. ‘உணர்வாரார்?’ என்ற வினாவினால் ஸர்வஜ்ஞனை உன்னாலும் உன் தன்மை அறியமுடியாதென்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படும். ‘தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்’ என்றார் நம்மாழ்வாரும். ... (காஅ)

பாலன்றனதுருவா யேழுலகுண்டு ஆலிலையின்
மேலன்று நீவளர்ந்த மேய்யேன்பர்—* ஆலன்று
வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ
சோலைகுழ் குன்றெத்தாய் சோல்லு.

(கக)

சோலை குழ் குன்று எடுத்தாய்	{ சோலைகளால் குழப் பட்ட கோவர்த் தளமலையுக் குடையாக வெடுத்தாய் பிடித்தவனே !,	ஆன்று	{ (எல்லாம் அழிந்து நின்று) அம்மலையில்
நீ பாலன் தன்னு உரு ஆய்	{ நீ சிறுகுழந்தை வடிவுகொண்டு	ஆல்	{ அந்த ஆலானது (மேய்யாக் கோத்துக் கிட்டுப் பிரளய மாய்த்தின் வல நின்றதோ ?
எழ் உலகு	{ எல்லா வலகத் களையும்		{ (அல்லா)
உண்டு	{ திருவயிற்றிலே வைத்து	விண்ணதோ	{ (நிலைப்பமான) ஆலையாகி நின்றதோ ?
ஆல் இலையின் மேல்	{ ஓர் ஆலந்தளிரின் மேல்		{ (அம்மை)
அன்று	{ பிரளயகாலத்தில்		{ (பிரளயத்திலே நின்றதோ ?)
வளர்ந்த	{ கண்வளர்ந்த செயலை	மண்ணதோ	{ (பூமியை பொன்மதோ ?
மேய் என்பர்	{ (வைதிகள் யாவரும்) ஸத்ய மென்கிறார்கள் :	சோல்லு	{ (உயராக் சிபத்தை நிபே சொல்ல மேய்யும்.

[பாலன்றனதுருவாட்.] இப்பாட்டி ஒரு சமத்தா பாலன் கேள்
வியாயிருக்கிறது. மஹாப்ரளயத்திலே இம்ம விபூதி அழியாதபடி
திருவயிற்றிலே இதனை வைத்துக்கொண்டு அப்பாக்ருகமான உனது
திருமேனியைச் சிறுக்கி ஒரு சிறு குழந்தையாக வடிவத்தைக் கொண்
டவனாகி, சயனிப்பதற்குச் சிறிதுமட்டமுத ஒரு ஆலந்தளிரில்
நீ பிரளயகாலத்திலே சயனித்தருளினாயென்று உன் அப்பர்கள்
ளான முனிவர் மொழிகின்றனர் ; 'எத்திறம்' என்ன நினைந்து
நினைந்து ஈடுபடுமட்டமான இச்செயலானது—பூன்பு கிருஷ்ணை
தாரத்தில் ஏழுபிராயத்தில் ஏழுநாள் ஒருசேரக் கோவர்த்தந

மலைபடுபடுத்துக் குடையாகப்பிடித்த அருஞ்செயலைக்காட்டிலும் அதிக ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது; நீ கண்வளர்ந்த அந்த ஆல் பிரளயஸமுத்தரத்தில் தோன்றியதோ? அன்றி, பிடிப்பான் மூயில்லாத ஆகாசத்தில் தோன்றியதோ? அன்றி, பிரளயத்தில் கரைந்துபோன மண்ணிலிருந்துதான் தோன்றியதோ? இதன் வரலாற்றை விளங்கச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிறார். இவ் வதிசயம் ஸர்வஜ்ஞனான ஆன்னாலும் கண்டுபிடித்துச்சொல்லமுடியாத தென்றும், அகடிதகடநாஸாமர்த்தியத்தினால் நேரும் அதிமா துஷ சேஷ்டிதங்களில் குதர்க்கங்கள் பண்ணுவது தகாதென்றும் வெளியிடுதலை இப்பாட்டின் முக்கிய நோக்கமாகும். ஆழ்வான் அருளிச்செய்த அதிபாதுஷஸ்தவத்தில் “ஔஸ்ஸிஸுவட்டிவெஸமிதொதிதநா தநா ஜமணி விஹுவெஷ வவிகாவெவெ | வெஸீரிஜாந்து தவ ஸகூதகிப்தவ்யா ஜவ்யாஜத்ப்ரபயவெஸிதிஹாவதீண-ஃ” என்னும் ச்லோகத்தில் வடதளசாயிவ்ருத்தர்தம் அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தினாலபடுதென்று வெளியிடப்பட்டமைகாண்க. தத்வதர்கிளான மஹான்களால் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள சிலவிஷயங்கள் அற்ப புத்திக்கு அஸம்பாவிதம்போல் தோன்றினாலும் விசித்ரசக்தி வாய்ந்த எம்பெருமானது செயல்களில் துராக்ஷபங்கள் பண்ணுவதற்கு யாரும் அதிகாரிகளல்ல என்பது ஆழ்வானருளிச்செய்த பூர்வைகுண்ட ஸ்தவத்தில் “கிம்ஸாயநா க்ருதிவஸநா கிஜுவாடி டாநி கெவெஸமவாயஸுஜதீஸ உடிம் வஜிஸம் | உத்யாடிநிவிதி கௌதகூதகூபயன: தவெஷ்வவம் ஸுதிவிஷா விடிஸபூதகூபம்” என்ற ச்லோகத்தால் நன்கு காட்டப்பட்டது. (சுக்)

சோல்லந் தனையும் தொழுமின், விழுமுடம்பு *

செல்லந் தனையும் திருமாலை *—நல்லிதழ்த்

நாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால் *

நாமத்தா லேத்துதிரேல் நன்று.

(எம்)

திரு மாலை	{ பிராட்டியோடு கூடின பெருமானை	விழும் உடம்பு செல்லும் தனையும்	{ அஸ்திரமான துந்த சரீரம் உள்ள வகையில்
-----------	-------------------------------------	--------------------------------------	---

நல் இதழ் தாமத்தால்	{ அழகிய மலர்களைக் கொண்டு தொடுத்த மாலைகளாலும்	தொழுமின் தொழுவ்கள்; (இவற்றைச் செய்ய சக்தியில்லா விட்டால்)
வேள்வியால்	{ யாகம் முதலிய ஸங்கருமங் களாலும்	சொல்லும் { (உங்களுக்குச்) சொல் தனையும் { லக்கடிய சக்தி புள்ளவரையிலும்
தந்திரத்தால்	{ (மந்தரமில்லாத) வெறும் க்ரியைக ளாலும்	நாமத்தால் { திருநாமங்களைக் கொண்டு
மந்திரத்தால்	{ (க்ரியாகலாப மில்லாத) வெறும் மந்திரங்களாலும்	எத்துதிர் எல் புகழ்ந்தீர்களாகில் என்று அது மிகவும் நல்லது.

* * *—[சொல்லுந்தனையும்.] எம்பெருமான் விசித்ராசக்தி வாப்ந்தவனென்பதைக் கீழ்ப்பாட்டில் தெரிவித்து, இப்படிப் பட்ட பெருமானை உலகத்திலுள்ளீரெல்லீரும் பணிந்து வாழுக கொள்ளென்று பரோபதேசத்தில் முனுகுறாரிப்பாட்டில். “விழு முடம்பு சொல்லுந்தனையும் நல்லிதழ்த்தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால் திருமலைத்தொழுமின்; சொல்லுந் தனையும் நாமத்தால் எத்துதிரேல் நன்று” என்று அர்வயிப்பது. இந்த சரீரம் என்றைக்காவ தொருநாள் சரிந்தே போகப்போகிறது; 1. “ஊஃ ஸரீரம் வரிணாஃவெஸுவம் வதக்யவஸ்யம் ஸுய ஸுநிஜஜ்-ஃ = இதம் சரீரம் பரிணாம பேசலம் பதத்யவச்யம் ச்லதஸந்தி ஜர்ஜரம்” என்கிறபடியே தவறாமல் நசித்தேபோகக் கடவதான இவ்வுடல் உள்ளவரையில் சிறுத புஷ்பங்களைக் கொண்டும் யாகம் முதலிய வைதிககருமங்களைக்கொண்டும் மந்தர தந்தரங்களைக்கொண்டும் எம்பெருமானைப் பணியுங்கள்; சரீரத் தால் கிரமப்பட்டுச் செய்யக்கூடிய அக்காரியங்களில் கைவைப்பது கஷ்டமாயிருந்தால், வெறும் வாயினால் எல்லாவு சொல்லக் கூடமோ அவ்வளவு திருநாமங்களைச்சொல்லி எத்தினாலும் போது மானது—என்றாராயிற்று.

தாமம், தந்திரம், மந்திரம், நாமம்—வடசொற்கள். (எ)

1. முகுந்தமலை.

நன்று பீணிமூப்புக் கையகற்றி நான்குழி *
நின்று நிலமுழுது மாண்டாலும் *—என்றும்
விடலாழி நெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய் *
அடலாழி கொண்டான்மாட்டன்பு.

(எக)

ஆழி	{ (எம்பெருமானிடத் நெஞ்சமே தில் ஆழ்ந்திருக் கிற நெஞ்சே!	நிலம் முழுதும்	{ பூமி தொடங்கிப் பிரமலோகம் வரையிலுள்ள இந்த அண்டை வரியங்கள் முழுவதையும் ஸ்வாதினமாய் நிரவழிக்கப் பெற்றாலும்
பீணி	விபாதிபையும்	ஆண்டாலும்	
மூப்பு	கிழத்தனத்தையும்		
நன்று	{ நன்றாக [அடியோடு தொலைந்தொழி உம்படி] விட்டும் கையகற்றி [கைவல்ய மோகூத்ததைப் பெற்றாலும்]	அடல் ஆழி	{ திக்குணமான திருவாழியைக் கையிலேந்திய பெருமானிடத் தில் பீதியை
கான்கு ஊழி	{ நான்கு யுகங்களிலும் [காலமுள்ள வரையிலும்]	மாட்டு அண்ட	
நின்று	ஸ்திரமாக இருந்த	விடல்	விடாமலிரு;
		வேண்டி	{ உண்ணைப் பிரார்த்திக்கின் நேன்காண்.
		கண்டாய்	

* * *—[நன்றுபீணிமூப்பு.]—பகவத்விஷய வாஸநையேயறி
யாத நாட்டார்க்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; அரலிகர்க
ளான உலகத்தவர்க்கு உபதேசிப்பதைவிட பகவத்விஷய ரஸ
மறிந்த நமது நெஞ்சுக்கு உபதேசிப்பது நன்று என்று கொண்ட
ஆழ்வார் இப்பாட்டில் நமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார்.
பரமைச்வரமாயினும் கைவல்ய மோகூதமாயினும் அல்லது
அவ்விரண்டுமேடாயினும் உனக்குக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும்
அவற்றை நீ உதறித்தள்ளிவிட்டு நம்முடைய விரோதிகளைப்
போக்கி நம்மைப் பாதுகாப்பதற்காகவே எப்போதும் கையுந்
திருவாழியுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை மறவாமல் அவனிடத்தில்
அன்பை உறுதியாகக்கொள் என்று பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பா
ரைப்போலே நமது நெஞ்சை வேண்டுகின்றார்.

பீணிமூப்புக்கையகற்றி—பீணியையும் மூப்பையுஞ் சொன்
னது மாணத்துக்கும் உபலக்ஷணம்; “ஐராமரண மோகூதாய

மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே” என்று பகவத்கீதையில் சொல்லியிருப் பதுகாண்க. பிறப்பதும் பிணிகளால் வருந்துவதும் கிழத்தன மடைவதும் இறப்பதுமாகிய ஸம்ஸார ஸாபாயங்கள் கைவல்ய ரிஷ்டனுக்குக் கழிந்துபோகிறபடியால் இப்பாட்டின் முதலடியில் கைவல்ய மோகும் விவகிதம். அந்த மோகும் உனக்குக்கிடைத் தாலும் அது பகவதனுபவ ஆரந்தத்தில் மிகச் சிறிதென்றுகொண்டு அதனை விட்டுத்தொலை என்றபடி. பாமைச்வரிபம் கிடைத்தாலும் அது அஸ்திரமென்று அதனையும் விட்டுத்தொலை என்கிறார் இரண்டாமடியில். இவ்விரண்டும் பகவானை மறப்பதற்குக் காரண மாதலால் அவற்றை வெறுக்கச்சொல்லுகிறான். ‘ஆண்டாலும்’ என்ற உம்மையில், அவற்றில் தமக்கு விருப்பமில்லை என்பதும் தொனிக்கும். விடல்-எதிர்மறை வினைமுற்ற. ஆழி நெஞ்சமே! = இந்தப் பிரார்த்தனையை உனக்கு நான் பண்ணவேண்டியதில்லை; நீயே பகவதனுபவத்தில் ஆழ்ந்தவன்; ஆனாலும் ஏதோ சொல்லி வைத்தேன் என்பது கருத்து.

கண்டாய்—முன்னிலை யசைச்சொல். (எக)

அன்பாழி யானை பணுகென்னும் நாவவன்றன் *
பண்பாழித் தோள்பரவி யேத்தென்னும் *—முன்புழி
காணனைக் காணென்னும் கண்ணேவி கேளென்னும் *
பூணாம் பூண்டான் புகழ். (எஉ)

அன்பு	{ பகவத்பக்தியே வடிவெடுத்தது போன்றிருக் கிற என்று நெஞ்சானது	அவன் தன் பண்பு ஆழி தோள் பரவி வந்து என்றும்	{ ‘அப்பெருமானது நெளந்தாய ஸாமான திருத் தோள்களைப் பேசித் துதி’ என்று உபதேசிக் கின்றது;
ஆழியானை	‘ஸர்வேச்சுரனை		
அணுகு என்னும்	{ கிட்டி அதுபவி’ என்று எனக்கு உபதேசிக் கின்றது;	கண்	கண்களானவை
நா	வாக்கானது		

முன்பு ஊழி காணானை சாண் என்னும்	‘நாம் தன்னை வந்து ஆசாயிப்பதற்கு முன்பிருந்த காலத்திலுள்ள வைமுகிய விசைமையை நெஞ்சாலு மெண் றை பெருமானை ஸேவி’ என்று உபதேசிக் கின்றன;	செவி பூண் ஆரம் பூண்டான் புகழ் கேள் என்னும்	காதுகள் ‘ஆபாணமான ஹாரம் முதலிய வற்றை அணிந்த கொண்டிருக்கிற அப்பெருமா னுடைய திருக ருணங்களைக் கேள்’ என்று தூண்டுகின்றன.
---	--	--	--

* * *—[அன்பாழியானை.] ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமம் மாறாது
கிறது இப்பாட்டில். கீழ்ப்பாட்டில் ‘நெஞ்சமே! வேண்டினேன்
கண்டாய்’ என்று ஆழ்வார் தாம் நெஞ்சுக்கு ஆசார்யராய் நின்று
உபதேசித்தார்; இவர் உபதேசிப்பதற்கு முன்னமே இவருடைய
ஸகல கரணங்களும் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தமையால்
அவை தாமே தனித்தனி ஆசார்யபதம் நீர்வழிக்கக்கடவனவாய்
இவர்தமக்கு உபதேசிக்க முற்பட்டபடியைப் பேசுகிறாதிதல்.

அன்பு ஆழியானையணுகென்னும்—இங்கு ‘அன்பு’ என்ற
சொல்லால் நெஞ்சைக்குறித்தனர்; அன்பு என்பது வேறொரு
வஸ்துவாகவும் அதனையுடைய நெஞ்சு என்பது வேறொரு வஸ்து
வாகவும் தோன்றுமல அன்பு தானே நெஞ்சாக வடிவெடுத்து
வந்திருக்கின்றதென்னலாம்படி. மிருத்தலால் நெஞ்சுக்கு ‘அன்பு’
என்றே வாசகமிடுகிறார். “தஜுணவாரதூதூதஜுபுபெஸு:
பூஜிதவசு” என்ற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.
“விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதெ” என்ற உபநிஷத்வாக்யத்தில், அறி
வுக்கு ஆசார்யமான ஆத்மாவை விஜ்ஞாந சப்தத்தையிட்டே
சொல்லியிருப்பதும் நினைக்கத்தக்கது.

பண்பாழித்தோள்—பண்பு ஆழி என்றும், பண் பாழி
என்றும் பிரிக்கலாம். பண்பு என்று அழகுக்குப் பெயர்; அழகுக்
குக் கடல்போன்ற தோள் என்றும், பண்—அழகையும், பாழி—
வலிமையையுமுடைய, தோள் என்றும் உரைக்க

முன்புழிகாணானை—ஊழி என்று காலத்துக்குப் பெயர்; முன்
புள்ள காலத்தைக் காணாதவனென்றால் என்ன தாற்பரியம்?....

மறாபராதி யான ஒரு சேதநன் வந்து தன்னை ஆச்ரயித்தால்,
நேற்றுவரையில் அவன் எப்படியிருந்தான், என்னென்ன பாபங்
கள் பண்ணினான் என்று முற்கால நிலைமைகளைச் சிறிதும் ஆரா
யாதவன் எம்பெருமான்—என்று தாற்பரியம். (எஉ)

புகழ்வாய் பழிப்பாய் நீ பூந்துழா யானே *

இகழ்வாய் கருதுவாய் நீ நெஞ்சே *—திகழ்நீர்க்

கடலு மலையு மிருவிசம்புங் காற்றும் *

உடலு முயிரு மேற்றான்.

(எங.)

நெஞ்சே	{ (நல்லது கெட்டது களை ஆராயக் கடிய) மனமே!;	கருதுவாய்	{ ஆதரித்தாலும் ஆதரி; (நீ உனக்கு இஷ்ட மானபடி செய்!)
நீ	நீ	திகழ் நீர் கடலும்	{ விளங்குகின்ற ஜன பூர்த்தியையுடைய ஸமுத்திரமும்
பூந்துழா யானே	{ அழகிய திருத்துழாய் மாலையணிந்த பெருமானே	மலையும்	பர்வதங்களும்
புகழ்வாய்	{ ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஞாலம் பண்ணு; (அன்றியே)	இரு விசம்பும் காற்றும்	பாரம்பிய ஆகாசமும் வாயுமும்
பழிப்பாய்	{ நிந்திப்பதானாலும் நிந்தி; (அன்றியே)	உடலும்	{ (தேவாதி) சரீரங்களும்
இகழ்வாய்	{ அநாதரித்தாலும் அநாதரி; (அன்றியே)	உயிரும்	{ (அந்தந்த சரீரங்களி லுள்ள) பிராணிக ளும் (அகிய இகற் றையெல்லாம்)
		ஏற்றான்	{ தரித்துக்கொண் டிருப்பவன் அவ் கெம்பெருமானே காண்.

* * *—[புகழ்வாய்ப்பழிப்பாய்.] 1. “சஞ்சலம் ஹிமநா :
க்ருஷ்ண!” என்றும் 2 “நின்றவா நில்லாநெஞ்சு” என்றஞ்
சொல்லுகிறபடியே நெஞ்சின் நிலைமை மாறிமாறிக்கொண்டே
யிருக்குமென்பதை நினைத்த ஆழ்வார், ‘நெஞ்சே! நீ எப்போதும்

நீ. “என்னெஞ்சே” என்ற பாடமுமுண்டு; கொண்டேன் பிறழாது.

1. பகவத்கீதை.

2. பெரியதிருமொழி 1—1—4.

ஓரே நிலையிருந்து எம்பெருமானைப் புகழ்வதும் ஆகரிப்பதுமா
யிருந்தாலும் சரி; நிலைமாறி சிசுபாலாதிகளைப்போலே அவனைப்
பழிப்பதும் அநாதரிப்பதுமாயிருந்தாலும் சரி; ஓ எனது செய்தா
லும் அவனுடைய பெருமன்மைக்குக் குறைவு நிறைவுகள்
வாராதுகாண்' என்று தம்முடைய உறுதியைத் தெரிவிக்கிறார்.
பின்னடிகளில், எம்பெருமான் கார்ய காரணரூபங்களான ஸகல
பதார்த்தங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவன் என்று அவ
னுடைய ஸர்வதாரகத்வத்தைச் சொன்னதானது தம்முடைய
புகழ்வு மிகழ்வுமெல்லாம் அவனுக்கு அப்ரமோஜகம் என்கைக்
காகவென்க. ஏற்றான்—எல்லாம் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே
அடங்கும்படி எல்லாவற்றையும் தனக்கு விசேஷணமாகக் கொண்
டுள்ளான் என்றுரைப்பதுமுண்டு.

இரண்டாமடியில் “ கருதுவாய் என் நெஞ்சே ” என்றும்
பாடமோ துவர்; தளைபிறழாது. (எங்)

ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தா னெயிலேரித்தான் மார்விடந்தான் *
நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான் * --கூற்றெருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் * நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு. (எசு)

ஏற்றான்	{ ரிஷபத்தை வாஹா மாகவுடையவனும்	கங்கையான்	{ (அச்சடைமுடியில்) கங்கையைத்தாங் கிக்கொண்டிருப் பவனுமான ருத்தான்,
எயில் எரித்தான்	{ த்ரிபுரஸம்ஹாரம் பண்ணினவனும்	புன் ஊர்ந்தான்	{ கருடனை வாஹா மாகவுடையவனும்
நீற்றான்	{ சாம்பலைப் பூசிக்கொண் டிருப்பவனும்	மார்வு இடந்தான்	{ இரணியனது மார்வைப் பிளந்தொழித்த வனும்
கூறு ஒருபால் மங்கையான்	{ தனது உடம்பின் ஒருபக்கத்திலே பார்வதியைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பவனும்	நிழல் மணி வண்ணத் தான்	{ சீலாத்நம்போலே குளிரந்த வடிவை புடையவனும்
வார் சடையான்	{ நீண்ட ஐடையைத் தரித்துள்ளவனும்		

பூ மகளான்	{ பெரிய பிராட்டி யைத் திவ்ய மஹிஷியாக வுடையவனும்	ரீன் கழலான்	{ நீண்ட திருவடிகளை புடையவனுமான ஸர்வேச்வர னுடைய
முடியான்	{ நீண்ட கிரீடத்தை அணிந்துள்ள வனும்	காப்பு	{ ரக்ஷணத்தில் அடங்கினவன்.

* * *—[ஏற்றுன்புள்ளுந்நான்.] எல்லாப் பதார்த்தங்களை யும் தரிப்பவன் ஸ்ரீமந்நாராயண னென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்: ருத் தனை அப்படிப்பட்டவனாகச் சிலர் சொல்லுகின்றார்களே! அஃது என்ன? என்று கேள்விபிறக்க, ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பாத வத்தையும் சிவனுடைய அபரத்வத்தையுள் சொல்லி, சிவனும் எம்பெருமானுடைய ஆளுகையிலே அடங்கினவனை டென்கிறார்.

ஏற்றானையும் எயிலேரித்தானையும் நீற்றானையும் கூற்றெருபால் மங்கையானையும் வார்சடைபானையும் கங்கைபானையு மிருக்கிற ருத் தான்—புள்ளுந்நானாயும் மார்விடந்தானாயும் நிழல்மணி வண்ணத் தானாயும் பூமகளானாயும் நீண்முடியானாயும் நீன்கழலானாயு மிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, காப்பு என்று அந்வயிப்பது. காப்பு—ரக்ஷயவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவன் என்றபடி.

சிவனுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, பிறகு எம் பெருமானுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, இன்னான் இன்னானுடைய காப்பு—என்று அடைவுபடச் சொல்லலாமா யிருக்க, அப்படிச் சொல்லாமல் விஷ்ணு ருத்ரர்களை மாறிமாறித் தொடுத்திருப்பது இருவர்க்குமுள்ள வாசி உடனுக்குடனே தெரிய வேணுமென்பதற்காக. தமோகுணமே வடிவெடுத்ததாயும் முடர் களுக்கு உவமையாக எடுக்கக்கூடியதாயு முள்ள ரிஷபத்தை வாஹமாக வுடையவன் அவன்; வேதஸ்வருதியான பெரிய திரு வடியை வாஹமாகவுடையவன் இவன்; தன்னை ஆச்ரயித்தவர் களின் குடியிருப்பான திரிபுரத்தைச் சுட்டெரித்தவன் அவன்; ஆச்ரிதனை ப்ரஹ்மாதனுக்கு விஹீரதியான இரணியனது மார் வைப் பிளந்தொழித்தவனிவன்; தான் ப்ராயச்சித்தியென் றுதோற் றம்படி நீறுபூசின் ஸர்வாங்கத்தைப் முடையவன் அவன்; ச்ரம ஹரமான நீலாத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவை யுடையவன்

இவன். தன்உடலின் பாதிபாகத்தை ஸ்திரீருபமாக ஆக்கிக்கொண்டவன் அவன் ; உலகுக்கெல்லாம் ஈசுவரியான கமலச்செவ்வியை திவ்ய மலிவிப்பாகவுடையவன் இவன் ; தன்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுவது எல்லார்க்குத் தெரிகுப்படி சடை புனைந்துவன் அவன் ; ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடையவன் இவன் ; தான் பரிசுத்த னுவதற்குக் கங்கையைத்தரிப்பவன் அவன் ; அந்த கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமான திருவடியை யுடையவன் இவன்—என்று சொல்லுமழகு காண்மின்.

எயிலெரித்த வரலாறு கேழ் இருபத்தெட்டாம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது காண்க. எயில்—மதிள் ; த்ரிபுரத்துக்கு இலக்கணை * ... (எச)

காப்புன்னை யுன்னக் கழியு மருவினைகள் *

ஆப்புன்னை யுன்ன வலிழந்தோழியும்*—மூப்புன்னைச்

சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே * நின்னடியை

வந்திப்பார் காண்பர் வழி.

(எரு)

திரு மாலே	உஷ்மீநாதனே !,	அவிழ்ந்து	} அவிழ்ந்துபோம்,
உன்னை	{ (பரமபுருஷனான) உன்னை	ஒழியும்	
உன்ன	{ ஈசைமூல அநுஸந்திக்கு மளவில்	உன்னை சிந்திப்பார்க்கு	{ உன்னை த்யானிப்ப வர்களுக்கு
காப்பு	பிரதிபந்தகங்கள்	மூப்பு இல்லை	{ கிழத்தனம் முதலிய உஷ்டப்பாவு லிகாரங்களும் இல்லையாம் ;
கழியும்	விடம் நீங்கும் ;	நின் அடியை வந்திப்பார்	{ உன் திருவடிகளை ஆசாரிக்கு மவர்கள்
உன்னை உன்ன	{ உன்னை நினைக்கு மளவில்,	வழி	{ அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை
அரு வினைகள்	{ போக்கமுடியாத கருமங்களின் பந்தமும்	காண்பர்	{ கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * * —[காப்புன்னையுன்] திருமாலே ! ஸர்வரக்ஷகனான வுன்னை அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு எல்லாப்பிரதிபந்தகங்களும் நீங்கி

பிரகிருதி ஸம்பந்தமும் நீக்கி திவ்யலோகப்ராப்தியும் வாய்க்கு
மென்கிறார். பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்தவர்கள் கர்மவச்ய
ராகாரென்பதை முன்னடிகளாலும், பரமஸாம்பாபத்தியை அடை
வார்களுென்பதைப் பின்னடிகளாலும் அருளிச்செய்கிறார்.

முதலடியில், காப்பு என்பதற்குப் 'பிரதிபந்தகம்' என்று
பொருள் கூறப்பட்டது; காவல் என்பதற்குத் 'தடை' என்று
பொருளாதலால். அன்றிலே, பாபஸாகுதியாக எம்பெருமானால் நிய
மிக்கப்பட்டுள்ள பதினாஸ்வர் என்று கொள்ளவுமாம், அவராவார்—
ஸூர்யன் சந்திரன் வாயு ஆக்ரி த்யுலோகம் பூமி ஜலம் ஹ்ருதயம்
யமன் அஹஸ் ராத்ரி இரண்டி ஸந்தம்பைகள் தர்மதேவதை என்ற
இவராவர். "சூரிக்ய ஷ்டாவமரிதொநயஸு ஜுளஹ-இதிரா
வொ ஷ்டாயம் யஸு கஹஸு ராத்ரியு உலெவ ஸம்யெயு பஜ்யு
ஜாநாதி நரஸ்யவ்யுதம் - ஆதித்ய சுந்தராகநிலோநலச்ச த்யெள
ரப் பூமிராபோ ஹ்ருதயம் யமச்ச-அஹச்ச ராத்ரிச்ச உபேச
ஸந்த்யே தர்மச்ச ஜாநாதி நரஸ்ய வ்ருத்தம்." என்ற மஹாபாரத
சீலோகமூங் காண்க. உன்னை யநுஸந்திப்பவர்கள் செய்யுங்
கருமங்களை எம்பெருமானா லேற்படுத்தப்பட்டுள்ள கர்மஸாகுதி
களும் ஆராயக்கடவரால்வர் என்றவாறு

ஆப்பு—யாப்பு; கட்டு: கருமபந்தம். முப்பு என்று கிழத்
தனத்தை மாத்திரம் சொன்னது ஷட்டாவ விகாரங்களுக்கும்
உபலக்ஷணம். அவையாவன—உள்தாளை பிறக்கை மாறகை
வளர்கை ஷாப்பு [ருறைகை] அழிகை என்பன. இவை வடமொழி
யில் "கஹி, ஜாயதெ, வரிணஜதெ, விவய-தெ, கவக்யதெ,
விதஸ்யதி" என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் இவை சரீரமெடுத்த
ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் வருமவை.

வழி காண்பர்—நரகத்தைப்போலே பொல்லாதான வழி
யைக்காண்பின்றியே நித்ய விபூதிக்குப் போகவழியைக் காண்ப
ரென்றவாறு. ... (எரு)

யுநிநின்னு நீன்னேத் தோழுவார் * வழுவா
மொழிநின்ற மூர்த்தியே யாவர்*—பழதோன்றும்
வாராத வண்ணமே விண்கொடுக்கும் *மண்ணளந்த
சீரான் திருவேங் கடம்.

(எக)

வழி நின்று	{ பத்திமார்க்கத்திலே நிலைத்து நின்று	மண் அளந்த கோன் திரு வேங்கடம்	{ உலகனந்த மஹாந டாவன் எழுந் தருளியிருக்கிற திருமலையே
நின்னை தொழுவார்	{ உன்னை ஆசிரயிக்கு மவர்கள்		
வழுவா மொழி நின்ற மூர்த்தியரோ ஆவர்	{ உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிற ஸ்வரூப ஆவிர்ப் பாவத்தை உடையவராகவே ஆவர்கள்;	பழுது ஒன்றும் வாராத வண்ணமே	{ ஒரு குறைபு யில்வாதபடி
		விண் கொடுக்கும்	{ (ஆசிரிதர்களுக்கு) மோகமளிக்கக் காண்கிறோ மன்றோ.

(இதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?)

* * *—[வழிநின்று.] எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தமுடைய திருமலை தானே தன்னைப்பற்றினார்க்கு நற்கதியைத்தரும் வல்லமையுடையதாயிருக்கையில், எம்பெருமானைத் தொழுவவர்கள் நற்கதி பெறுவாரென்று நாம் பெரிதாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமோ? என்கிறார். கைமுதிக ரிபாயம் தோற்றப் பேசின பாகரம் இது. மண்ணளந்த சீரானுடைய திருவேங்கடமே பழுதொன்றும் வாராதவண்ணமே விண்கொடுக்கும்தாயிருக்க, நின்னை வழிநின்று தொழுவவர்கள் வழுவாமொழிநின்ற மூர்த்தியாவ ரென்பது விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய விஷயமோ என்றவாறு.

வழுவாமொழியாவது வேதம்; அதில் சொல்லப்பட்ட மூர்த்தியாவது ஸ்வஸ்வரூபானிர்ப்பாலம்; “வரஹ்யோதிர்வ வஸஹ்ய ஹ்ருந ரஹ்வணாஹ்நிஷ்டுதே” [பரஞ்சோதி யான பரமபுருஷனைக்கிட்டி ஸ்வஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவத்தை (ஐஞ்ஞானந்த விகாஸத்தை) ப்பெறுகிறான்] என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டது காண்க இதனையே திருமங்கையாழ்வார் 1. “தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத், தம்மையே யொக்க அருள்செய்வர்” என்ற பாகரத்தினால் பேசினார்.

எம்பார் இப்பாகரத்தை நாடோறும் சிற்றஞ் சிறுகாலையில் அதுஸந்திப்பது வழக்கமாம். “எம்பார் விடிவோறே அதுஸந்

திக்கும் பாட்டு” என்பது பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான
வருளிச்செயல். ... (எசு)

வேங்கடமும் விண்ணகமும் வேலிகாவும் * அஃகாத
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகமும் *—நான்கிடத்தும்
நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே *
என்றால் கேமோ மிடர். (எஎ)

வேங்கடமும்	திருமலைபும்	நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தான் என்றால்	(எம்பெருமான்) நிற்பதும் வீற்றிருப்பதும் பள்ளிகொண் டிருப்பதும் நடப்பதுமாயிருக் கிறவென்று அதுஸந்தித்தாவ
விண்ணகமும்	வைகுந்தமாநகமும்		
வேலிகாவும்	திருவேலிகாவும்		
அஃகாத பூ கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகமும்	பூ மாறாத நீர் நிலைகளையுடைய சிறந்த திருக்கோவலு ரென்கிற திவ்யதேசமும்		
(ஆகிய)		இடர்	சூக்கங்கெல்லாம்
நான்கு இடத்தும்	{ நான்கு திருப் பதிகளிலும் (வரிசைக்கிரமமாக)	கேமோ ஆம்	{ விட்டோடிப் போய்விடும்.

* * *—[வேங்கடமும்.] எம்பெருமான் ஒவ்வொரு திவ்ய
தேசத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கிறபடியாக நாம் அதுஸந்தித்தால்
நமது இடரெல்லாம் நீங்கிவிடுமென்கிறார். அவன் திருப்பதிகளில்
நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் நடப்பதுமானபடியாக நாம்
சொல்ல, நாம் நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் செய்த பாபங்க
கெல்லாம் தன்னடையே போகுமென்றபடி. தூற்றெட்டுத்
திருப்பதிகளுள் பரமபகமும் ஒன்றுதான். இங்கு ‘விண்ணகமும்’
என்று அத்திருநாடு கூறப்பட்டது. உப்பிலெப்பன் ஸந்திதி
யென்கிற திருவிண்ணகரைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டால் அங்கு
வீற்றிருந்த திருக்கோலமிலையாதலால் மிகபடும். கச்சிமாநகரி
லுள்ள பரமேச்சர விண்ணகரைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளினும்
குறையில்லை. உலகளங்க திருக்கோலமாக ஸவை ஸதிக்கு
மிடத்தை நடந்தகோலத்திருப்பதியாக அதுஸந்திப்பதுண்டாத
லால் ‘பூங்கோவல் நடந்தான்’ என்றார். ... (எஎ)

இடரார் பவோ ரேழுநேஞ்சே * வேழம்
தோடர்வான் கோழுதலை சூழ்ந்த*—படமுடைய
பைந்நாகப் பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும் *
கோய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு. (எஅ)

கேஞ்சே	மனமே !.		
வேழம்	{ கஜேந்திராழ்வானை (விழுங்குவதாகத்) தோடர்ந்துவந்த	பாதம்	திருவடிகளை
தோடர்			
வான்	பெரிய	கொய் நாகம்	{ கொய்யப்பட்ட புன்னையின் அழகிய மலர் களைக்கொண்டு
கோடு	{ (நெஞ்சில் இரக்க மின்றியே) கொடுமைபூண்ட	பூ போது கொண்டு	
முதலை	முதலையை	கைதொழுதும்	தொழுதோம்;
சூழ்ந்த	{ (தப்பிப்போகாதபடி) எண்ணிக கொன்றவனும்	எழு (அவனுக்கு இவ்வாறு அடிமை செய்யாமல்)	எழுந்திரு;
படம் உடைய	{ படத்தைபடும் பசுமைகிறத்தைபு முடைய திரு வனந்தாழ்வானைத் திருப்பள்ளி மெத்தையாக வடையனுமான எம்பெருமானது	இடர்	துக்கத்தை
பை நாகம்		பவோர் ஆர்	{ அதுபவிக்க யாரால் முடியும்? (என னால் முடியாது.)
பள்ளியான்			

* * *—[இடரார்பவோர்.] எம்பெருமான் நமக்காகச்செய்த
செயல்களை நாம் அதுஸந்திப்போமாகில் அவனது திருவடிகளில்
அடிமைசெய்தே நிற்கவேண்டியதாகுமேயன்றி ஒரு நொடிப்
பொழுதும் வெறுமனிடுக்க முடியாது; நாம் அப்பெருமானை
ஆச்சரியிக்கவே துக்கங்களெல்லாம் தொலைந்துபோம்; துக்கப்படு
கைக்கு ஆளில்லை; ஒருகால் நமக்கு துக்கம் வந்தாலும் அது
கஜேந்திராழ்வானைத் தோடர்ந்த முதலை பட்டது படும் என்றா
ராயிற்று.

இரண்டாமடியில், சூழ்ந்த என்ற பெயரெச்சம் பள்ளியா
னென்பதைக்கொண்டு முடியும். முதலையை முடித்து கஜேந்திர
னைக்காத்த கதை ப்ரஸித்தம்.

சுற்றடியில், நாகம்—'புந்நாகம்' என்ற வடசொற்சிகைதவு. (எஅ)

கோண்டாணை யல்லால் கோத்தாரை யார்ப்பிப்பார் *

மண்டா வேனவிரந்து மாவலியை — ஒண்டாரை

நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே * நீள்விசம்பி

வாரங்கை தோய வடுத்து.

(எக)

மண் தா என { “(மூவடி) நிலத்தை
மாவலியை { எனக்குத் தா
இரந்து { என்று மாவலி
யிடத்தில்
யாசித்து

அடுத்து {
நிமிர்ந் {
திலையே { கடுக ஒங்கி வளர
வில்லையோ?

(அவனும் மறுக்கமாட்டாமல்
அப்படியே உனக்குத் தந்தேனென்று
தாரை வார்த்த)

(இப்படி தன்னதான் வஸ்துவைக்
கொள்வதற்கும் தன்னை அழிய
மாறியந்து)

ஒண் தாரைநீர் { அழகிய அந்த
நீர்த்தாரை

கொண்டாணை { தன்னதாக்கிக்
கொண்ட எம்
பெருமானை

அம் கை { (தனது) அழகிய
திருக்கையிலே
தோய வந்து விழுந்ததும்

அல்லால் { பழிக்கிறார்களே
யன்றி

நீள் { பரம்பின மேலுலகத்
விசம்பிலார் { தில் வாழ்கின்ற
பாழ்மாதிக
ஞடைய

கொடுத்தாரை { (தன்னதல்லாத
யார் { கைத் தன்னதாக
பழிப்பார் { அபிமானித்துக்)
கொடுத்த அந்த
மாவலியைப்
பழிப்பவர்கள்
யாருமில்லையே!
(இஃகே என்ன
அநியாயம்!.)

அம் கை அழகிய கைகள்

தோய { ஸ்பர்சித்துத்
திருவடி
வினக்கும்படி

* * *—[கோண்டாணையல்லால்.] எம்பெருமான் ஆச்ரித
ராக்ஷணத்திற்காகத் தன் ஸ்வரூபத்தை மாறாடிக்கொண்டும் காரியம்
செய்பவன் என்பதை முதலிக்கவேண்டி; மஹாபலியினிடத்தில்
வாமநாயுச்சென்று மூவடிமண் வேண்டிப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரம
னாகத் தன் விபூதியை அப்பெருமான் மீட்டுக்கொண்டதை உதா
ஹரணமாகக்காட்டி; இப்படி ஆச்ரிகர் பொருட்டாக அப்பரமன்
அரும்பாடுபட்டும் அதனை யறியவல்லார் ஸம்ஸாரத்தில் ஒருவரு
மில்லாததுபற்றிக் கவலைப்படுகிறா ரிப்பாட்டால்.

மாவலியானவன் தன்னதல்லாததைத் தன்னதென்று அபி
மாதித்துக்கொண்டு செருக்குற்றிருந்ததற்காக இராவணனைப்

போலவே அவனையுங் கொல்லவேண்டியிருந்தும் அவனிடத்தில் ஒளதார்பமென்ற ஒரு சிறந்த குண மிருந்ததனால் தன்னதான விபூதியை அவனதுபோலவே பாவித்தச் சென்று பாசித்து நீரேற்று வாங்கிக்கொண்ட மஹாகுணம்பொருந்தியவன் எம்பெருமான் ; இப்படிப்பட்ட மஹாகுணத்தில் யாராவது சுபெய்வாருண்டோ? வஞ்சகனென்றும், ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றும், தனக்கு காணஞ்செய்தவனைப் பாதாளத்திலே தள்ளினவனென்றும் சில பழிச்சொற்களைச்சொல்லி அப்பெருமானை உலக மடங்கலும் பழிக்கின்றதேயன்றி, தன்னதல்லாததைத் தான் தந்ததாக நினைக்கிற மாவலியை பகவத்விபூதியைக் கொள்ளுகொண்டவனென்றும் அஹங்காரியென்றும் ஆஸூர ப்ரகிருதியென்றும் அவனுடைய குற்றங்களைவிட்டுச் சொல்லுவார் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் யாருமில்லையே!; குற்றத்தைக் குணமாக்கியும், குணத்தைக் குற்றமாக்கியுஞ் சொல்லும்படியன்றோ ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்வபாவ மிருப்பதென்பது 'கொண்டானையல்லால் கோதேந்தாரை யார்பழிப்பார்?' என்பதன் கருத்து.

தோய—செயனெனெச்சம் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளது. நீர்கைதோய நீள்விசம்பிலார் அங்கை தோய அதேத்து நிமிர்ந்திலையே — மாவலி தாரைவார்த்த உதகமும் ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடி விளக்கின உதகமும் ஏகாதகமென்னலாம்படி அத்தனை விரைவாக நீ வளரவில்லையோ? என்றபடி.

“நீள்விசம்பிலார் அங்கை தோய” என்பதற்கு—விசம்பிலுள்ள தேவர்கள் (உனது) திருத்தோளிலே வந்து அணையும்படியாக என்றும், “நீள்விசம்பில் ஆரம் கைதோய” என்றெடுத்து, பாந்த விசம்பிலே (உனது திருமார்பிலணிந்திருந்த) முத்தாஹாரமும் திருக்கையும் பொருந்தும்படி (ஒங்கி) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (எக)

அடுத்த கமேபகைஞர் காற்றேனென் றோடி *

படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த—விடத்தாவை *

வல்லாளன் கைக்கோதேத்த மாமேனி மாயவனுக்கு *

அல்லாது மாவரோ ஆள்.

(அய)

அடுத்த கடு பகைஞற்கு	{ 'நெருங்கிய கொடிய சூழ்ந்த சத்திருவான் கருடனுக்கு	விடந்து அரண்மனை	{ சுற்றிக்கொண்ட விடத்துடைய ஸமூகனை கிற ஸர்ப்பத்தை
ஆற்றேன் என்று	{ (நேரேநின்ற பிழைத்திருக்கத் தக்க) வல்லமை புடைய னல்லேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு	வல்லாளன் கை கொடுத்த	{ வலிமையுடைய கருடனு கையிலே (அடைமலப் பொருள்-க) தந்த ரகித்த
ஓடி படுத்த பெரு பாழி	{ விரைந்து ஓடிப்போய், (எம்பெருமான் பள்ளிகொள்ளு மாறு) விரித்த பெருமைபெற்ற படுக்கையாகிய சேஷனை	மா மேனி மாயவனுக்கு அல்லாதும் (மற்றிடுவதாந், எங்கட்கு)	{ கிறந்த திருமேனி யையுடைய எம்பெருமா னுக்கு, தவிர

ஆள் ஆவரோ அடிமையாவர்களோ.

* * *—[அடுத்த கடும்பகைஞற்கு.] கேவேந்திரனுக்குப் பரம ஆப்தனும் ஸாரதியுமான மாதவி பெண்பவன் தனது புத்திரியான குணகேசி பென்னுங் கன்னிகைக்குத் தகுந்த வரனைத் தேட நாரத மஹர்ஷியோடு புறப்பட்டுப் பல விலகங்கள் ஓடிச் சென்று கடைசியாகப் பாதாள லோகத்தில் 'போகவதி' என்ற அஞ்சிறந்த நகரத்தை யடைந்து, (ஐராவத குலத்திற் பிறந்தவனும் ஆர்யகனது பெளத் திரனும் வாமனது தெளஹித்ரனும் சித்ரனது புத்திரனுமான) ஸமூகனென்னும் நாககுமாரனைக்கண்டு அவனது அழகு குணம் முதலியவற்றி லீடுபட்டு அவனுக்குத் தன் மகனைக் கொடுக்க வுத் தேசித்து அவனது பிதாமஹனை ஆர்யகனைக் கண்டு தன் உத்தே சத்தைத் தெரிவிக்க, ஆர்யகன் ஆரந்தக்கையும் ஸங்கடத்தையும் ஏககாலத்தில் கொண்டவனாக 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பணித்து இவனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் பணிப்பேரென்று சொல்லி யிருக்கிறானால் இவனுக்கு இப்போது விவாஹம் நடத்துவது உசிதமன்று' என்று தெரிவித்தான். அகற்கு மாதவி, 'இவன் என்னைவிவந்து கேவேந்திரனைக் காணட்டும்; இவனுக்கு ஆயுளைத்தந்து கருடனால் கேடுவராமல் தமிக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி அச்சமுகனை உடனழைத்துக் கொண்டு சென்று உபேந்

திர மூர்த்தியோடிருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டு நாரதர் மூலமாகச் செய்திபயத் தெரிவிக்க, அது கேட்ட உபேந்திரனான பூநீ மஹாவிஷ்ணு 'இவனுக்கு அம்ருதத்தைத் தரலாம்; அதனால் இஷ்டவிரிததி உண்டாகும்' என்று சொல்ல, இந்திரன் கருடனுடைய பராக்ரமத்தை நினைந்து சிறிது அச்சத்துடனே அம்ருத முண்பியாமல் அந்த ஸுமுகனுக்கு நீண்ட ஆயுளை மாத்திரம் வாமாக அளிக்க, உடனே மாதலி அச்சமுகனுக்குத் தன்மகளை மணஞ் செய்வித்தான்: இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் இந்திரனோடு மாறுபட்டு, தன் இரையைத் தடுத்ததற்காக நிஷ்டீரமாகப் பேசுகையில், சுமுகன் பாம்பு வடிவமாய்த் திருமாலையடைந்து, அப்பெருமான் பள்ளி கொள்ளுதற்கு ஏற்றவாறு அமைப்பவனான ஆதிசேஷனாகிய கட்டிலின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு சரணம் புக, பின்பு கருடன் திருமலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களுள்ளும் பலசாலியான வும்மைச் சிறிதும் கிரமமின்றி இறகுமுனையால் சுமக்கின்ற என்னைவிட வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசியும்' என்று கருவங்கொண்டு பேச, கரோமான அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட எம்பெருமான் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ தன்னை மஹாபலசாலியாக எண்ணி என்முன்னே ஆத்மஸ்துதி செய்துகொண்டது போதும்; மூன்று லோகமும் எனது உடம்பை வஹிக்க முடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னையும் வஹித்துக்கொண்டு உன்னையும்ல்லவோ வஹிக்கிறேன்; எனது இந்த வலக்கை பொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்குவையா?' என்று சொல்லித் தமது வலக்கையைக் கருடனது தோளில் வைத்தமாத்திரத்தில் அவன் அந்தத் திருக்கையின் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலியுழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்பு அரிதில் தெளிந்து எம்பெருமானை வணங்கி ஸ்துதித்து அபராதக்ஷாமணஞ் செய்துகொள்ள, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனென்ற காகத்தை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவை' என்று குறிப்பிடுக, அது முதலாக ஸுமுகனோடு கருடன் ஸ்நேஹங்கொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும்

அச்சமின்றி 'கருடா! ஸுகமா?' என்று குசலப்ரசங்கம் பண்ணு
வானுயினன்—என்ற உபாக்கியானத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி இப்
பாசரமருளிச் செய்யப்பட்ட கென்க. (அ0)

ஆளமர் வென்றி யகௌத்து ளந்நான்று *
வாளமர் வேண்டி வரைநட்டு *—நீளரவைச்
கற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே * தோன்னரகைப்
பற்றிக் கடத்தும் படை. (அக)

ஆள் அமர்	{ புத்தவீரர்கள் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதும் }				
வென்றி	{ ஐயத்தைபுடையத மான }	நீள் அரவைய சுற்றி	{ உடல்நீண்ட வரலாறு காத நைச்சுடைகழி நாகச்சுற்றி }		
அடுகனத்துள்	{ (எதிர்த்தவரை) கொல்லுகின்ற புத்தகனத்திலே }	கடைந்தான்	{ (அழுதுமுண்டாகும் படி) திருப்பாற் சுடலைக்கடைத்தவ துடைய }		
அஞ்ஞான்று	{ (அசுரர்களை தேவர் கள் மேல்விழுந்து நலிந்த) அக்காலத் திலே }	பெயர்	{ திருநாமம் (எப்படிப் பட்டதென்றால்) }		
வான் அமர் வேண்டி	{ (அதுகடலாரை தேவர்கட்கு வெற்றி புண்டாகும்படி) மதிப்புடைய புத்தத்தைவிரும்பி }	பற்றி தொல்காணை	{ (ஸம்ஸாரிகளை) வாரிப்பிடியாகப் பிடித்தாக கொண்டுபோய் (பழமையாயிருக்கிற (ஸம்ஸாரமொரு மும் நாகத்தை) }		
வரை நட்டு	{ (தண்ணீரில் அமிழக் கூடிய, மந்திர) பரவத்தனை மதநாகநாட்டி }	கடத்தும் படை	நாண்டி விக்கின்ற ஸாகனம்.		

(அதற்கு ஏற்ப)

* * *—[ஆளமர்வென்றி.] ப்ரயோஜனாத், பரர்கட்குங்
கூடத் தன் திருமேனிகோவக் கடல்கடைந்து அழுதத் "த யெடுத்
துக்கொடுத்து அத்தேவர்கட்கு அஸுபஜாதியால் பாட்காநு தீந்
தும் நேரிடாதபடி சகித்தருளுமெம்பெருமானுடைய திருநாமமே
ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லார்க்கும் உத்தரகம் எனகிறார். கடல்

கடையுங்காலம் தேவாஸுரர்கள் பரஸ்பரம் பெரிய போர்புரியுங்
காலமா யிருக்கதனால் “ஆளமர் வேன்றியகேளத்துள்” எனப்பட்
டது; “ஆராத போரி ஓசரந்தநுக் கிதுமாய்க், கையர் உரைநட்டு
நாகங்கயிறுகப், போமல் தாங்கிக் கடைத்தான்” என்று சிறிய
திருமடலிலுமருளிசெய்யப்பட்டுள்ளது

நரகு என்றது ஸம்ஸாரத்தை. (அச)

படையாகும் வாள்கண்ணார் பாரசிநாள் * பைம்பூம்
தோடையலோ டேந்திய தூபம் * —இடையிடையின்
மீன்மாய மாசூணும் வேங்கடமே * மேலோருநாள்
மான்மாய வேய்தான் வரை. (அஉ)

மேல் ஒரு நாள்	{ முன்னொருகாலத் திலே [முதிராமல் உ தாரத்தில்]	பைபூ தொடைய லோடு	{ பசிய (வாடாத) மலர்களைக் கொண்டு தொடுத்த மாலை யோடுகூட
மான்	{ மாரீசனாகிற மாயமான்		
மாய	இறந்துவிடும்படி	ஏந்திய	{ (திருவேங்கட முடையானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் படி) ஏந்தியுள்ள
எய்தான்	{ அம்பு தொடுத்து விட்ட இராம பிரான் (நித்ய வாஸஞ்செய் கின்ற)	தூபம்	தூபமானது
வரை	மலைபாலவழி,	இடை இடையில் மீன்	{ (ஆகாசத்தில்) கடுவே நடுவே தோன்று கின்ற நகைத்தாள் கள்
படை ஆளும் வான் கண்ணார்	{ வேலாயுதம் போன்று ஒளி பொருந்திய கண் சூனியுடைய பெண்கள்	மாய	மறையும்படி
பாரசி நாள்	தீவாதசியன்று	மாசூணும்	{ மாசு ஏறும்படி பண்ணிநிற்கிற
		வேங்கடமே	திருமலையேயாகும்.

* * * —[படையாகும்.] பைன் பிறந்தாரும் அநாயாஸமாக
ஆசிரியிக்கும்படி. எம்பெருமான் திருமலையிலே நித்பவாஸம் பண்
ணுகிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார். திருமலையில் நாள் தோறும் நானு
வகை யடியவர்கள் வந்து ஆசிரியர் நித்யப் படையாகும் வாள்க
ண்ணார் என்று ஸ்கிரீகளை மாத்திரமும் ‘பாரசிநாள்’ என்று
தீவாதசீ தினத்தை மாத்திரமும் விசேஷித்து எடுத்துச் சொன்ன

தன் கருத்து யாதெனில்; அறிவிொன்று யில்லாத பெண்களுங்
கூட வந்து பணியுமறுவர்வ ஸமாச்சரமாயினும் திருக்குமிருப்பு
விளங்குதற்காகப் பட்டையாகும் வாள் கண்ணார்' என்றார்; சிற்
றஞ் சிறுகாலையில் தானே பார்க்கை செய்யம்படி விடிவதற்கு
முன்னே வைஷ்ணவர் யாரும் தொழுவதற்கு ஏற்ற காளாதல்
பற்றி ஸத்வோத்தரமான த்வாகசிகாரை பெடுத்தருளிச் செய்தனர்.

'த்வாதீ' என்னும் வடசொல் பாரசிபெனச் சிறுதந்தது.
தூபம்—வடசொல். திருவாராத உடமானபாப தூபத்தின்
கமழ்ச்சியே திருமலைபெய்தும் பரவிக் கிடக்கின்ற தென்பது
மூன்றாமடியின் கருத்து. (அஉ)

வரைகுடைதோள் காம்படாக ஆரிரைகாத்து * ஆயர்
நிரைவிடைபேழ் செற்றவா நென்னே—உரவுடைய
நீராழி யுள்கிடந்து நேரா நிரைசரர்மேல் *
பேராழி கொண்ட பிரான்.

(அங)

உரவு உடைய { மடுக்கை
புடைத்தான

நீர் ஆழியுள் { நிரையுடைய
திருப்பாற்
கடலிலே

கிடந்து திருக்கண்ணவளர்ந்து

நேர் ஆ (ன) எதிரியாகவந்த

நிரைசரர் { மதுரைப்பாழுதலிய
மேல் { நாகுணர்சுவர்
மீது

(அவாகன் நீருகுமடடி)

பேர் ஆழி { பெரிய
சுக்ராபுத்தன்

கொண்ட { கையி
கொண்டிருக்கிற

பிரான் உபகாரமேனே

(இப்படி கருதுமிடஞ் சென்று

பொருது கைநிற்கவல்ல தருவாழ்

யாழ்வானிருக்கவும் அவனைக் கொண்டு என்னோ

காரியங்கொள்ளாமல்)

(இருவரவழிசைத்

பாருதல் மட்டும்த
பெயர்ந்தன)

உடையுடை
படியும்

(புனைந்தருத்

பொருள் (அந்தக்
குடைக்குக்) கரம்
பாடல் (ஆத்தி)

தன்னை பசர்வா கூட்டங்
கொள்பாறு
தன்னை

(மப்பின்னைப் பார்த்துக்கூட)

பொருள் { உடையவர் வைத்
பொருள் திரண்ட
நாயு பங்குளையை
படி

(பொருள்மேல்)

என்கொண்

* * *—[வரைகுடைதோள்.] எம்பெருமானே', ஆச்ரிதர் களை ரக்ஷிப்பதும் ஆச்ரித விரோதிகளைக் கெடுப்பதும் இரண்டு காரியங்கள் உனக்கு உண்டு; ஆச்ரித விரோதிகளைக் கெடுப்பது தானே ஆச்ரித ரக்ஷணமாகத் தெறுமாதலால் விரோதிகளைத் தொலைப்ப தென்கிற ஒரு காரியமே போதுமா யிருக்கின்றது; அக்காரியஞ் செய்ய உனக்கு முக்கியமான ஸாதனம் திருவாழி; அத்திருவாழியைக் கொண்டே ஆச்ரித விரோதிகளைப் பொடி படுத்துகின்றாய்; மதுகைடப் முதலிய னுஷ்ட வர்க்கங்களைப் பொடிபடுத்தின அவ்வாயுதம் கையிலேயிருக்கவும், ஆகிரையைக் காக்க மலையை யெடுப்பதும் நப்பின்னையைக் காக்க விடையேழுடர்ப் பதும் முதலியனவாக உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தது என்னோ? திருவாழியை ஏவினால் இந்திரனது தலை அறுபடுமே; கல்மழை ஓடியமே; ஆயர்களும் ஆகிரைகளும் இனிது வாழ்ந்து போமே; மலையை யெடுத்துப் பரிசீரமப்பட்டிருக்க வேண்டாவே; இங்ங னமே, நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புணர்வதற்கு விரோதியா யிருந்த எருதுகளின் மேலும் திருவாழியைப் பிரயோகித்திருந் தால் உனக்கொரு கிரமமின்றியே காரியம் இனிது நிறைவேறி யிருக்குமே; இப்படி அநாயாஸமாக ஆச்ரிதவிரோதிகளை நிரவிக் கும் முகத்தாலேயே ஆச்ரித ரக்ஷணத்தை மிக எளிதாகச் செய்ய லாமாயிருக்கவும் நீ உடம்புநோவக் காரியஞ் செய்தது வெறும னேயோ? ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தால் அவர்கள் காரியத்தைச் செய்வதைப் பெறுப்பேறாக நினைப்பதனுள்ளோ?—என்று ஆழ் வார் எம்பெருமானது ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தினைப்பெட்டுப் பேசின ரென்க.

திருவாழியைக்கூட ஏவாமல் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலே காரி யஞ் செய்ய வல்லமை எம்பெருமானுக்கிருந்தாலும் ஆச்ரிதர்களுக் காகத் தான் உடம்புநோவக் காரியஞ் செய்தாலன்றித் தனக்கு த்ருப்தி பிறவாதாகையால் தானே கைதொட்டுக் காரியஞ் செய்த ருள்கின்றன னென்பது உணரத்தக்கது. 'மழுங்காதவைதுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் கலிறளிப்பான் புள் ளார்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருல கில், தொழும்பாயார்க்களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறைபாதே!"

(3—1—9) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் மரமரஸமான பொருளையும் இங்கு அநுஸந்திக்க

மூன்றாமடியில் 'நேரான' என்றிருக்க வேண்டிய பெயரெச்சம் 'நேரா' என்றிருக்கிறது.

நிசாசரர்—வடசொல்; இரவில் கிரிசின்றவர்கள் என்று காரணக்குறி. (அந)

பிராணன் பெருமை பிறரா ரறிவார் *

உராயுலகளந்த நான்னு*—வராகத்

தேயிற்றளவு போதாவா நென்கோலோ * எந்தை

அடிக்களவு போந்த படி.

(அச)

பிரான்	உபகராகனே! (1)	உராயு	{ உராயுருபியான உன்னுடைய
உலகு	லோகத்தை	எயிறு	திருபெயற்றின்
உராய் அனந்த நான்னு	{ எங்கும் ஸஞ்சரித்தபடி அனந்தகாலத்தில்	அளவு	ஏகதேசத்தினவும்
		போதா	போதா இருந்த
எந்தை	{ உனது ஸ்வாமியான வன்னுடைய	ஆறு	விதம்
அடிக்கு	திருவடிக்கு	என்கொல்	என்னையோ?
அளவு	{ அனப்பதற்குப் போந்திருந்த	உன் பெருமை	{ உனது பெருமையை
படி	பூமியானது	பிரர் ஆர் அறிவர்	பறிவார் யாகுமில்லை.

* * *—[பிராணன் பெருமை.] என்பெருமானே! நீ பெரிய வடிவுகொண்டு உலகளந்தகலத்து பிரசித்தமான அத்திருவடிக்குப் பர்யாப்தமாயிருந்த பூமியானது நாடாநாடுகாலத்தில் எயிற்றின் ஏகதேசத்திலும் அடங்காநிருந்தென்று புராணம் வல்லார்வாய்க் கௌனிப்படுகின்றோம்; இப்படியிருந்தற்கு ஹேதுவான உனது பெருமை ஸர்வஜ்ஞனை உன்னத்தான் அறியமுடியுமோ முடியாதோவென்று ஸந்தேஹிக்குப்படியா பிராசின்றதே உன்றி உன்பெருமை ஒருவராலு மறிபக்கடிபதா யில்லையென னன்றாயிற்று. உன்னால் மயர்வற மகிழ்வு நளப்பெற என போல்வார் உன் பெருமையை ஒருகால் கண்ட, பிசுக் கூடுமேடல்லாமல் ஸ்வயத்தந்தாலுணர் விரும்புபார்க்கு ஒருகாலும் காண முடியாதென்று கூறுதலும் உள்ளறையுமென்ப.

இரண்டாமடியில், உராய்-உலாய் [உலாவி] என்றபடி: ரகர வகரங்கட்கு அபேதங்கொள்ளும் மரபினால் இவ்வாறு பொருள் கூறுதல் பொருந்தும் சிறிதும் சிரமமின்றி என்று கருத்து இது பட்டருடைய நிர்வாஹம் இனி, 'உரையாய்' என்னும் முன்னிலை யேவலொருமை வினைமுற்று 'உராய்' எனத் திரிந்திருப்பதாகக் கொள்ளலாமென்றான் ஒரு தமிழன்: 'சொல்லு' என்று பொரு ளாம்; அது வேண்டா. உராய்-உரோசிக் கொண்டு; எல்லாரோடும் திண்டிக்கொண்டு என்றுமாம். (அச)

படிகண் டறிதியே பாம்பணையினுன் * புட்
கோடிகண் டறிதியே கூறாய் *—வடிவில்
பொறியைந்து முள்ளடக்கிப் போதோடு நீரேந்தி
நெறிநின்ற நெஞ்சமே நீ. (அரு)

பொறி	{ பஞ்சேந்திரியங் ஐந்தும் { கணையும்	பாம்பு	{ சேஷசாயியான அணையினுன் { பெருமானுடைய
(வெளியில் மேயவொட்டாதபடி)		புள் கொடி	{ கருடப்பறவை யாகிற த்வஜத்தை கண்டு { ஸேவித்து
வடிவில் உள் அடக்கி { சரீரத்திற்குள்ளே அடங்கியிருக்கச் செய்து		அறிதியே	{ அதுபவித்து அறிந் திருக்கிறாயோ? (அன்றி)
போதோடு நீர் ஏந்தி { (திருவாராதன ஸாமக்ரியான) புஷ்பங்களைபும் தீர்த்தத்தையும் தரித்துக்கொண்டு		படி	{ அவனது திருமேனியை
நெறி	{ ஆசாயிக்கும் மார்க்கத்திலே	கண்டு	{ ஸேவித்து அதுபவித்து அறிந்திருக் கிறாயோ?
நின்ற	நிலைத்து நின்ற	அறிதியே	
நெஞ்சமே	மனமே!,	கூறாய்	சொல்லு.

* * *—[படிகண்டறிதியே.] கீழ்ப்பாட்டில் “பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யவே, அவ ரது நெஞ்சானது “பிறராரறிவாரென்று சொல்லுவானேன்? நானறிந்திருக்கிறேனே” யென்று அபிப்ராயங்காட்ட; நெஞ்சே! நீபும் இந்திரியங்களை வென்று ஆசரயணத்திலே இழிந்தாயத்தனை யல்லது இன்னமும் அவன் படிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்று

யில்லையே; அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்திருப்பீர்கள், அப்பெருமான் பெரிய திருவடியாகிற த்வஜத்தை யெடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக எழுந்தருளும்படியை வேலிக்கப் பெற்றாயோ? அன்றி, அவன் திருவனந்தாழ்வான் ஏபனிக் கும்படி தனது திருமேனியைத் தந்தவண்ணமாக போகவித்திரை செய்தருளும்தடியை வேலிக்கப்பெற்றாயோ? ஏதேனும் வேலிக்கப்பட்டுற்ற துண்டாகில் சொல்லிக்காண் என்கிறார்.

இதனால், எம்பெருமான் கருடாருடனுப் ஸேவை ஸாதிக்கும் நிலைமையில் வேலிக்கப் பெறுதலிலும் சேஷசாயியாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் நிலைமையில் வேலிக்கப் பெறுதலிலும் தாமக்கு ஆசை கரைபுரண்டிருக்கும்படியை வெளியிட்டாமாகிறார். (அரு)

நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் * குன்றெதேத்துப்

பாயும் பனிமறுத்த பண்பாளா *—வாசல்

கடைகழியா வுள்புகாக் காமர்பூங் கோவல் *

இடைகழியே பற்றி யினி.

(அரு)

குன்ற	கோவர்த்தனமலையை	கழிபா	{	எரிப்பட்டுப்
எடுத்த	{ வேரோடு பிடுங்கி யெடுத்தி	உளபு	{	பொருளிலும் கொடியுளமலும்
பாயும் பனி மறுத்த	{ மேலேவந்துசொரி கிற மழையை மேலேவிழாமல் தடுத்த	இடைகழியே	{	கொட்டான இடை கழியிடத்தையே (பொய்கை புறம் போய் என்ற நங்கள் மூலமும் பக்கங்குத் தவறல்)
பண்பாளா	குணசாலியே!	பற்றி	{	விருட்டிய இடமாத்மொண்டு
காமர் பூகோவல்	{ விரும்பத்தக்க அழகிய திருக்கோவ லாரில்,	கீடம் திருமருதம் நீனி	{	உயிராட்டியமாக தேய்ப்போக
வாசல் கடை	{ திருவாசலுக்கு வெளியே	வினாய் ஆல்	{	நீர் குளிரும்; குளிரும்!

* * *—[நீயும் திருமகளும்.] “பாணந்தகரிபாற் றெப்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதிநாளிரன்ன, ஐவருநெடுத்தி மொழியினக் கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத னன்னு” என்ற புத்தூது கூறும் யடி முதலாழ்வார் [பொய்கையார், பூகத்தார், பேயார்] மூவரும்

ஒருவரை பொருவர் சந்தித்து அந்தாதிபாடின தலம் திருக்கோவலூர் என்பது ப்ரஸித்தம். இவ்வாலாற்றுக்கு மூலமாயிருக்கும் இப்பாட்டு.

பிரானே!, நானும் மற்றையாழ்வார்க ளிருவரும் ஓடித்திரியும் யோகிகளாய் க்ராமைகராத்ரமாய் ஸஞ்சரித்துப் போருகையில் உனது ஸங்கல்பத்தாலே திருக்கோவலூரில் நெருக்கமானதொரு இடைகழியி லேவந்துசேர, அங்கே நீ திருமகளோடுவந்து புதுந்து நெருக்கினாய், இஃது என்ன திருவருள்! என்று சடுபடுகின்றார்.

திருக்கோவலிடையிலே நெருக்குண்ட முதலாழ்வார்கள் மூவரும் ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய நீலமேக சயாமளமான திருமேனியையும் காளமேகத்தில் மின்னற்கொடி பார்தாற்போன்ற திருமகளாரையும் நெஞ்சென்னு முட்கண்ணாலே கண்டு அதுப வித்தபடியை இவ்வாழ்வார் இங்கு வெளியிட்டருளினராயிற்று. [இவ்வரலாற்றின் விரிவு இவரது சரித்திரத்திற் காணத்தக்கது.]

குன்றேத்துப் பாயும்பனிமறுத்த பண்டாளா! = கல்மழை காக்கக் கோவர்த்தனமெடுத்து நின்றவக்காலத்து இடையரிடைச் சிகளோடும் பசுக்கூட்டங்களோடும் நெருக்குண்டு நின்றாற்போலே யன்றோ எம்மோடு நெருக்குண்டிருந்தாயென்ற குறிப்பு. ‘பனி மறைத்த’ என்றும் சிலர் பாடமோதுவர்.

வடமொழியில் ‘தேஹஸீ’ என்னப்பட்டும், உலகவழக்கில் ‘ரோழி’ என்னப்பட்டும் வருகிற ஸ்தானமே இடைகழியாம். இடைகழிக்கு வெளியிலே ஸம்ஸாரிகளும், உள்மே உபாஸகனான ரிஷியுமா யிருக்கையாலே அந்நப்பரபோஜகரான இவ்வாழ்வார் கள் மூவரும் நின்றவிடமே எம்பெருமான் தான் உவந்து சாருமிடமாகப் பற்றினுனென்ப.

கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ‘நீ அவனை ஸாக்ஷாத் கரித்து அதுபவிக்கப் பெற்றாயில்லை’ என்று சொன்னது ‘பொறுக்கமாட்டாமல் இவரிருந்த விடத்திலே எம் பெருமான் பிராட்டியுந் தானுமாகவந்து நெருக்க, அதைக் கண்டு அதுபவிக்கிறார் என்று இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை கூறுதல் பாம ரஸம், “இவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ‘ஸாக்ஷாத்

கரித்திலையிறே' என்னத தரியானிறே அவன்" என்ற பெரியவாச்
சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் 'பொற்பதையும் அது
பவிக்கத்தக்கது. முன்னோடந்த திருக்கோவலிடைகழிநெருக்
கத்தை எம்பெருமான் மீண்டும் அதுபவிப்பித் தருளினன்
போலும். ... (அக)

இனியார் புதுவா ரெழுநாக வாசல் *

முனியாது மூரித்தாள் கோமின் *—கனிசாயக்

கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு

நன்கறிந்த நாவலஞ்சுழ் நாடு.

(அஎ)

கனி சாய	{ விளம்பழம் உதிர்ந்துவிழும்படி	அறிந்த	அறிந்துவிட்டன;
கன்று	வஞ்சாண பாணை		
எறிந்த	{ எறிதடியாக எடுத்தெறிந்து இரண்டசாரை யும் முடித்த	(திப்படியானபின்)	
தோளான்	{ திருத்தோள்களை புடையவனான ஸர்வேச்சுவா லுடைய	எழு நாகம் காசல்	{ ஏழுநாகைப்பட்ட நாகங்களின் வாசல்களிலே
		இனி.	தினிமேல்
		புதுவார் ஆர்	{ யாவேசிப்பவா யாவா?
			(ஒருவருமில்லை)
கனை கழலே	{ ஆபாண தவநியையுடைய திருவடிகளை		(சுயமாகித் தன்னை !)
காண்பதற்கு	{ ஸேவிப்பதற்கு ஸாதநம்		(உங்கள் ஸ்தானத் தற்கு அழிவுண் டா தாகச் செல்லுகிற என் மேல்) கோபந் தொள்ளாமல்
(அவன் உகத்த வாழ்கிற திருக்கோவ லார்க்கு ஸமீபமான இடத்தில் வலிப்பதுதானென்று)		முனியாது	
நன்கு	நன்றாக		(இனி ஒருகாலம் பொக்கமுடியாத படி) பெரிய பாப்பாளைப் போட்டுப் பூட்டுக்கோள்.
அம் நாவல் சூழ் நாடு	{ அழகிய 'ஜம்பூ' என்று பெர் படைத்த பாந்த தவிபத்திலுள்ள பிராணிகள்	மூரி தான் கோமின்	

* * *—[இனியார் புகுவார்.] சீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ஆநந்தத்தின் எல்லையிலே நின்றது; திருக்கோவலூரிடைகழியிலே பெருமானும் பிராட்டியோடும் நெருக்குண்டிருக்கும் நிலைமையிலேயே இருப்பதாகத் தம்மை யதுஸந்தித்தார்; இனித் தாம் உலகத்தாரை பெல்லாம் உபதேசங்களாலே நன்கு திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென நிச்சயித்தார். அப்படியே எல்லாரும் திருந்தி எம்பெருமான் திருவடிகட்கு ஆட்பட்டுவிட்டதாகவும் பாவநாபகர்ஷத்தாலே அதுஸந்தித்தார்; இனி எல்லாரும் ஈடேறி விட்டதாகவும் நரகத்துக்குச் செல்ல ஆள் கிடையாதாகவுங் கருதி “நமன்தமர்காள்! நீங்கள் நரகவாசலை யடைத்துவிட்டு ஒடிப்போகலாம்; இனி உங்கள் நாட்டுக்கு அதிதிகளாக வருவாராருமில்லை; உங்கட்கும் காரிய மொன்றுமில்லை; இங்கனே உண்மைடை எடுத்துரைக்கின்ற என்மேல் நீங்கள் கோபங் கொள்ள வேண்டா” என்று யமபடர்களைநோக்கி கம்பீரமாக அருளிச்செய்கிறார்.

ஆழ்வாருனிச்செயல்கள் நடமாடும் இந்த ஜம்பூத்வீபமே நாடு; மற்ற இடம் காடு என்ற பொருள் இதில் தொனிக்கும்.

“பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நாகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்றுமில்லை” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்

சுற்றடியில், அறிந்த-அன்சாரியை பெறாத வினைமுறறு; அறிந்தன என்றபடி. நாட்டிலுள்ளவர்கட் கெல்லாம் இனி விரைவில் பகவத் விஷயஜ்ஞாகம் உண்டாகியேவிடும் என்ற நம்பிக்கையினால் எதிர்காலச் செய்திடை இறந்தகாலச் செய்தியாகவே கூறிவிட்டாரென்க.

எழுநரகம்—நரகங்கள் பல பல கிடக்கின்றனவே; எழுநானேவுள்ளது என்னில்; கொடிய நரக வகைகளைப்பற்றி எழுநரகமென்றது; அவை “பெருங்கனிற்று வட்டம் பெருமணல் வட்டம், எரியின் வட்டம் பூகையின் வட்டம், இருளின் வட்டம் பெருங்கிழ வட்டம், அரிபடை வட்டமென எழுவகை நரகம்” என ஓரிடத்திலும், “கட சாலங் கும்பீபாகம், அள்ளலதோகதி யார்வம்பூ, செந்துவென்றேழுந் தீநரகப்பெயர்” என வேறோரிடத்திலும் இன்

னும் வரிவகையாகவும் தமிழ் தூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி, ரௌரவம், மஹா ரௌரவம், தமஸ், நிக்ரத், நகம், அப்ரதிஷ்டம், அவ்ரிபத்ரம், தப்ததும்பம் என்று கூறுவாந் வேறுவகையாகக் கூறுவாரு முளர். இனி, “எழுநாகம்” என்ற இகதொடர்க்கு— எழுநிற நாகம் = ஸம்ஸாரிக ளடங்கலும் சென்று புதுநிற நாகம் என்றும், கிளர்த்தியையுடைப நாகமென்றும் பொருள் கூறுதலு முண்டு.

முனியாது—நாகவாசலில் எப்போதும் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு தாங்கள் நாகவாசலில் கவிபுராடா கர்வப்பாவி வரப்போகிறானென்று எதிர்பார்த்தவண்ணமா யிருக்கின்ற யம படர்களை நோக்கி “மூரித்தாள் கோமின் = நகவுகளைக் கெட்டியா கப் பூட்டிக்கொண்டு ஒழிந்து போங்கள்” என்றல் அவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாவதற்குப் ப்ரஸத்தியுள்ளதனால் ‘முனியாது’ என்கிறார். உண்மையுரைப்பவன்மீது கோபங்கொள்ளலாகா வென்கை. மூரித்தாள்—மிக்க வலிமையுள்ள தாழ்ப்பார். கோமின் என்ற வினைமுற்றில், கோ—வினைப்பகுதி;—தொடுத்தல்.

கனிசாயக்கண்டுநீந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் கொல்லப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன் சீழ் வரும்போது மேல்விழுந்து தொல்வதாய் எண்ணி வந்துகிற்க, அதனையறிந்து க்ருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும் பொருட்டிக் கன்றின்வடிவங் கொண்டுமே ந வத்ஸாஸா—ரணைப்பின்னிரண்டு கால்களையும் டிடிக்கெறிக்கா; சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எழிய, இருவருள் சிறந்தது தபர அநராதிகத்துடனே விழுந்து இறந்தனர். (இது முன்னாக் கொண்ம முள்ளைக் களைவது போலாம்.)

கனியாகிற இலக்கைக் கண்டு கொள்ளி வந்து வீழ்த்தச் சென்றபோது உண்டான ஆபரண தரிசி சிற்பட்டுக் கணைகழ லென்றார்.

நாவல் நாடு—ஜம்பூக்ஷிபம்; அநிலுள்ள நீராணிகட்டு இட வாரு பெயர். (அஎ)

நாடினும் நின்னடியே நாவேன் * நாடோறும்
பாடியும் நின்புகழே பாவேன் *—சூடினும்
பொன்னாழி டேந்தினான் பொன்னடியே சூவேற்கு *
என்னாகி லென்னே யெனக்கு.

(முக)

நாடினும்	{ (மனத்தினால்) தேமும்போது	சூடினும்	{ (ஏதாவது தொன்றைத் தீவியில்) ஆணிய தாயிருந்தாலும்
நின் அடியே	{ உனது திருவடி சீனயே	பொன் ஆழி	{ அழகிய திருவாழி யைத்தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற உன்னுடைய
நாவேன்	தேடுவேன் ;	வந்தினான்	
நான் தோறும்	எப்போதும்	பொன்	{ அழகிய
		அடியே	{ திருவடிகளையே
பாடியும்	{ வாய்விட்டு ஏதாவது சொல்லும்போதும்	சூடுவேற்கு	{ கிரோபுஷணமாகக் கொள்பவனான எனக்கு
நின்புகழே	உனது புகழ்களையே	எனக்கு	
பாவேன்	பாடுவேன் ;	என் ஆகில்	{ எது எப்படியானா என் { லென்ன ?

* * *—[நாடினும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “இனியார் புகுவாரெழு
நரகவாசல்” என்று கம்பீரமாக அருளிச் செய்துவிட்டாலும்,
உண்டியே உடையே உகந்தோடுமும் மண்டலத்தவர்கள் திருந்தி
உய்வதென்பது எளிதன்றே; அநாதி தூர்வாஸையை அற்ப
காலத்தில் அகற்றப்போமோ? நரகத்துக்கு ஆளில்லாமற்போகும்
படி எம்பெருமான் அருகேயுள்ள திருக்கோவலூரி லெழுந்தருளி
யிருக்கவும் அவனைப்பற்றாமல் நரகத்துக்கு ஆளாகும்படி ஸம்ஸாரி
கள் சப்தாதி விஷயங்களிலேயே மண்டித் திரிகிறபடியைக் கண்டா
ராழ்வார்; தாமும் அவர்களைப்போல ஆகாதபடி தமது மனோவாக்
காயமென்னும் த்ரிகரணங்களும் அவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தி
லேயே ஊன்றி யிருக்குமாற்றை உவந்து நினைந்து ‘நாட்டினுள்
ளார் இவனைப் பெற்றால்தான் எனக்கு என்ன? இழந்தால்தான்
எனக்கு என்ன? நான் நல்லபடியே ஈடேறலானேனே!’ என்று
சொல்லித் தம் நிலைமைக்குத் தாம் மகிழ்கிறார். “நாடினும் நின்
னடியே நாவேன்” என்றதனால் மனோவருத்தியும், “பாடியும் நின்
புகழே பாவேன்” என்றதனால் வாக்வருத்தியும் “சூடினும் பொன்
னாழியேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு” என்றதனால் சரீர

வ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டனவாதலால், கமது மனமொழி மெய்கள் முன்றும் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹித்தபடியை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

சுற்றடியில் 'என் ஆகில்' என்பதற்கு—எனது கரணதீரயமும் எம்பெருமானைப் பற்றினபின்பு நான் இங்கு இருந்தால்தான் என்ன? பரமபகத்திற்குப் போனால்தான் என்ன? எல்லாம் எனக்கு ஒன்றே—என்பதாகக் கருத்துரைத்தலுமாம்.

'சூவேற்கு' என்பதே 'சூகின்ற எனக்கு' என்று பொருள் பட விருந்தாலும், சுற்றடியில் 'எனக்கு' என்று தனியே பிரயோகித்துள்ளதனால் சூவேற்கென்பது விசேஷணமாக மாத்திரம் பொருள்பட்டு நிற்கக்கடவது: சூகின்ற என்று பொருள். இங் வனமே பலகவிகளும் பிரயோகிப்பதுண்டு ... (அஅ)

எனக்காவா ராரோருவரே * எம் பெருமான்
தனக்காவான் தானே மற்றல்லால் :—புனக்காயாம்
பூமேனி காணப் பொதியவிழும் பூவைப்பூ *
மாமேனி காட்டும் வரம்.

(அக)

எனக்கு	{ (எம்பெருமானுடைய கிரீஹேதுக கடாகுத்திற்குப் பாத்ரபூதனான) எனக்கு	புனம் காயா பூமேனி	{ தனக்கு உரிய நிலத் தில் தோன்றிய காயாம பூவின் கிறமும்
ஆவார் ஆர் ஒருவரே	{ ஒப்பாகுபவர் எவரோருவ ரிருக்கின்றனா?	காண பொதி அவிழும் பூவைப்பூ	{ காணக்காணக் கட்ட விழாநிற்கும் பூவைப்பூவின் நிறமும்
[எவருமில்லை;]			
எம்பெரு மான்	{ அந்த ஸர்வேச்வரனும்	வரம்	சிறந்ததான
தானே	{ தானே தனக்கு ஒப்பாவானே யல்லாமல்	மாமேனி	{ (அவனது) கரிய திருமேனியை
தனக்கு ஆவான் அல்லால்		காட்டும்	{ எனக்குக் காட்டாநிற்கும். [ஆகையாலே, போலியான பொருள்களைக் கண்டும் அவனைக் கண்டதாகவே நினைந்து மகிழ் கிற எனக்கு ஒருவரும் ஒப்பா கார் எனறது.]
மற்று	{ அவன்தானும் எனக்கு ஒப்பாக வல்லானே?		
(இப்படி நீர் சொல்லும்படி உமக்கு உத்த ஏற்றமென்ன? என்னில்)			

* * *—[எனக்காவார்.] இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேஷ
பூதம். கீழ்ப்பாட்டில் ஓடின மகிழ்ச்சிப்பெருக்கே இதனிலும்
டொலியும். தீரிகரணங்களும் எம்பெருமான் திறத்தி லீடுபட்டு அடி
மைச் சுவையைப் பூர்ணமாக அறிந்த தமக்கு ஒட்பாவார் ஒருவரு
மில்லை யென்கிறார். தமக்குண்டான ஏற்றத்தைப் பின்னடிகளிற்
பேசுகிறார்;—காயாம்பூ, பூவைப்பூ முதலியவற்றைக் கண்டால்
ஸாமான்ய ஜனங்கள் 'இவை சில காட்டுப்பூக்கள்' என்று எண்ணி
யொழிகின்றனர்; அப்புஷ்பங்களை நான் கண்டாலோ அப்படி
எண்ணுவதில்லை; 'இவை ஸாக்ஷாத் எம்பெருமானது திருவுரு
வம்' என்றே நினைக்கின்றேன்; ஆகவே, இப்படி போலியான
பொருள்களைக் கண்டவளவிலும் அப பெருமானையே கண்டதாக
நினைந்து களிக்கின்ற எனக்கு இவ்விபூதியில் நிகராவார் ஆருயில்
லையே; எம்பெருமானும் தனக்குத்தான் நிகரானவனெயன்றி
எனக்கு நிகரல்லன்—என்றாராயிற்று.

இப்படி எம்பெருமானது அடிமையி லீடுபட்டு அதன் மூல
மான செருக்கைக் கொள்ளுதல் அடிக்கழஞ்சு டெறுதலால்தான
'எனக்கினியார் நிகர் நீணிலத்தே' என்றும் 'எனக்காரும் நிக
ரில்லையே' என்றும் மர்றையோரு மருளிச்செய்வது. இவ்வஹங்
காரம் ஹேயமன்று; உபாதேயமேயாம்.

"பூவையுங் காயாவும் லீலமும் பூக்கின்ற, காவிலமலரென்றுங்
காண்டோறும், பாவியென் மெல்லாவி மெய்யிகவே பூரிக்கும், அவ்
வவையெல்லாம் பிராணருவே யென்று.." என்ற பெரிய திருவந்
தாதிப் பாசரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். ... (அக)

வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ நின்பாதம் *

சிரத்தால் வணங்காது மேன்றே *—உரத்தினால்

ஈரரியாய் நேர்வலியோ னாய விரணியனை *

ஓரரியாய் நீயிடந்த தூன்.

(கூய)

மாதவ	திருமாவே!,	நேர்	{ எதிர்த்து நின்று போர்செய்யும் வலியையுடைய ஓகிட
ஈர் அரி ஆய்	{ (இரண்டுகூருகக்) கிதித்துப் போடவேண்டிய சத்துருவாகி	வலியோன் ஆய்	
		இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனது

ஊன்	சரீரத்தை,	வலி	பலத்தை
ஓர் அரி ஆய்	{ ஒப்பற்ற சாசிக்க மூர்த்தியாகி	நினைந்து	பெரிதாக மதித்து
உரத்தினால்	உனதுமிடுக்கினாலே	நின் பாதம்	உனது திருவடிகளை
நீ இடத்தது	{ நீ உன் நகங்களினால் குத்தித் கீண்டதானது,	சிரத்தால்	நனது தலையினால்
வரத்தால்	{ (பிரமன் முதலான வர்கள் கொடுத்த) வரத்தினால் (தனக்கு உண்டான)	வணங்கானும் என்றே	{ வணங்காமலிருந்தா னென்ற காரணத்தி னாலோ? (அன்று பத்தனான ப்ரஹ் லாதனை நலிந்தா னென்ற காரணத் தினாலே.)

* * *—[வரத்தால் வலி நினைந்து.] எம்பெருமான் தன்னளவிலே ஆஸ்ராயப்பாடுகிறவர்கள் எத்தனை அபசாரப்பட்டாலும் அதனால் சிறிதும் திருவுள்ளம் சீறமாட்டான்; தன்னடியவர்பக்கல் அபசாரப்படுமளவில் அவ்வபாதினைப் பங்கப்படுத்தியே திருவன்—என்கிற அர்த்தம் இப்பாட்டி லுருளிச் செய்யப்படுகிறது. “மாதவனே!, நீ இரணியனை ஊனிடந்ததானது (அவன்) நின் பாதம் சிரத்தால்வணங்கானுமென்றே?” என்றவினாவினால்—இரணியன் உன் பக்கலிலே விமுகனாய்க் கிடந்தானென்னும் காரணத்தினால் அவனை நீ கொன்றொழித்தாயல்லே; பரம பாகவதனான ப்ரஹ்லாதன் திறத்திலே அவன் பொறுக்கொணாக் கொடுமைகளைப்புரிந்தானென்பது பற்றியே அவனை யொழித்தாய் என்ற ஸமாதானம் வெளியிடப்பட்டதாகும்.

“சச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை பென்று ஜீயரருளிச் செய்வார்” என்று பூர்வசுருஷணத்திற் பாசரம். அதாவது—ஸங்கல்ப மாத் திரத்தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனா யவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்யராவணை நிரஸநூபமான அதிமாறுஷக்ருத்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதர் திறத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலே என்று நஞ்சீயரருளிச்செய்வாராம். இவ்வர்த்தமே இப்

பாட்டி லருளிச் செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமான் தன்னளவிலே தீரக்கூழிய அபராதப் படுமவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் கணிசியான் ; ஆச்ரிதர் விஷயத்தில் ஸ்வஸ்பாபராதம் பண்ணுவானுண்டாகிலும் அவனை அப்போதே தலையறுத்துப் பொகடுவானென்பது இதி ஹாஸ புராண ப்ரவரித்தம். [“ துயி கிஹித்ராவனௌ கிஹாப-ஹி லீதயா ௪௪? = த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் லீதயா மம.] இராமபிரான் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே இராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே ‘ராஜத்ரோஹியான இப்பயல் பெருமாள் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?’ என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர் அவன்மேலே பாய்ந்து வென்று வந்தபோது அவரைநோக்கிப் பெருமாள் இங்கனே அருளிச்செய்கிறார்;— ‘நீர் மஹாராஜரான தாங்குலைய [உம்மைத் திரஸ்கரித்து] அந்த ராசுஷஸ்ப்பயல் ஒருவார்த்தை சொன்னானாகில் பிறகு லீதை தானும் எனக்கு ஏதுக்கு?’ என்றார். ஆச்ரித விஷயத்திலே எம் பெருமானுடைய பக்ஷபாதம் இப்படியன்றோ இருப்பது. தன் உயிர்நிலையான பாகவதர்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேர்ந்தால், தனக்குத் தீங்குநேரும்போது பிறக்கும் சீற்றம் அற்பமென்னுமபடி சீற்றம் பெருகிச்செல்லும். தான் ஸமுத்ரராஜனை சுரணம் புகச்செய் தேயும் அவன் முகங்காட்டிற்றிலனாக, “கோபமாஹாரயத்தீவ்ரம்” என்னும்படி சீற்றத்தை வரலழைத்துக் கொண்டார் பெருமாள் ; பின்பு இராவணனாலே அனுமான் நோவுபட்டபோது “ததோ ராமோ மஹாதேஜா: ராவணேந க்ருதவ்ரணம்—த்ருஷ்ட்வா ப்லவக சாந்துலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்” என்னும்படி கோபமிட்ட வழக்கானார். இங்கனையிதே பாகவதவிஷயத்திலே எம்பெருமா னுக்குள்ள பரிவின் மிகுதியிருப்பது.

இரணியன் எம்பெருமான் திறத்திலே நேராக அபசாரப்பட் டெத் திரிந்தநாள்கள் எண்ணிறந்தவையுண்டு ; அந்நாட்களிலே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் அவ்வரக்கனளவிலே சிறிதும் விகாரப்படவில்லை ; பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன் வாயிலோ ராயிரநாமம் ஒள்ளியவாகிப்போத ஆங்கதனுக்கு ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகிப் பிள்ளையைச் சீறிவெகுண்டு நலிந்தானென்று அறிந்தவாறே “நம்மளவிலே எத்தனை தீம்பனாயி வரும்புஞ்

பொறுத்திருப்போம்; நம்முடையனான சிறுக்களை நலிந்தபின்பும் பொறுத்திருக்கலோ” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதே அப்போதே வந்துதோன்றிப் புடைத்தானாயிற்று.

இப்பாட்டில் வினாமத்திரமே புள்ளது; விடைஇல்லை; அதனை வரதராஜஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் வெளியிட்டருளி னார். “படிவாராயஸஹஸ்ரஜஸுஜம் துயி ஸாணு! ஹிரணு உவாவஹகி வரடி தெந விரம் துவிதி ய: விசு கிஜை-கநிஜை-நாடிமா” என்ற அறுபத்தெட்டாம் ச்லோகம் இப்பாசாத்திற்கே விவரணமாக அவரித்ததென்க. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய சில அபதானங்களைப் பற்றிப் பேசியருளும்போது உத்தரம் இன்னதென்பதை வெளியிடாமல்தானே கேள்விமாத்திரங் கேட்டு ஸுத்தரம்போலே நிறுத்துவார்கள்; அவர்களுக்கு விவகிதமான விடையை ஆழ்வான் தமது ஸ்தவங்களில் வெளியிட்டருள் வது வழக்கம். பெரிய திருவந்தாதியில் “சீராற்பிறந்து சிறப்பால் வளராது, பேர்வாமனாகக்கால் பேராளா!—மார்பாரப், புல்கி நீயுண்டுமிழந்த பூமி நீரோற்பரிதே, சொல்லுநீ யாமறியச் சூழ்ந்து” என்று கேள்விமாத்திரமாய் ஸுத்தரம்போலே அருளிச்செய்ததை இவ்வாழ்வான்தாம் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்திலே “த்வந்நிர்மிதா ஜடரகாச தவ த்நிலோக் கிம் பிக்ஷுணாதியம்ருதே டவதா துராடா?” என்று அதுவதத்து. “மத்யே கதாது ந லிசக்ரமிஷே ஜகச்சேத் த்வத் லிக்ரமை: கதமீவ ச்ருதிரஞ்சிதா ஸ்யாத்.” என்று உத்தரார்த்தத் தாலே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டருளினார். ஆழ்வார் வெளிப்படையாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றுக்கு ஆழ்வான் ஸுத்தர மியற்றுமிடமு முண்டு: திருவாய்மொழியிலே “மழுங்காத வைதுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் தொழுங்காதல்களிற்றளிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினியே, மழுங்காதனமே படையாக மலருல கில், தொழும்பாயார்க் களித்தால் உன்கடர்ச்சோதி மறையாதே.” என்று வெளிப்படையாக அருளிச் செய்ததற்கு இவர் பூரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே “விஸம் யிபெயவ விரஹ்ய நிவாய்ய ஹ்ரிபி ஸம்ஜஹ்ர ஷஷ்வி ஸஜிபி தவதுவெதி குஜ்ஜுஷ்ஜுவ மஜோதிஸம்ஹிகெந வாடி வராஜ்யஸுஷோவ் உ கா

உந்ஷா. ?” என்று ஸூத்ரமியற்றி யருளிஞர். இங்ஙனே கண்டு கொள்க.

“வரத்தால் வலிநீனந்து” என்ற தொடரில்—இரணியன் தனக்கு வரங்கிடைத்ததைப் பெரிதாக நினைத்தானேயல்லாமல் வரங் கொடுத்தவர்களின் சக்தி ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய அதீதம் என்பதை நினைத்தானில்லை—என்ற கருத்துத் தோன்றும். ஈர் அரி—பெரிய சத்ரு என்றுமாம். ஓர் அரி=ஓர் தல்—தியானித்தல்; (பக்தர்களால்) தியானிக்கப்படுகின்ற நரசிங்கம் எனனவுமாம். (கய)

ஊனக் குரம்பையி னுள்புக் கிருளீக்கி *
ஞானச்சுடர் கொளீஇ நாடோறும் *—ஏனத்
துருவா யுலகிடந்த வுழியான் பாதம் *
மருவாதார்க் குண்டாமோ வான். (கக)

ஊனக் குரம்பையின்	{ மாம்ஸத்தினாலாகிய (சரீரமாகிற) குடிசையிலே	கொளீஇ ஏற்றி, ஏனத்து உரு ஆய் }	வாஹுபியாகி
உள் புக்கு	{ உள்ளே பிரவேசித்து [அதாவது—சரீரத்தின் தோஷமெல்லாம் மனத்திற் படியும்படி அதை நன்றாக ஆராய்ந்து]	உலகு இடந்த	{ (பிரளயங்கொண்ட) பூமியைக்குத்தி யெடுத்துக் கொண்டந்த
இருள் நீக்கி	{ (சரீரம் பேரக்யமென்று நினைக்கிற அஜ்ஞாநமாகிற) இருட்டைப்போக்கி	உழியான் பாதம்	எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை
ஞானம் சுடர்	ததவ்ருகாமாகிற விளக்கை	நான்தோறும் மருவாதார்க்கு வான் உண்டாமோ	எப்போதும் ஸேவியாதவர் களுக்கு { பரம்பதம் கிடைக்குமோ? [கிடைக்கமாட்டாது.]

* * *—[ஊனக்குரம்பையின்.] கீழ்ப்பட்டில் நரலிம்ஹாவதார ப்ரஸ்தாவத்தினால் ஆய்வவதாரத்திற்கு முந்திய வரஹாவதாரம் ஸ்மரிக்கப் பட்டதால் அதனைப்பேசி நுபவிக்கிறார். “ஊனக்குரம்பையினுள்புக்கு” என்றது—திண்டி வழும்புஞ்

செந்நீருஞ் சீய நரம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டா காற்றமிடு
முடல்" என்று பாமஹையமாகச் சொல்லப்பட்டும் காணப்பட்டு,
மிருக்கின்ற சரீரத்தின் தோஷங்களை யெல்லாம் செவ்வையாக
ஆராய்ந்து என்றபடி. இருள் நீக்கி சரீரமே போக்யமென்று
நினைக்கிற அஜ்ஞாநத்தை இவ்வு திருநென்றார்; சரீரத்தின்
தோஷமெல்லாம் மனத்திற்படியவே இந்த அஜ்ஞாநம் நீங்கு
மென்க. அஜ்ஞாநமிருள் நீங்கிறதென்றால் ஞானசகடர் தன்
னடையே கொழுந்துவிட் டோங்குமாதலால் அகளை இரண்டா
மடியி லருளிச்செய்தார் ஆக, சரீரத்தைப்பற்றின அஜ்ஞாநம்
தொலைந்து ஆத்மாவைப்பற்றின ஸர்ஜ்ஞாநம் திகழ்த்து ஞானப்
பிரானது திருவடி களையடைந்து வாழ்மலர்கட்டிக் காலுலகம் எய்த
லாகும்; மற்றையோர்க்கு அஃதில்லை என்றதாயிற்று. சுடர்
கொளீஇ-சுடர் கொளுவி; சொல்லிசையனபெடை. உலகமெல்லா
மழிந்த யுகார்த் காலத்திலும் நான் இவற்றை ஸத்வரயழியாமல்
பாதுகாததுக் கொண்டிருந்தவன் என்றுங் காரணத்தினால் எம்
பெருமானுக்கு ஊழியாவென்று பெயராயிற்று. (கக)

வானாகித் தீயாய் மலிகடலாய் மாருதமாய்
தேனாகிப் பாலாய் திருமாலே—ஆறுமச்சி
வேண்ணைய லிழங்க நிறையுமே : முன்னொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு.

(கஉ)

வான் ஆகி	ஆகாசமாகியும்		
தீ ஆய்	அகியாகியும்	முன்னொருநாள்	{ மரமட . நீக்கின காலத்திலே
மறி கடல் ஆய்	{ அலையெறிகிற கடலாகியும்	மாருதமே	{ (பிராபகாலத்தில் உட்கொண்டிருந்த) கூட்டப்பட்டத்தை
மாருதம் ஆய்	காற்றாகியும்		
தேன் ஆகி	தேன்மொழிந்தும்	மண்ணை	{ (மண்ணைக்கிடந்த மண்ணுக்குப்போகாத படி) மண்ணிட்ட
பால் ஆய்	பால்போனதும் பால் போக்யான		
திருமாலே	எம்பெருமானே !		என் வயிறு எனது

தன் ஆய்ச்சி வெண்ணெய்	{	இடைக்குலத்திற்	விழுங்க	{	அள்ளி அமுது செய்ததனால்
		பிறந்தவளான			
		யசோதையென			
		ஊம் இடைச்சி			
		கடைந்துவைத்த			
		வெண்ணெயை	நிறையுமே	{	கிறைந்துவிடுமோ? [நிறைய மாட்டாது.]

* * *—[வானாகித்தீபாய்.] உலகமுண்ட பெருவாயான
வுனக்கு ஓரிடைச்சி கடைந்துவைத்திருந்த வெண்ணெயைவாரி
விழுங்கியுண்டவள வால் பசி தீர்த்ததா குமோ? என்றவிதன் கருத்து
யாதெனில்; அ வாய்தமைஸ்தகாமனான வுனக்குப் பசி என்பதில்லை;
வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டதெல்லாம்
பசியீங்கி வயிறுநிறைவதற்காகவன்று; ஆசரிதருடைய ஹஸ்த
ஸ்பர்சம்பெற்ற வஸ்துவை உட்கொண்டாலன்றித் தரிக்க முடி
யாமையினால் உண்டாயத்தனை—என வெளியிட்டபடியாம்

நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில், “ உண்டாயுகேழ் முன்
னமே உமிழ்ந்துமாயையால் புக்கு, உண்டாய் வெண்ணெய் சிறு
மனிசருவலையாக்கை நிலையெய்தி, மண்டான் சோர்ந்த துண்டேலும்
மனிசர்க்காகும் பீர்சிறிதும், அண்டாவண்ணம் மண்கரைய நெய்
யூண் மருந்தோ மாயோனே!” என்ற பாசரத்தில் இங்ஙனே
பருளிச்செய்தது காண்க.

“ ஆசரிதஸ்பர்சமுள்ள தீரவ்யந்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாத
படியான வ்யாமோஹத்தாலே அமுதுசெய்தா யத்தனைபன்றோ ”
என்பது அவ்விடத்து வியாக்கிபானம் 1. “ தாழ்குழலார்வைத்த
தயிருண்ட பொன்வயிறு, இவ்வேழுலகு முண்டும் இடமுடைத்
தால் சாழலே ” என்றும் 2. “ உறியார் நறுவெண்ணெய் புண்டுகந்த
பொன்வயிற்றுக்கு எறிநீருலகனைத்தும் எய்தாதால் சாழலே ”
என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தவையும் அறியத்
தக்கன.

“ வானாகி...மாருதமாய் ” என்று இங்கே நான்கு பூதங்களைச்
சொன்னது ஐர்தாவது பூதத்துக்கும் உபலக்ஷணம்; இத்தால்,
பஞ்ச பூதங்களாற் சமைந்த இவ்வண்டத்திற்குள் விருக்கும்
பதார்த்தங்கட்கு நிர்வாஹகனாவன ! என்றதாயிற்று.

தேனாகிப்பாலாந்திசுமாலே ! என்றது—பரம போக்பனான
உன்னை ஞானிகள் உட்கொன்னக் கருதாநிற்க நீ வேறொரு வஸ்
துவை போக்யமாக நினைத்து உட்கொள்ளுவது என்னை? என்ற
குறிப்பு. (கூஉ)

வயிறழல வாளுருவி வந்தானே யஞ்சு *
எயிலக வாட்படுத்த தென்றீ *—பொறியுகிரால்
பூவடிவை யீடழித்த பொன்னுழிக் கையா * நின்
சேவடிமே லீடழியச் செற்ற. (கூஉ)

பூ வடிவை நடுஅழித்த	{ புஷ்பத்தின் ஸுகுமாரத் தன்மையை அடியோடு போக்கிய [மிகவும் ஸுகுமாரமான]	அஞ்சு	{ (அவன் உன் வடி வத்தைக்கண்டு) நடுங்கும்படி நின் சேவடி மேல் { உனது திருவடி களின்மேலே (போட்டுக்கொண்டு)
பொன் ஆழி கையா	{ அழகிய திருவாழி யைக்கொண்ட திருக்கையை புடையவனே !	பொறி உகிரால்	{ நாராவர்ணமான கங்குலினால் நடு அழிய செற்று { கட்டுக்குலைந்து டோம்படி கொன்று (பின்னையும் சேற்றம் மாருமையால்)
வயிறு அழல	{ (என்ன தீங்கு நேருமோவெனது அதிகஉலர்) உயிரெறியும்படி	எயிலு இலக	{ பற்கள் வெளித் தெரியும்படி நீ வாய் மடித்தது { நீவாயை மடித்துக் கொண்டிருந்தது ஏனெனதுக்காக?
வான் உருவி வந்தானே	{ வானை உருவிக கொண்டு வந்தவ னான ஹிரண்யனை	என	{ ஏனெனதுக்காக?

* * *—[வயிறழல] புஷ்பத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் ஸுகு
மாரமான திருக்கையினால் முரட்டுடம்பனான இரணியனைத்தொட்
டுப் பிடித்திழுத்து ஆசரிதர்கட்கு பராயமான திருவடிகளின்
மேலே போட்டுக்கொண்டு மார்வைப் பிளந்தொழித்த பின்பும்
மிரானே ! நீ உனது பற்கள் வெளித்தெரியும்படி நாவை மடித்துக்
கொண்டிருந்தது ஏனெனதுக்காக? ஆசரிதவிரோதி முடிந்துபோனபின்
பும் வெகு நாழிகைவரையில் சேற்றம் மாருதெயிருந்தது ஏன் !
என்று கேட்கிறவிதன் கருத்துயாதெனில் ; எம்பெருமான் ஆசரித

விரோதிகளின்மீது கொள்ளும் கோபமே சாணாகதர்க்குத் தஞ்ச மாவது என்ற அர்த்தத்தைக் காட்டினபடியாம். திருமங்கையாழ்வாரும் 1. “கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்ணேதறிந்து உன்னடியனேனும் வந்தடியிணையடைந் தேனணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே!” என்றருளிச் செய்ததுகாண்க: அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே “தரிதானவன் தனிகளையடையுமாபோலே ‘சீற்றமுண்டு’ என்றாய்த்து இவர்பற்றுகிறது; விரோதி நிரணந்ததுக்குப் பரிகாமிதே சீற்றம்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்துள்ளதும் குறிக் கொள்ளத்தக்கது

எயிறிலகவாய்மடித்ததென்? என்ற இக்கேள்விக்கு வாய்த்த உத்தரம்:—ஆசரித விரோதி விஷயத்திலுண்டான இப்படிப்பட்ட அளவுகடந்த சீற்றமே உங்கட்கெல்லாம் தஞ்சமென்று மற்றும்பல பக்தர்களுக்குக் காட்டுதற்காகவாம் என்பது.

“பொன்னுழிக் கையால்” என்றும் பாடமாம். ... (கூங)

சேற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சேன்றவிந்த வேழலகும் *

மற்றிவையா வென்று வாயங்காந்து *—மற்றும்

மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை யல்லால் *

இறையேனு மேத்தா தேன்னா.

(கூச)

எழுந்து	{	(அவியாயம் மேலிட்டபடி யால் வெளிகி பதார்த்தங்களை பெல்லாம் அடியோடு அழிக்கப் பெரு முயற்சியோடு) கிளம்பி	{	இந்த ஏழ் உலகும்	{	இவ்வுலகங்களை பெல்லாம்
				செற்று		அழித்து
தீ விழித்து	{	(உள்ளே கொண்ட கோபம் வெளிக் குத்தெரியும்படி) கெருப்பெழ விழித்துப்பார்த்து	{	மற்று	{	பின்பு
				இவை		“பிரளயத்தில் அழிந்த இப்பதார்த்தங்கள்
				சென்ற		(என்னிடத்து) அடங்கிக் கிடக்கின்றன” (என்று சொல்லி)

ஆவென்று வாய் அங்காந்து	ஆவென்று வாயைத்திறந்து	மாயவனை அல்லால்	ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனான எம்பெருமானைத் தவிர்த்து
முற்றும்	ஸகல ஜகத்தைட்டும்		(வேறொருவனை)
மறைபவற்கு	{ வைதிகனான மார்க்கண்டேய மஹர்ஷிக்கு	என் நா	எனது நாவானது
காட்டிய	{ (முன்போலவே யிருப்பதைக்) காட்டியருளிய	இறையேனும் கிறிதும்	ஏத்தாது துதிக்கமாட்டாது.

* * *—[சேற்றேழுந்து.] காலத்தியைக் கடந்து என்றும்பத்
 திரை நீழை வாழும்படி நீண்டதுயர்ந்த மற்ற மாரககண்டேயமுனி
 வன் பத்திர நதிக்கரையில் தலம்புரிந்து நரநாராயணரது ஸேவை
 பைப்பெற்று 'பான் பிரளயக் காட்சியைக் காணுமாறு அருள்
 புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவர்கள் அதுக்
 ரஹித்துச் சென்றபின்பு, மாயவன் மாயையால் மஹாப்ரளயந்
 தோன்ற, அப்பிரளயப் பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டு
 வருந்திய மார்க்கண்டேயன் அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிலையின்மீது
 ஒரு குழந்தைவடிவமாய் அறிதுயிலம்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனைக்
 கண்டு அப்பெருமானது திருவயிற்றினுட்புகுந்து அங்கிருந்த உல
 கங்களையும் ஸகல சுராசுரங்களையும் கண்டு பெருவியப்புக் கொண்ட
 னன் என்ற இதிஹாஸம் அறிபத்தக்கது. பிள்ளைப்பெருமானையங்
 கார் திருவரங்கத்தந்தாதிபிலும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி
 யிலும் "எய்த்த மார்க்கண்டன் கண்டிடவமலைக்கு முலகழியாதுள்
 ளிருந்த தென்னை" என்றும் "ஆலத்திலே செர்ந்தழியுலகை யுட்
 புகுந்த காலத்திலெவ்வகை நீ காட்டினாய்...வேதபற்கு மீண்டு"
 என்றும் பேசினவை காண்க.

யுகாந்த காலத்திலே உலகத்தில் அக்ரமம்மிஞ்சி அதனால் எம்
 பெருமான் உக்கிரங்கொண்டு இவ்வுலகங்களை பெல்லாம அழித்
 துத் தன்னிடத்திலே யடக்கிக் கொள்வனென்றும் நூற்கொள்கை
 முதலடியில் காட்டப்பட்டது.

முதலடியில், சேன்ற-சென்றன என்றபடி: அன்சாரியை
 பெருத வினைமுற்று. (கூசு)

நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணாய வேன்று *

ஒவா துரைக்கு முரையுண்டே *—முவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே * என்னோருவர்

தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்

(கூடு)

(சாமப்பட்டுத் தேடவேண்டாதபடி)	{ (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதற்குக் கருவியான) நாக்காணை	உண்டே	{ வித்தமா யிருக்கின்றதே ;
வாயில் உண்டே	{ ஒவ்வொருவருடைய வாயிலும் படைக்கப்பட்ட டிருக்கின்றதே ;	முவாத	{ கிழத்தன்மையற்ற [திரும்பிவருத வில்லாத]
ஒவாது	{ (ஸஹஸ்ராக்ஷர்மாலா மந்த்ரம்போலே இடையிடையே) விட்டு விட்டுச் சொல்லாமல்	மா கதிக்கண்	{ பரமப்ராப்யமான மோகூத்திலே
உரைக்கும்	{ (எளிதாக ஒரு மூச்சிலே) சொல்லக்கூடிய	செல்லும் வகை	{ சென்று சேர்வதற் கேற்ற உபாயம் உண்டே ;
நமோ நாரணாய என்று உரை	{ திருவஷ்டாக்கா மந்த்ரம்	உண்டே	(திப்படியிருக்கவும் உஜ்ஜீவிக்காமல்)
		தீ கதிக்கண்	{ விநாசத்துக்குச் காரணமான கெட்ட வழிகளிலே
		ஒருவர்	சிலர்
		செல்லும்	{ போய்விழுதிற்படி
		திறம் என்	{ என்னோ !

* * *—[நாவாயிலுண்டே.] இவ்வுலகில் எல்லாருமே நற் கதி பெறுதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை; எளிதில் அநுஸந்திக் கக்கூடிய திருவஷ்டாக்காரம் வித்தமாயிருக்கின்றது; அதைச் சொல்லுவதற்குக் கருவியான நாலும் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட டிருக்கின்றது; இப்படி எம்பெருமானை ஏத்துகைக்கென்று ஏற் பட்ட நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானை ஏத்தாதே உபயோகமற்ற விஷயங்களைச் சொல்லுவதைக்கு இதைக் கருவியாகக்கொண்டு உல கத்தார் அநர்த்தப் படுகின்றார்களே ! இஃது என்ன ஆச்சரியம்!— என்று ஆழ்வார் விபகின்றார் “ நாராயணேதி ஸஹோஸி வா மஹி வசுவதி-நீ தபாவி நாகெ வொரெ வதணிதி கிரீஷு-தம் = நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்ரீதி,

மாருதம் தான் வாடிவும்	தானே	{ அந்தத்
வான் ஆகாசமும்	சுண்டாய்	{ திருமாலேயாவன்
புறம் தான் { இவை தலிர்வுள்ள	கடைக்கண்	{ முடிவாக ஆராய்ந்து
மஹாந் முதலிய		{ பார்க்குமளவில்
தத்துவங்களும்	(இதுவே உண்மையென்பதை)	
(ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும்	திறம்பாது	தவறாமல்
நிர்வாஹகன்)	பிடி	உறுதியாகக்கொள்.

* * *—[திறம்பாதேன்னெஞ்சமே.] ‘அந்தோ! சிலர் அநியாயமாக நாகவழி நோக்குகின்றனரே!’ என்று கீழ்ப்பாட்டில் உலகத்தாரைப்பற்றிக் கவலையுற்ற ஆழ்வார், இப்பாட்டில், அவர்கள் எங்ஙனே கெட்டொழிந்தாலும் ஒழிக; நெஞ்சே! நீ மாத்திரம் ஸர்வ நிர்வாஹகன் அப்பெருமா நெருவனையென்று நான் சொல்லுவதில் ஒருபோதும் விபரதிபத்தி கொள்ளாமல் இதுவே பாமார்த்தமென்று உறுதிகொண்டிரு—என்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி உபதேசிக்கின்றனர்.

“ஊஷஊஷ வஸாயுசுரீ காரயதி யரெஜ்யா நொகெஜு உஷிநீஷதி; ஊஷஊஷ சுஸாயுசுரீ காரயதி யரெயாநி நீஷதி” [இந்த எம்பெருமானே எந்த ஆத்மாவை நற்கதி நண்ணுவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக் கொண்டு நல்வினையைச்செய்விக்கின்றான்; எந்த ஆத்மாவை அதோகதியடைவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக்கொண்டு தீவினையைச் செய்விக்கின்றான்] என்ற வேதவாக்கை யடியொற்றி “அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான்” எனப்பட்டது. ... (கூக)

பிடிசேர் களிற்றித்த பேராளா * உன்றன்
அடிசேர்ந் தருள்பெற்று ளன்றே *—பொடிசேர்
அனற்கங்கை பேற்று னவிர்சடைமேல் பாப்ந்த *
புனற்கங்கை யென்னும் டேர்ப்போன். (கூஎ)

பிடி சேர்	{ பேடையோடு	பேராளா	மஹாநுபாவனே!,
களிற்று	{ சேர்ந்து விஷய		
	{ போகபாணன்		
	{ (கஜேந்த்ராழ்வா		
	{ னாகிற) ஆண்		
	{ யானையை	பொடி சேர்	{ (தான் பண்ணின
அளித்த	காத்தருனின்		{ டாபத்துக்கு
			{ ப்ராயச்சித்தமாக)
			{ பஸ்மத்திலே
			{ சாடும்வனாக

அனற்கு அம் கை ஏற்றான்	{ அக்கிக்கு (த் தனது) அழகிய கையை ஏற்ற பாதகியான ருதானுடைய	கங்கை என்னும் பேர் பொன்	{ கங்கையென்னும் பெயர்பூண்டிள்ள சிரந்த பெண்
அவிர் சடை மேல்	{ ஒளிபொருந்திய ஐடையின் மேலே	உன்தன் அடி சேர்ந்து	{ உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி
பாய்ந்த	{ (அவனுடைய சுத்தி யின்பொருட்டு) வந்து குதித்த	அருள் பெற்றான் அன்றே	{ (பாபிகளைப் பரிசுத்தமாக்கும் படி) உனது திருவருளைப் பெற்றானன்றே.
புணல்	ஐலமயமான		

* * *—[பிடிசேர்களிறளித்த.] கீழ்ப்பாட்டில் “அறம்பாவ
மென்றிரண்டு மாவான்” என்றருளிச் செய்ததற்கு விவரணம்
போலும் இப்பாட்டு. புண்புணம் பாபமும் அவனிட்ட வழக்கா
யிருக்குமென்றிறே கீழ்ப்பாட்டிற் சொல்லிற்று; அப்படி எங்கே
கண்டோமென்ன, இரண்டுக்கும் இரண்டு வருத்தாந்தங்கள் காட்டு
கிறார்களில். ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானை முதலே வாயினின்றும் யிடு
வித்துக் காத்தருளினமை ப்ரஸித்தம். அக்களிறு பூர்வஜந்மவாஸ
நையினால் பகவத்பக்தி மாறாதிருக்கப் பெற்றாலும் மற்றுள்ள காட்
டானைகள் போலே விஷயப்ரவணமுமாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்
தமைபற்றிப் பிடிசேர்களிறு என்றார். [பிடி—யானையின்பேடை]
சாபத்தின் பலனாகப் பாபயோகியிற் சிறவிபெற்ற அவ்யானைக்கும்
அருள்செய்யக் காண்கையாலே பாபம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்
குமென்பது பெறப்பட்டது. பாபிஷ்டர்களுக்கும் பரிசுத்தராக்ருந்
தன்மை கங்கைக்கு எம்பெருமானருளாலே வந்த தென்கையாலே
புண்பும் அவனிட்ட வழக்காயிருக்குமென்பது பெறப்பட்டது.
1. “ஆனின் மேயவைந்தும் நீ அவற்றின் நின்ற தூய்மை நீ” [சுத்
தியை விளைக்கக்கூடிய பகார்த்தங்களுள் முதன்மையாகக் கூறப்படு
கிற பஞ்சகவ்யமும் அவற்றிலுண்டான பரிசுத்தியும் உனது ஸங்
கல்பத்தினாலாயது] என்றார் திருமழிசைப்பிரான்; ‘பஞ்சகவ்யம்
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்று ஸங்கல்பித்தது போலே (கங்கை
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்றும் ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கை
யாலே புண்பும் நீயிட்ட வழக்கென்கிறது.

ஈற்றடியில் “பேர்ப்பொன்” என்பது சிலருடைய பாடம்; “பேர்ப்பொன்” என்பதைப் பராசீர்பாடம். ‘பெயர்ப்பொன்’ என்ற பாடத்தில் தளைதட்டுதல் இல்லையாயினும் மோனைபின்பம் குறை யுறுகின்ற தென்க. (கௌ)

பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும் *

நின்றுலகம் தாய நெமொலும் *—என்றும்

இருவரங்கத்தால் திரிவ ரேலும் * ஒருவன்

ஒருவனங்கத் தென்று முளன்.

(கூடி)

பொன் திகழும்மேனி	{ பொன்போல விளவருகின்ற உடலையும்	இருவர் அங்கத்தால் திரிவர் எனும்	{ இருவராகி வெவ் வேறு வடிவத் தைக்கொண்டு இருந்தார்களே யானாலும்
புரி சடை	{ பின்னினை சடைமுடியையு முடையனும்		
அம்	அழகிய	ஒருவன்	{ சடைபுனைந்து ஸாதநாநுஷ்டாந நம் பண்ணு மொருவனாகிய சிவன்
புண்ணியனும்	{ (ஸாதநாநுஷ்டாந மாகிற்) புண்ணி யத்தைப்புடைய னான ருத்ரனும்	ஒருவன்	{ நெமொலான மற்ற நெருவனுடைய சரீரத்திலே
நின்று உலகம் தாய நெமொலும்	{ நின்று உலகங்களை பெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனும்	என்றும்	எப்போதும்
என்றும்	எக்காலத்திலும்	உளன்	{ ஸத்தை பெற்றிருப்பன்.

* * *—[பொன்திகழுமேனி.] கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமா னது திருவடியில் தோன்றிய கங்கையைச் சடைமேலே தரித்துக் கொண்டதனாலே ருத்ரன் பாதகம்நீங்கிப் பரிசுத்தனாயினனென் றது; இப்படி என் சொல்லவேண்டும்? இதனால் ருத்ரனாக்கொரு குறை சொல்லலாமோ? அவனும் ஒரு ஸம்ஹாரக் கடவுளென்று பேர்பெற்று ஈச்வரனென்று நாட்டில் கௌரவிக்கப் படவில்லையா? எனயென்று கேள்வி பிறக்க, அவனுடைய ஈச்வரத்வம் எம்பெருமா னுக்கு சரீரபூதனாகையாலே வந்ததித்தனை யொழிய இயற்கையாக இல்லையென்பதை முதலிக்கக்கருதி இப்பாட்டருளிச் செய்கிறார்.

அரியும் அரனும் தனித்தனி இரண்டு சரீரங்களை யுடையவ

ராய்த் திரியாவின்றாலும் அரணுவன் அரியினது திருமேனியின ஒருபுறத்திலே யொதுங்கி ஒரு வஸ்துவாக ஸத்தை பெறுகிறான் என்றதாயிற்று. 1. “பான் திறமன்றிப் பல்லுலகிர் தெய்வம் மற் றில்லை பேசுமினே” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

“புரிசுடையம்புண்ணியன்” என்ற தொடரில், இவனுடைய வேஷமே இவன் ஈசுவரனல்ல எனென்பதைக் காட்டுமென்ற கருத் தும், “நின்றுலகம் தாய நேமோலும்” எனற தொடரில், நுத்ரன் தலையோடு மறறவர் தலையோடு வாசியற எல்லார் தலையிலுமாகத் தனது தானை நீட்டியவ எனென்பதால் அவனே ஸர்வேசுவரனென்ற கருத்தும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குதல் காண்க.

ஒருவன் ஒருவனங்கத்துளன்றுமுளன்—“வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவன்” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. “ஒருவனங் கத்து” என்பதற்கு—சூமந் நாராயணனாகிய ஒருவனுடைய சரீரத் தின் ஏகதேசத்திலே என்றும், சரீர பூதனாகி என்றும் பொருள் கொள்வர். (கௌ)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம நென்றும்

உளன்கண்டாய் * உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன் கண்டாய்*

வேள்ளத்தி னுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும் *

உள்ளத்தி னுள்ளானென்றோர்.

(கக)

கல் நெஞ்சே	{ எனக்குப் பாங்கான மனமே 1,	உளன் கண்டாய்	{ நித்யவாஸம் பண்ணு மவன்காண் ;
உத்தமன்	{ புருஷோத்தமனான எம்பெருமான்	வேள்ளத்தின் உள்ளானும்	{ திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருள்பவனும்
உளன் கண்டாய்	{ (நம்மை ரக்ஷிப்பத னாலே) ஸத்தை பெற்றிருப்பவன் காண் ;	வேங்கடத்து மேயானும்	{ திருமலையிலே திற்பவனும்
என்றும் உளன் கண்டாய்	{ ஏக்காலத்திலும் (நம்மை ரக்ஷிப்ப திலே திகைக் கொண்டு இருக் கிறான் காண் ;	உள்ளத்தின் உள்ளான் என்று	{ இப்போது நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகோர் எனென்று
உள்ளுவார் உள்ளத்து	{ ஆஸ்திகர்களுடைய மனத்திலே	ஓர்	தெரிந்துகொள்.

* * *—[உளன்கண்டாய்.] இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாற்றுப்பாசரங்கள். தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார். திருப்பாற்கடல் திருவேங்கடம் முதலிய இடங்கள் எம்பெருமானுக்கு வாஸஸ்தலங்களாயினும் அவ்விடங்களில் எம்பெருமான் வலிப்பதானது மையம்பார்த்து ஞானிகளின் மனத்திலே புகுவதற் காகவேயாம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—‘திருமாலிருஞ்சோலைமலையே’ என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீராக தேசத்திலே பண்ணும்; அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்தியம். ‘கல்லுங் கணைகடலும்’ என்கிறபடியே இது வலித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. நெஞ்சே! ஸர்வாக்ஷண ஸர்வேச்வரன் திருப்பாற்கடல் திருமலைமுதலிய இடங்களில் வந்து தங்கினது விலக்காதார் நெஞ்சில் வந்து புகுவதற்காகவேயாதலால் அவன் இப்போது நம் முடைய நெஞ்சில் ஆதரவோடு நித்யவாஸம் பண்ணலானான், இதனை நீ அறிந்து உவந்திரு என்கிறார்.

இதில், நன்னெஞ்சே! என்று நெஞ்சை விளித்து ‘உள்ளத்தி னுள்ளானென்றோர்’ என்றது எங்கனே பொருந்தும்? நெஞ்சு மும் உள்ளமும் ஒன்றுதானே; நெஞ்சுக்கும் ஒரு உள்ளமிருப்பது போலச் சொல்லியிருக்கிறதே, இஃதுஎன்? என்னில்; இதுமிகச் சிறியகேள்வி; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்தி விளிப்பது அதைத் தனிப்பட்ட வெரு வ்யக்தியாக ஆரோபணம் செய்து கொண்டேயாதலால் இதுவும் ஒரு ஆரோபணமேயாம். நெஞ்சு தவிர உசாத்துணையாவார் வேறொருவரு மில்லாமையால் நெஞ்சை விளித்துச் சொல்லுகிறதித்தனை. ... (கக)

ஓரடியும் சாணைத்த வொண்மலர் சேவடியும் *
ஈரடியும் காணலா மென்னெஞ்சே *—ஓரடியில்
தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டோய் மாலைசேர் *

① மாயவனையே மனத்து வை.

(க00)

என் நெஞ்சே	எனது மனமே !,	மனத்து வை	{ மனத்தில் உறுதியாகக் கொள்வாயாக;
ஓர் அடியின்	{ (தனது) ஒப்பற்ற அடிவைப்பினாலே	(இப்படி அவனே உபாயமென்று உறுதிக்கொண்டால்)	
தாயவனை	{ லோகங்களை யெல்லாம் அளந்து கொண்டவனும்	ஓர் அடியும்	{ உலகங்களை யெல்லாம் மளந்துகொண்ட ஒரு திருவடியும்
கேசவனை	{ கேசியென்னு மஸூரனைக் கொண்டவனும்	சாடு உதைத்த ஒண் மலர் சே அடியும்	{ சகடம் முறிந்து விழும்படி உதைத்த அழகிய பூப்போன்ற திருவடியும் ஆகிய
தண் துழாய் மாலை சேர்	{ குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையோடு சேர்ந்தவனுமான	ஈர் அடியும்	{ இரண்டு திருவடிகளையும்
மாயவனையே	எம்பெருமானையே	காணலாம்	{ ஸேவிக்கப் பெறலாங்கான்.

***—[ஓரடியும்.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நாய் ஸாக்ஷாத்தரிக்கப் பெறவேண்டில் அதற்கு அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கிறது. “மாயவனையே மனத்துவை” என்றது எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் குறிக்கொள் என்றபடி. அப்படி அவனையே உபாயமாகக்கொண்டால் அவனுடைய உபயபாதங்களையும் ஸேவிக்கப் பெறுகை நமக்கு எளிதாய் என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டின் முதலிலுள்ள ‘ஓரடியும்’ என்பதற்கு ‘உலக ளந்த ஒரு திருவடியும்’ என்று பொருளுரைத்தது—மேலே “ஓரடியின் தாயவனை” என்பதற்கேற்ப. கீழும் மேலும் பரவ் இரண்டு திருவடிகளுமே உலகளந்தன வாதலால் அத்திருவடி யிணையை யெடுத்துக்கூறுது சகடாஸூரனை யுதைத்துத் தள்ளின திருவடியைக் கூட்டிக்கொண்டதென் னென்னில்; விரோதிரி, ஸநஞ் செய்யும் வல்லமையுடைமை தோற்றுதற்காக வெண்க உலகளந்த திருவடியானது எல்லார்தலையிலும் ஏறி வீற்றிருந்து இஷ்டப்பாப்தி செய்வித்தது; சாடுதைத்த திருவடியானது சகடா ஸூரனுடைய வஞ்சனையில் நின்றும் (கண்ணிரோனாகிய) தன்னைத் தப்புவித்த முகத்தால் அரிஷ்ட நிவ்ருத்தி செய்வித்தது; ஆகவே

இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவித்து அநீஷ்டத்தை ஒழித்திடவல்ல திருவடிகளையுடையன் எம்பெருமான் என்று காட்டினாராயிற்று.

சாடுதெத்த வரலாறு:—நந்தகோப க்ருஹத்தில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலீட்டுக் கண்வளர்த்தியசோதை யமுனை நீராடப்போயிருக்கையில், கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ண சுகவின்மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை யறிந்த அப்பகவான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன்கிறிய திருவடிகளை மேலே னுக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதை பட்டமாத்திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டிக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது என்பதாம்.

எம்பெருமானுடைய ஆவதாரங்கள் பலவற்றினுள்ளும் த்ரி விக்ரமாவதாரமும் க்ருஷ்ணாவதாரமுமே இவ்வாழ்வார்தாம் மிகவும் ஈடுபட்ட துறைகள் என்பதை விளக்குதற்கே உலகளந்த திருவடியையும் சாடுதெத்த திருவடியையும் பேசிப் பிரபந்தத்தை முடித்தருளினாரென்று பெரியோர் நிர்வஹிக்கும்படி. பின்னடியிலும் தாயவனைக் கேசவனை” என்றது காண்க.

உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானே; சைதன்ய கார்யமான இந்த அத்பவஸாயமொன்றே நமக்கு வேண்டியது—என்று அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
முதல் திருவந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

முதல் திருவந்தாதி.

அடிவாவு:—

1. வைப மென்று பார் நெறி ஆர னென்றுந் திசை,
மயங்கவலம் பொரு மண்ணும் வாய் செவி.
2. செவி யிய லவரவர் முதல் பழு தடியும்,
நான்றமுலை மாறும் பெற்றார் நின் றறியும்.
3. அறியுந் தமும்பிரு விரலொடு உரை யெழு,
மலைபால் கைபவல மிறையுந் தெளிது புரி.
4. புரி யிமை நகர மென்னொரு ஆறிய,
முரண் வகைய றாரு மிடந்த பெருவில் குன்றனை.
5. குன்று திருமகளும் மனமாசு தமருகந்து,
ஆமே பண்புரி வாரிசருக்கி, கழலொன்று
மகிழலகு அரியபுல னெளிதில்.
6. எளி தெண்மர் சென்ற லரவ மவன்றமர்,
பேரே அபனின்ற தொழுதுமல ரடைந்த
சரண வுலகும்.
7. உலகும் புணர்மரு தோளவனை நயவேன்,
கிணையாலடர் காலை பெயரு முணர்வாரார்,
பாலன் சொல்லுந்தனை நன்றுபிணி.
8. நன் றன்பாழி புகழ்வா யேற்றான், காப்புன்னை
வழிநின்று வேங்கடமு மிடாரர், கொண்டாளை
யடுத்த ஆளமர்வென்றி.
9. ஆள் படையாரும் வரைகுடை பிரானுன்,
படிகண்டு நீயு மினிபார் நாடினும், எனக்காவார்
வரத்தால்வலி ஊனக்குரம்பை.
10. ஊன வானாகி வயிறழல செற்றெழு, நாவாயில்
திறம்பாது பிடி பொன் உள னோர் வை.